

Kčs 11,90 / Sv. 008
Něm. DM 1,90 / Švyc. Fr. 1,90

BASTEI

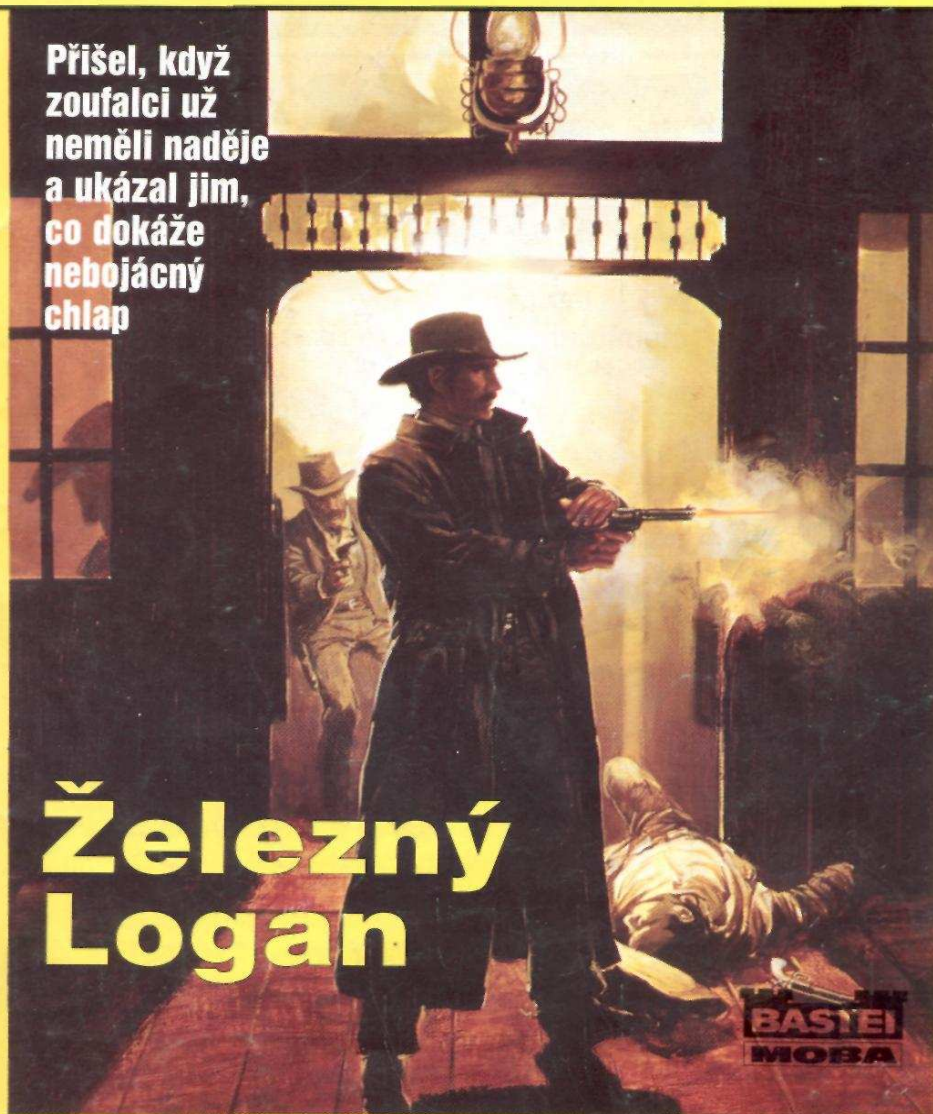
MOBA

GEUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Přišel, když
zoufalci už
neměli naděje
a ukázal jim,
co dokáže
nebojácný
chlap

**Železný
Logan**

**BASTEI
MOBA**

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

MOBA BASTEI MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

ŽELEZNÝ LOGAN

Jimmy Robson, který jede v čele trojice jezdců, pozoruje mohutné kořeny obrovského stromu, vyvráceného bouří. „Pane Bože,“ říká, „podívej se na to! Takový chlapík a padl jako stéblo trávy. A kdybychom se i my včera nebyli utábořili ve chráněné rokli, byla by nás ta bouře prostě zvedla do vzduchu a snesla zase na zem možná až v Číně. Hampe, chtěl bys žít v Číně?“

Otázka platila černovlasému velikánovi, sedícímu na obrovském koni, kterého nechal Stvořitel tak moc vyrůst zřejmě proto, aby muži jako Hamp koním normálního vzrůstu nezlomili vaz.

Hamp Morgan suše poznamenal: „Mně by to nevadilo. Proti Číňanům nic nemám. A ani neumím čínsky. Často si přeju, abys i ty mluvil jako Číňan, Jimmy. To bych pak nerozuměl tomu, co říkáš, a nemusel bych se zlobit nad tvou hloupostí. Ale já ti to vysvětlím, chlapče. Dávej pozor! Jsme tady v dakotském teritoriu, přibližně uprostřed našeho světadílu. Čína se teď nachází skoro na opačné straně zeměkoule. Neexistují takové bouře, které by tě odnesly jako blechu na druhý konec světa. Nemusíš pořád tak přehánět, Jimmy. Můj milý chlapče. Pochopil jsi mě?“

Odmlčel se velmi měkce a nabádavě, jako poučující strýček. Jimmy se ale obrátil na třetího muže. „Steve, je pravda, co řekl Hamp?“

Světlovlasý a vychrtlý Steve Sholem beze slov přítakal a pozoroval bohatě rozvětvené kořeny stromů, na kterých se Ještě drželo hodně hlíny. Oči se mu zúžily.

Na ulpívající hlíně právě spatřil zrnka zlata...

Přijel s koněm až těsně k jámě a ze sedla si ji prohlížel. Byla hluboká a veliká tak, že by v ní mohlo vzpřímeně stát několik mužů. Ta hlína byla velice měkká a sypká.

Steve Sholem potom nedbale prohodil: „Počkejte chvíli!“ Přistoupil až ke kořenům, sáhl si na přichycenou hlínu a vzal si jí trochu mezi prsty. Oba přátelé jej pozorovali. Jimmy poznamenal:

„Hledáš zrnka zlata, Steve? Když jsem byl malý, vyprávěla mi často moje starší sestra pohádky. Jednou mi povídala o jednom chudákovi, kterému bouře zničila vyvráceným stromem chýši. Když bědoval a současně byl rád, že při tom neutrpěl nikdo z jeho rodiny, přinesl mu nejmladší chlapec valoun zlata, který ležel pod kořenem toho stromu. Taky tu pohádku znáš, Steve?“ zašklebil se přátelsky na kamaráda.

Steve se ale nešklebil. Jeho dlouhý a hubený obličej s výrazem prozrazujícím uzavřenou povahu, zůstal velice klidný. Jen světlé oči se zvláštním způsobem zaleskly. Prohlásil: „Já tu pohádku neznám. Ale vím dobře, jak vypadá zlato a jaká jsou jeho zrnka na dotek. Myslím, že jsme se právě stali boháči! Když jsou na kořenech samá zrnka zlata, tak ho v té díře musí být ještě daleko víc!“

Domluvil jakoby ledabyly. Je to totiž pravý chladný texaský dlouhán, kterého nic nevyvede z míry a který nikdy nepřestává být střízlivý, protože každé vzrušení dovede potlačit hluboko ve svém nitru.

Oba spolujezdci na něj upřímně zírali. Potom Jimmy Robson těžce polkl a zasmál se. „Steve,“ řekl trochu vyčítavě, „neměl by sis z malého Jimmyho Robsona tak utahovat. To není pěkné.“

Hamp Morgan ale zavrtěl svou velikou hlavou a bručel: „Jimmy, náš Steve si nedělá legraci, opravdu! Když mluví o zlatu, tak to zlato tady určitě je!“

Podívali se na sebe. Jsou to přátelé, jejich vzájemné

vztahy jsou už dávno osvědčené.

Potom sestoupil Jimmy Robson z koně a slezl do jámy, v níž vězel svými kořeny ten košatý velikán před nimi. Rozhrábl trochu hlíny a potom to našel.

„Zrnka,“ řekl vzrušeným hlasem, „opravdová zrnka zlata! Některá jsou velká jako holubí vejíčka. To je tedy zlatý důl, opravdový zlatý důl! A našli jsme ho my! Stačí nám je vysbírat, a jsme bohatí! Pane Bože, jak je možné, že je všechno najednou tak snadné, a že to máme bez práce? Narazíme prostě na vyvrácený strom, který má na kořenech hlínu a zlato. A potom tady najdeme jámu, ve které je toho žlutého kovu ještě víc. Stačí nám je sesbírat a vrátit se do Pierre. Zaplatím si v hotelu Bonds pokoj s vanou a budu se celý den koupat ve vodě s šeríkovou vůní. Najmu si kapelu, aby mně zahrála. A potom...“ Hlas mu selhal, a dál už jen pohyboval rty němě a beze zvuku.

Hamp Morgan ho zvědavě pozoroval a potom řekl: „Přece jen se dějí zázraky, Steve. Tady té muchomůrce to vzalo hlas. Napřed najdeme zlatý důl, a teď k tomu nedostaneš z našeho Jimmyho ani slovo. Jeden div, a hned pak druhý! ... Dobrá, tak se na to podívám sám!“ a seskočil také do jámy.

I ten chladný a ledabylý Texasan Steve Sholem přestal být sám sebou a následoval kamarády. Vždyť tam dole u kořenů je místo pro půl tuctu mužů. A trvalo to jen pár vteřin, než byla jáma opravdu plná.

Naši přátelé mají totiž návštěvu, velmi rychlou a nečekanou. Přesněji řečeno, za nimi přišlo šest rudých gentlemanů z kmene Čejenů. Určitě se tu neobjevili takhle znenadání s přátelskými úmysly.

Když tak ze všech stran skákali do jámy, neodpustili si svůj pronikavý válečný pokřik. Ne pro zábavu, ale aby tři bílé muže na rozhodující zlomek vteřiny vyděsili a tím ochromili.

Nezdařilo se jim to úplně, protože zrovna tito tři běloši nejsou z těch, kdo se nechá jen tak lehce vystrašit. A Texasan Steve Sholem se dokonce nepolekal vůbec. Hbitě vytáhl revolver, už když nad sebou koutkem oka zahlédl první pohybující se stín. A jeho první výstřel se už mísí s indiánským válečným řevem.

Obr Hamp Morgan má jen své dvě pěsti. Ale ty působí stejně jako perlík u kováře. Údery dvou kladiv na konci jeho rukou jsou neuvěřitelně rychlé a dopadají nemilosrdně a s třeskem. Jimmy Robson sáhl po zabodávajícím se ostří nože. Sice si při tom pořezal ruku, ale nepovolil a pravicí stačil ještě stisknout kohoutek revolveru.

V tu chvíli zbývali z Indiánů už jen dva schopní boje. A v jámě se dál ozýval třesk revolverů. Když se pak kouř střelného prachu rozptýlil, bylo slyšet už jen těžké oddechování bílých. Jeden rudoch si náhle pospíšil a pokusil se dostat z jámy. Revolver Steva Sholema však zazněl ještě jednou.

A potom bylo zase ticho, přerušované jen hlubokým oddechováním. Až po chvíli zašeptal zase Jimmy Robson opatrně: „Tak snadné to zase s tím zlatem přece jen není! Už na začátku nás to něco stálo. A stačilo málo a bylo po nás!“ Podíval se pak na svou krvácející levou ruku.

Hamp Morgan si prohlížel zase své pěsti. Zabil s nimi dva divochy jako palicí. Ve tváři mu to škubalo a obličej se mu protahoval. „Pane Bože, co jsi na nebesích,“ zasténal, „musel jsem se přece bránit, ne? Vždyť jsem je musel praštit, abych sám zůstal naživu. A oni jsou teď mrtví.“

Jediný Steve Sholem neřikal nic. S revolverem připraveným k výstřelu stál u stěny jámy, opatrně naslouchal a dával pozor na Indiány. Ví, že v takové situaci často smrt jen předstírají. Pak se náhle vymrští a udeří. Ale i on sebou lehce trhl a rychle namířil revolver nahoru, když se

jim nad hlavami ozval hlas:

„Lidi, na mě ale nestřílejte, až nad vámi vystrčím hlavu. Já nejsem žádný Indián. Jenom jsem tu jejich tlupu sledoval, abych vám mohl pomoci. Ale to vy, myslím, už ani nepotřebujete.“

„Jen klidně vystrč hlavu, příteli,“ řekl chladně Steve Sholem a držel svůj kolt stále připravený. Brzy potom spatřil muže, který se zvedl a ukázal celou svou postavu nad okrajem jámy. Byl světlomasý jako Steve Sholem, ale jen středně vysoký. Měl modrošedé oči, oděv z jelení kůže. Nevypadal nijak neobvykle na muže „jelenicové brigády“, jak se říká tulákům po těchto horách, lovcům na prériích a traperům. Nebylo na něm nic pozoruhodného.

Řekl jim: „Ta tlupa vám šla po stopě. Když jsem si to uvědomil, vydal jsem se za nimi, abych vám pomohl nebo abych vás varoval. Přišel jsem ale trochu pozdě, jak vidím. Ale vy se umíte o sebe dobře postarat sami. Přesto si ale nemyslím, že se z těchto hor dostanete živí.“

Usmál se při tom vážným způsobem, jako by velice litoval, že jim to tak musí říct. Potom se podíval na nehybné, různě pokriveně ležící těla šesti Indiánů.

„To byli mladí bojovníci,“ prohlásil, „kteří si chtěli opatřit své první skalpy. Všichni chtěli na svých perech nosit znamení, podle kterého každý pozná, že zabili svého protivníka v boji zblízka. Počínali si jako začátečníci, že? Starší a zkušenější bojovníci by vás byli zabili.“

Tři přátelé k tomu stále neměli co dodat. Pak se ale zeptal Hamp:

„Kdo jste, příteli?“

Muž se šetrně usmál. „Jmenuji se Logan Breahitt,“ řekl. „A jak vidím, je díra, ve které rostly kořeny stromu, plná zlata. A já se jenom ptám, jestli chcete raději nasbírat zlato a přijít o své skalpy, nebo se raději toho zlata vzdáte, abyste si kůži na hlavě mohli ponechat.“

V táhlé odmlce Logana Breahitta na něj tři muži udiveně hleděli. Jestli je tomu opravdu tak, že toto je „Železný Logan“, musí sami sobě přiznat, že si ho představovali úplně jinak- asi takové postavy, jakou má Hamp Morgan, asi tak odolného, jako je Jimmy Robson, a přibližně tak chladného a rychlého, jako je Steve Sholem. On však působí úplně normálním dojmem.

Steve Sholem pronesl chladně: „Možná byste nám to všechno měl vyložit trochu podrobněji, mister Logan Breahitt.“

„Jak si přejete,“ zněla odpověď. „Myslím, že se na tuto noc i utáboříme. Máme koně zcela unavené.“

*

Když potom odtáhli Indiány, zajistili jejich koně a připravili ležení na noc, pustili se do přípravy poněkud časně večere. Vzrušení a tíseň tří přátel teď trochu opadly. To zlé a děsivě násilné v sobě už překonali, takže se přihlásila o své právo horoucí touha po životě, radost, že zůstali naživu.

A k tomu je tu ještě to zlato! Na to myslí vlastně pořád. Stále pokukují po té jámě a po obrovském vyvráceném stromě. Když však zaměří pohled na muže, který sám sebe nazval Logan Breahitt a který je tedy tím slavným lovcem a průzkumníkem, pohled se jim vždy velice zbystří, mají se na pozoru a je v nich nedůvěra.

Nakonec to vyslovil nahlas svým otevřeným a zamyšleným způsobem Hamp Morgan: „Breahitte, přece nás nemáte za hlupáky a nechcete nás odtud co nejrychleji odlákat, abyste se pak vrátil sám a všechno to zlato tady si vybral pro sebe?!“

Logan Breahitt napřed spořádal ještě jednu omeletu.

Potom si zastrčil nůž značky Red River do pochvy, kterou měl zavěšenou na smyčce pod koženou košilí. No a pak prostě odpověděl:

„Těch šest mladých divochů patří k velké tlupě válečníků, která považuje za své poslání, pokud to nedostala dokonce za úkol, získat skalpy všech zlatokopů a zálesáků, kteří pronikli do zdejších Černých hor. A tu hordu brzy bude zajímat, kam těch šest mladíků zmizelo. Těch, co se chtěli pokusit udělat štěstí právě na vás. Nejpozději zítra kolem poledne už jim bude jasné, co se přihodilo – poznají to totiž z mnoha stop. A potom nasadí všechnu svou ctižádost, aby vás vypátrali. A jestliže vám nepomohu, tak to dopadne zcela určitě právě takhle.“ Dívali se na něj a pozorovali, jak si svými ohebnými prsty kroutí cigaretu. Tím zvěda a tuláka prerie příliš nepřipomínal. Všimli si při tom i zjizvených hřbetů jeho rukou – z toho poznali, že býval kdysi kovbojem. Jizvy má od lasa. Toto znamení znají zvláště dobře, protože je sami mají. Podle něho poznáš toho, kdo hází lasem – pravého kovboje.

Prohlíželi si ho opatrně a zkoumavě. Při tom dojídali večeri a usrkávali horkou kávu z horkých cínových pohárů, o jejichž okraj si skoro popálili rty.

Nakonec pronesl Jimmy Robson, se stopou posměchu v hlase: „A vy nám pomůžete jako vznešený přítel všech lidí? A z čeho poznáme, že jste opravdu tím věhlasným Loganem Breahitem, kterému se říká ‚Železný Logan‘?“ Usmál se na ně. Jeho klidný obličej ušlechtilých rysů teď vypadal daleko mladší, přívětivější, méně hranatý a tvrdý. Působil dojmem mladého muže dobré povahy, který se přestrojil za zálesáka, i když mu vlastně náleží oblek kovboje.

„Tím přítelem všech lidí nejsem,“ pronesl mírným hlasem. „Pomáhám vám ne pro svou zábavu. Vydali jste se

sem přece na vlastní nebezpečí. Tuto zemi dostali Indiáni původně pro sebe. Bílým je přece zakázáno toulat se po Black Hills, hledat v nich zlato a lovit. Je to země Indiánů, od Missouri až po Yellowstone! Kdo se tady zdržuje, dělá to na vlastní nebezpečí.“

Neodpověděli mu, jen se na něj více nebo méně zřetelně zašklebili. A on jim to zašklebení opětoval, svým vlastním způsobem, kvůli němuž se tři bývalí kovbojové museli volky nevolky sami sebe ptát, jestli snad nejsou úplní hlupáci. Místo odpovědi však teď uslyšeli:

„Náhoda vám pomohla objevit opravdovou kapsu zlata, která stojí za to. V té jámě může být zlata za takových deset tisíc dolarů. Tím chci říct, že asi tolik bychom ho stačili do zítřejšího poledne vybrat.“

„A o to bychom se pak měli s vámi dělit?“ opáčil chladně Steve Sholem.

Logan se usmál širokým přátelským pohledem. Malý, ale dost ostrý nos se mu při tom poněkud roztáhl do šířky a chřípí s mu rozechvělo, jako kdyby zvětřilo toužebnou vůni Čerstvé pečené.

„Přesně tak,“ řekl prostě. „Čtvrtinu bych chtěl pro sebe! A to ještě není všechno!“

Prohlížel si je jednoho po druhém, takže měli dojem, že je právě podrobuje poslední zkoušce. Potom vyslovil ještě prostěji a suše, jak už to zřejmě má ve zvyku:

„Jestli se nám podaří dopravit své skalpy i zlato do bezpečí, zůstanou všechny čtyři podíly pohromadě. Založíme společnost a pustíme se do podnikání, jaké se nám právě naskytne. A s čím budeme obchodovat, rozhodnu já.“

Trojice bývalých kovbojů si mezi sebou vyměnila pohledy. Potom si Jimmy Robson poklepal konečkem prstu na spánky.

„Tenhle tenhleten mister to nemá v hlavě v pořádku. Konečně

je mi jasné, proč si říká Logan Breahitt Asi kdysi spadl na hlavu a od té doby si namlouvá, že je nějakým slavným mužem. Co je to za nápad, hledat si tady v divočině společníky pro obchodování a od samého začátku jim přitom klást podmínky!“

Když domluvil a podíval se na oba společníky, aby u nich našel souhlas a přitakání, čekalo jej mírné zklamání. Hamp Morgan, kterému to myslí vždy trochu pomaleji, se totiž ještě zaobíral promýšlením Loganova návrhu. Chladný a určitě velice bystrý Steve Sholem ale už dospěl ke zkoumání Loganových pohnutek. Nakonec toho však nechal a položil zřetelnou otázku:.

„Proč z nás chcete mít partnery, Logane Breahitte? Jestli umíte dobře obchodovat, tak pro vás nebude nijak těžké, při tom vašem slavném jménu navíc, si sám nashromáždit pěkný kapitál. V tom případě přece není tak důležité, jestli tady teď naplníme pár pytlíků zlatem. Vám jde o něco jiného. A k tomu ještě vyžadujete, abychom vás uznali za svého šéfa. Chcete po nás podíl na zisku, poslušnost a přispění naší pomocí, tedy i naši práci... Proč?“

Jeho světlé oči se pevně vbodly do Loganových. Ten ale chladný a tvrdý pohled Texasana snášel s naprostým klidem.

„To je úplně jednoduché,“ řekl vlídně. „Mám na mysli nějaké konkrétní obchody, které slibují velký zisk, ale vyžadují i odvalu, a to, aby se jim člověk cele věnoval. A ten, kdo se do nich pustí, musí být bojovníkem. A to jste vy, bývalí kovbojové, kteří se po válce ještě nikde v klidu neusadili. Stále ještě nejsou trhy, na kterých by bylo možno prodávat dobytek. Proto rančeři teď mnoho honáku nezaměstnávají. Byli jste proto bez práce a bez výdělků. Mnoho těch, kdo jsou na tom jako vy, se teď stává bandity nebo přepadá lidi, kteří se pohybují po

silnicích. Vy jste se místo toho vydali do Black Hills, abyste přes zimu lovíli kožešinovou zvěř. Chtěli jste přeseďlat na traperské řemeslo.

To všechno se pozná na vašem vybavení. Na druhém nákladním koni vezete spoustu všelijakých pastí. Jistě máte i jed na vlky. Ano, chtěli jste přes zimu lovit a pak prodat kožešiny. Z toho vidím, že jste poctiví a odvážní, a že jste připraveni dát i něco v sázku. Chtěli jste přece lovit na území Indiánů. A štěstí při vás stojí! Různá jiná taková společenství pronásleduje smůla. Vy ale patříte mezi ty úspěšné.

Našli jste zlato. Tornádo vyvrátí strom z kořenů, a pak jedete kolem zrovna vy. Někdo z vás najde zlatá zrnka mezi kořeny. A vtom vás napadne šest Indiánů. Vy ten boj přežijete s lehkým zraněním, které skoro nestojí za řeč.

Takže, když to vezmeme kolem a kolem: Jste dobrý tým. Vždy jsem hledal právě takové společníky. A protože budete muset přijmout mé návrhy a splnit moje podmínky, nedostanu ve vás jen tři zdatné pomocníky, kterým mohu udílet příkazy. Budete pomocníky, kteří se podílí i celým svým majetkem a jsou proto i spolehlivější než každé za peníze najmuté mužstvo. Vidíte? To j sou tedy mé důvody. Už víte, o co mi jde. A vy jste s tím docela svolní, ne?“

Typickým úsměvem na rtech dokončil svůj dlouhý projev. Přesto bylo znát, že se za tím přátelským gestem skrývá veškerá tvrdost odhodlaného neobvyklého muže.

Steve Sholem přikývl. Je sám člověkem, který i poněkud neobvyklé a zdánlivě bláznivé věci považuje za úplně normální, pokud za nimi stojí někdo neobvyklý. Pocítil teď na sobě tázavé pohledy obou kamarádů. Ano, Jimmy a Hamp čekají na jeho názor. Zase se potvrzuje, že Steve je přirozeným vůdcem jejich trojice. Je si ale v tomto okamžiku vědom, že toto vůdcovství musí teď

přenechat Loganu Breahittovi.

To se mu nijak nezamlouvá. Nezavrtěl ale proto hlavou a řekl Jimmovi a Hampovi: „Myslím, že nám není zapotřebí přijímat návrhy a podmínky tohoto pána. Nejsme malí kluci, kteří potřebují chuť. Nějak se už probijeme a ještě na chvíli si skalpy uhájíme.“

Jimmy s Hampem mu přikývli. Sdílejí jeho názor, a proto se Steve Sholem obrátil na Logana Breahitta a řekl mu zdvořile chladně:

„Velice vám děkujeme, že jste nás varoval před tou velkou tlupou indiánských válečníků, a že jste nám řekl, že máme čas ještě tak do zítřejšího poledne. Z toho důvodu jsme vám opravdu velice zavázáni. Ale vaše návrhy a dokonce podmínky přijmout nemůžeme. Umíme si pomoci sami. Nějak si už poradíme.“

Logan Breahitt přikývl. „Já děkuji za večeri. A přeji vám hodně štěstí. Těch Čejenů je asi tři sta. Chtějí tuto část Černých hor vyčistit od bílých. Zlato se tady totiž našlo i jinde.“

Po těch slovech se zvedl, sáhl po sedle a vaku s věcmi a tiše zapískal. To platilo jeho koni, který se teď jako poslušný pes vynořil nablízku.

„Odjíždět nemusíte,“ řekl mu Steve Sholem, právě když nasazoval koni sedlo a přivazoval k němu svůj vak. „Nemáme nic proti vaší společnosti, Logane Breahitte.“

„To je od vás velice laskavé,“ odpověděl Logan a svižným pohybem nasedl. Nemá zrovna velkého koně – jistě neváží o moc víc než čtyři metráky. Je zavalitý a nemá moc dlouhé nohy. Přesto ale vypadá docela statně a je asi vytrvalý. Je to zvíře vzhledu dost odpudivého, se sraženým nosem a s jizvami, hřbet mu spadá dozadu a břicho má jako sud. Běžný pozorovatel by mu nevěnoval víc než jeden pohled.

Logan Breahitt koně uzdou obrátil. Ten se při tom

pohyboval jako puma někde v horách, ohebně jako kočka.

„Jste velice laskaví,“ opakoval svá slova Logan Breahitt. „Ale chci jet Indiánům kousek naproti. Budu trochu vodit za nos jejich špehy, kteří budou hledat těch šest, takže budete mít o pár hodin víc času a získáte o to větší náskok.“

Po těch slovech zmizel ve tmě, která se rozprostírala po kraji. Dusot kopyt jeho neokovaného koně brzy zanikl v dáli.

Tři přátelé chvíli seděli tiše a bez hnutí. Cítili jakousi tíseň a bylo jim jasné, že na ně číhá velké nebezpečí. Bude to trvat mnoho dní, než vyjedou z Černých hor a dostanou se do prémie. Tady v horách se moc nevyznají. Indiáni znají jistě různé zkratky a mohli jim ústup zahradit. Náskok pouhých několika hodin pro ně nic neznamená. To by byla výhoda, jen kdyby byli ve známém kraji a na rovině. To by pak mohli jet s rudochy o závod. Avšak v těchto horách jsou na tom podstatně hůř.

Steve Sholem prohlásil stroze: „Ten Logan Breahitt jistě nepřeháněl. Není z těch, co mluví zbytečně. Budeme to mít pěkně těžké. Měli bychom v té jámě u kořenů rozdělat oheň a sesbírat zlatá zrnka. Jeden z nás při tom musí tady nahoře hlídat. Pojdme rychle na to. Každá hodina má pro nás velkou cenu. Zítra v poledne vyjedeme. Zlata s sebou vezmeme co nejvíc. Naštěstí nám stačí ta zrnka jen tak sesbírat. Uvidíme, jestli nám štěstí vydrží.“

A pak se pustili do práce přesně tak, jak řekl.

*

Když druhého dne slunce dosáhlo nejvyššího bodu své dráhy, byli připraveni k odjezdu. Dostali z jámy asi dvacet liber zlata. Teď už seděli vsedle a ještě jednou se dívali

dolů do jámy.

„Je to škoda,“ litoval Hamp. „Kdybychom měli vodu a čas, tak bychom vyplavili další zlato, snad za deset tisíc dolarů. A kdyby se nás štěstí drželo dál, tak bychom možná narazili na skalní poklad a třeba i na zlatou žílu, která by z nás udělala milionáře. Tam z té skály by mohl proud zlata vycházet. Za pár hodin se takový poklad ale vytěžit nedá.“

Pak si otráveně přetřel rukávem a loktem upocená široká prsa.

Jimmy Robson si zavázal nový obvaz na svou pořezanou ruku. Hrabal v zemi, jako kdyby byla zdravá, i když jej bolela. Bolest se natolik zvětšila, že měl obavy, jestli nedostal otravu krve. Nechal si tu chmurnou představu ale pro sebe a široce se zašklebil:

„Vrátíme se a tady tu díru vybereme. Ohlásíme toto místo jako zlatokopecký klem a necháme si jej zapsat na jméno.“

*

Stíny se prodlužovaly a prohlubovaly. Nad krajinu se snášela noc.

Tři kovbojové a příležitostní zlatokopové asi dvě hodiny odpočívali a postarali se i o svá zvířata. Potom se na obloze objevil měsíc, a i když všechny předměty vrhaly tmavé, neproniknutelné stíny, bylo docela jasno.

Horský hřeben již měli za sebou. Překonali jej v průsmyku a teď s koňmi sjíždějí do nepřehledného kraje s tisíci kouty úkrytů, s kaňony i dlouhými hřbety, za kterými nelze vyloučit překvapení.

Kopyta jejich koní se ozývala mezi skalními stěnami a jindy zase byla tlumena v navátém prachu. Krajina je tak

drsná a divoká, že mohli postupovat jen s velkou námahou. Potom je čekal kaňon, který je zpočátku vedl žádoucím směrem, ale po pěti mílích se ukázal být slepou uličkou. Mlčky zastavili. Ne, kletby od nich neuslyší.

„To je to zlé v kraji, který neznáš,“ poznamenal Hamp Morgan rozčileně.

„Musíme zase zpátky, a těch asi deset mil bylo úplně zbytečných,“ stěžoval si Jimmy Robson.

„Jsem přesvědčen, že to jde dál jednou z těchto rozsedlin a některým bočním kaňonem,“ bručel si pro sebe Steve Sholem. „Jen bych rád věděl, jestli se vyplatí je napřed prozkoumávat, nebo jestli se raděj máme otočit a zkusit příští kaňon, který vede na jih.“

Sotva to vyslovil, dostal odpověď. A ta byla znovu od Logana Breahitta. Ten náhle promluvil ze stínu jednoho skaliska:

„Jen se, přátelé, nepolekejte! Dobrý strýček je přece zase s vámi!“

Tři bývalí kovbojové sáhli po revolverech, a zbraň v ruce Steva Sholema už málem promluvila. Vytáhli ji totiž z pouzdra tak rychle, že jeho myšlenky jen tak tak tuto rychlost o zlomek vteřiny překonaly.

„Nechtě toho žertování, Logane,“ řekl už uklidněn.

Zvěd a lovec vyjel ze stínu. „Myslel jsem si, že pojedete tímto kaňonem,“ řekl. „Chcete přece jet dál na východ. Ten kaňon – říkají mu Wickmunke – k tomu přímo zve! Přesvědčili jste se sami. A to slovo v jazyce Siouxů neznamena nic jiného než ‚past‘, pánové. Myslím, že byste se teď byli vrátili, ne? A váš náskok před tou početnou indiánskou hordou by se zmenšil o deset mil, protože jízda pěti mil sem a pěti zase zpět by vyšla vniveč.“

„Až sem jsme se dostali vlastní hlavou taky,“ zavrčel na to Jimmy.

Hamp se naopak zeptal: „Takže rudí už jdou po naší

stopě?“

„Asi před třinácti hodinami objevili špehové ruchodů vaše stopy a zjistili, že se po nich předtím vydalo jejich šest nadějných mladých bojovníků. Trochu jsem stopy místy pozměnil a postavil tak ty hochy před několik záhadných nejasností. To je trochu zdrželo. Dá se ale předpokládat, že mezitím našli ty mrtvé a podali o tom zprávu té početné skupině. Až se úplně rozední, uvidíme jejich kouřové signály. Špehové se dostanou až blízko k nám a budou podávat zprávy o svém zjištění. Na základě těchto znamení si bude pak ta velká horda bojovníků moci zkrátit cestu. A v poledne už to všechno pokročí natolik, že nás začnou opravdu pronásledovat.“

Logan Breahitt to oznamoval zcela klidně a prostě, jako by vyprávěl, co zažil na lovu ryb. Trojice bývalých kovbojů se ale zmocnil úžas. Nechtěli uvěřit tomu, co právě slyšeli.

„Hej, hej!“ zvolal hned Jimmy Robson, který byl náhle v bojovné náladě. „Když vás člověk poslouchá, tak by málem uvěřil, že si dokážete jen tak jezdit mezi těmi rudochy a námi a kdy se vám zachce, si obhlídnete situaci. Takže vy si dokážete i úplně přesně spočítat, kdy se ta početná horda dostane až k nám a začne pronásledování, ne?“ Jeho poslední slova vyzněla velice posměšně a vyzývavě.

„Přesně tak,“ prohlásil jednoduše Logan Breahitt. „Přesně tak to je, protože já se v tomto kraji vyznám. Kdybych vás byl vedl já, byli byste teď už aspoň o třicet mil dál. A koně by se vám tím nebyli tak unavili, protože by měli pod kopyty lepší cesty a pohodlnější stezky. Nebylo od vás moudré, že jste nepřijali návrh, který jsem předevčírem vyslovil... Máte v těch pytlích hodně zlata?“

Po této otázce bylo chvíli ticho. Potom se zeptal Steve Sholem:

„Breahitte, chcete nás teď vydírat? Máme teď přistoupit na vaše návrhy a podmínky, máte-li nám dále pomáhat?“

Logan Breahitt se lehce pousmál. „Přesně tak,“ řekl. „Mnoho lidí se ke svému štěstí nechává přinutit. Především tohoto rudohlavého Jimma bych takto dovedl k tomu, co by nakonec ocenil. Patří totiž k těm, kterým by se i daleko větší bohatství zakrátko beze zbytku rozplynulo. Jako můj společník by musel pracovat, překonat sám sebe a vydat ze sebe desetkrát víc. Pod dobrým dozorem by svá léta nezkrotného mládí překonal a probudil se znovu jako muž v dobrém postavení.“

„Dobrotivé nebe, on mluví jako moje milá tetička Adriana, teď už nebožka,“ povzdechl si Jimmy Robson. „Moje teta Adriana zpívala ve všech saloonech našeho města a pokoušela se obrátit nábožnými písněmi opilce na pravou cestu. A vedle ní pokaždé seděl její mopslík a doprovázel její písně svým vytím jako druhý hlas. To byla dobrá tetička! Ta měla opravdu dobré srdce! Proto se jí jednoho dne její naděje také vyplnila. Obrátila největšího opilce našeho města a za pár měsíců z něj udělala muže ctihodného vzezření, který směl později dokonce hrávat na harmoniu. Teta Adriana si jej později vzala za manžela a oba spolu byli moc šťastni. Nosil jí snídani do postele a koupal jejího mopslíka. Breahitte, připomínáte mi tetičku Adrianu!“ Poslední slova vyslovil ostře a bojovně.

„Jen ten mopslík k tomu chybí,“ řekl mu na to Logan Breahitt. „A jak vidím, pánové stále ještě věří ve vlastní síly a ve svou nadřazenost. Na to, že budou mít pořád štěstí! ...Druhý příčný kaňon vlevo vede tím směrem, který vy potřebujete. Můžete do něj vjet bez obav, i když vypadá tak málo povzbudivě. Brzy ale bude širší a půjde se vám v něm lip. Chvilí budete muset jet potokem, který jej zčásti vyplňuje .. To je moje poslední rada, kterou vám dávám zadarmo, pánové! Nejezdím světem proto, abych si hrál na hodnou tetičku!“ Jakmile to dořekl, odjel pryč.

„Ten s námi nepojede,“ prohlásil suše Morgan.

„Kdepak, ten zná ještě spoustu jiných cest v tomto bludišti,“ odpověděl mu chladně Steve Sholem.

V příčném kaňonu museli sestoupit s koně. Vypadalo to tak, jako by tam skalní průrva končila a jako by nebylo možno vést koně dál. Náhle se však úžlabina rozšířila a mohli znovu nasednout. Kdesi se k nim připojil potok, vytékající ze skály, a zaplnil celé dno kaňonu. Vjeli proto do vody, ale všude bylo stále mělko.

Přirozeně bylo v tomto úzkém kaňonu dost tma. Jen spoře do něj pronikalo měsíční světlo. Jezdci proto zavírali oči oslněné náhlým svitem, když vjeli na plošinu ozářenou bledým měsícem. Spatřili, jak z dlouhého horského řetězu ústí do této rozlehlé plošiny ještě další kaňony.

Jeli proto dál už rychleji, směřovali na východ a doufali, že na konci plošiny budou moci nějak pohodlně sjet zase níže. Vzdálenost k jejímu okraji odhadovali asi na sedm mil. Bylo jich však víc než deset. Noc byla tak jasná a měsíc vrhal na zem tak jasné světlo, že vzdálenosti se zdály být daleko menší.

Jejich koně byli hodně unavení, když konečně zastavili na druhé straně plošiny. Na východě byly hvězdy bledší. Světleji působící pruh na východním obzoru se posunul výše, Slunce, samo ještě neviditelné, vrhalo své první světelné exploze proti nebi.

Tři přátelé a společníci se starali o koně. Otřeli jim pot, promasírovali jim svaly a dali jim napít. Když se pak zvířata pustila do pastvy, dopřáli si i muži trochu klidu. Pojedli trochu ze studených zásob a napili se vody. Vykouřili cigaretu a odpočinuli si. Při tom zastihli zrození nového dne a východ slunce, který byl obdivuhodně krásný.

Když pak ale pohlédli k západu na hory za sebou, spatřili vysoko nad hřebenem kouřové signály Indiánů.

Pochopili, že tato znamení nejsou podávána v jejich směru, k východu, ale na západ a na jih. Špehové početné tlupy bojovníků jistě těmito kouřovými znameními oznamovali, že jsou v patách lovné zvěři, která se teď právě nachází na východním okraji velké náhorní plošiny.

„Logan Breahtitt to předpověděl správně,“ dostal ze sebe poněkud neochotně Hamp Morgan.

Mysleli na to, jak asi porazí Indiány, jejichž zvědové jsou jim teď už v patách, vzdálení sotva více než deset mil. Vždyť další kouřové signály se teď zvedají k nebi už i na samotné mese, náhorní rovině, z kopců nad nimi dobře viditelné.

Kletby se z jejich úst neozvaly. Žádný z těch tří neřekl už ani slovo. Každý si ale teď kladl otázku, jestli si zachrání život i získané zlato.

„Bylo by dobře, kdybychom koním dopřáli ještě asi hodinu odpočinku. Vydrží nám pak za to déle o tři hodiny,“ řekl Steve Sholem chladně a ledabyle, jako by tady nešlo o život a smrt. Oba přátelé na to přikýkli.

A tak čekali dál. Kouřili cigarety a pozorovali kouřová znamení. Pak ale náhle spatřili na mese jezdce. Vynořil se neznámo odkud, jako by jej vyvrhlo zemětřesení. Náhle tu byl před nimi, dobře viditelný. Jeho tělnatý a nehezký kůň klusal svižně, jako když utíká kočka. Přiblížil se k nim velmi rychle, dostihl je, zastavil a řekl:

„Tak teď už je to vážné, hoši! Jsou i jiné cesty než tato – napříč přes tuto rovinu. Přemýšlel jsem o, tom. Už se nemohu dívat na to, jak se vám smyčka kolem krku utahuje stále víc a víc a jak se vám rudoši víc a víc přibližují. Tak pojďte se mnou! Musíme se dát na cestu, hezky zostrá a vytrvale! Ta dvě nákladní zvířata už s sebou brát nemůžeme! Kupředu! Musíme jet!“

„S takovou energií mluvívala i moje tetička Adriana,“ prohodil Jimmy Robson. „Pořád všem kolem sebe říkala,

co mají dělat a čeho mají zase nechat.“

Na tváři Logana Breahitta se na to objevil úšklebek, tentokrát už ne úsměv. Byla to dost výrazná grimasa, tentokrát vědomě nešetrná.

„Takový červený skalp,“ prohlásil, „má pro Indiány zvlášť velkou cenu, zrzku. ...Proto už tolik nemluv!“

Takové řeči už Jimmy Robson rozuměl lip. Velice si pospíšil s osedláním svého koně a upevnil za sedlem rychle svázaný vak s věcmi. Byl s tím hotov o nic později než Steve a Hamp. Ještě než vyjeli, řekl však Steve Sholem Loganovi Breahittovi: „Je to bez podmínek, příteli, že?“ Logan přikývl. „Prostě jen proto, abyste to vůbec přežili. Jen z obvyčejného přátelství mezi lidmi.“

A potom vyjel. Tři někdejší kovbojové si vždycky mysleli, že dobře vědí, co je to jet na koni, s uměním, náročně a neobvykle, jak jsou toho schopni jen muži, kteří seděli v sedle dříve, než se naučili číst a psát, a kteří za svého života proseděli na hřbetu koně víc hodin než kolik jich strávili vleže, vstoje nebo při chůzi. Teď však museli uznat, že Loganovi stačí jen s vynaložením veškerého jezdeckého umění a všech svých sil.

Sjížděli totiž z kopce. Měli před sebou prudké srázy a kamenité svahy, které se proměňují v lavinová pole, na kterých koně s jezdci nechtěně tančí, sráženi kamením dolů, narážejí jeden do druhého a znovu vyrážejí kupředu. Byla to jízda velice náročná a divoká.

Na jednom přírodním kamenném mostě, jaký při jedné ze svých nálad vytvořila příroda, překonali hlubokou strž pod sebou. Zastavili mezi skalami, několika stromy a uprostřed křoví. Rostlo tam i trochu trávy a nedaleký pramen tam vytvářel potůček, řítící se do právě překonané hlubiny. Konec vysílením těžce oddychovali. Steve Sholem nato vzrušeně namítl:

„Logane, tak přijdeme o koně, jestli toho teď hned

nenecháme a nedopřejeme jim odpočinku.“

„Pár hodin si teď můžeme oddechnout,“ prohlásil stručně Logan Breahitt. „Ta horda bojovníků se objeví tam na druhé straně přírodního mostu. Jestli jim tedy svými puškami zabráníme v tom, aby se dostali k nám, tak si tu teď můžeme odpočinout.“

Přemýšleli o jeho slovech. Pochopili, proč je sem tak hnál. Aby předešli indiány a mohli tak sami obsadit jediný přechod, který tady široko daleko existoval. Už teď se nedalo nic namítat proti tomu, že jim Logan Breahitt zachránil život. Nemluvili však o tom. Starali se o koně. Všimli si přitom, že zvíře, na kterém jezdí Logan Breahitt, není zdaleka tak vyčerpané jako ta jejich, která jistě nejsou nijak špatná.

Logan byl se svým koněm rychle hotov. Vzal si pak do ruky pušku, ukroutil si ještě jednu cigaretu a posadil se na velký kámen, ze kterého měl dobrý přehled po přírodním mostu i strži pod ním. Jeho puška byla úplně nová opakovačka z Remingtonovy zbrojovky. Tady na pomezí ještě takových pušek moc nebylo. Překonávají velice podstatně dosavadní typ svým dostřelem. Mají i méně všelijakých vad a daleko snadněji se nabíjejí. Je to dokonalá a přesná zbraň.

Když Logan Breahitt vykouřil cigaretu, přistoupil k němu Steve Sholem, pohlédl na něj a prohlásil:

„Tak my se s vámi, Logane, rozdělíme! Je nám jasné, že bez vás by už teď bylo po nás. Toto je prokletá země s tisíci nástrah a překážek. Rozdělíme se s vámi. A dokud se nedostaneme za Missouri, budete udílet příkazy vy.“

Logan přikývl. „Tak se položte někam do krytu a vypěte se, jestli můžete. Den, který nás čeká, bude tvrdý a zlý. A cesta před námi je ještě hodně dlouhá.“

Steve Sholem přikývl. Vrátil se ke svým přátelům. Potom bylo chvíli ticho.

Loganu Breahittovi se zúžily oči, když se na druhé straně vynořil silný oddíl válečníků, v jehož čele rozeznal mladého čejenského náčelníka jménem Dva oštěpy. Logan Breahitt a Dva oštěpy se trochu znají. Už několikrát měli spolu co dočinění a vypadá to skoro tak, jako by byli osudem jeden druhému takříkajíc předurčení. A půjde-li to tak dál, jistě jeden z nich jednoho dne toho druhého zabije.

Dva oštěpy nechal většinu svých spolujezdců za sebou. Bylo jich asi padesát, a byli to nejlepší bojovníci té velké tlupy na válečné stezce. Jezdili na nejrychlejších koních a byli proto rychlejší než ostatní. Zasluhou toho sem dorazili už teď.

Své koně skoro uštvali. Zvířata už nemohla ani o míli dál. Sílu a vytrvalost svých koní si vypočítali právě jen k tomuto strategickému bodu a s další jízdou zatím nepočítali.

Dva oštěpy přijel sám. Dávno objevil a poznal Logana Breahitta. A teď s ním chtěl mluvit. Proto hrdě a nebojácně přistoupil blíž a zcela se spolehl na to, že Logan Breahitt nepřikáže zahájit palbu, ale bude s ním mluvit jako bojovník s bojovníkem. Skutečnost, že náčelník předstoupil před Logana Breahitta s důvěrou a bez obav, je současně důkazem vážnosti, ve které svého soupeře chová.

Logan se zvedl a přistoupil k mostu ze své strany. Kráčel klidně a lehkým krokem. Tři bývalí kovbojové, kteří se probudili, poznali, že se pěšky pohybuje jinak než oni. Chodí jako muž žijící v lese, a i když je tady zem nerovná, klouže lehce, jakoby běžel po parketu.

Dva oštěpy nechal koně za sebou. Je to dalším projevem toho, že si svého soka váží. Logan jde pěšky, proto i mladý náčelník sesedl z koně.

Pozorovali se navzájem a potom oba udělali rukama

gesto respektu a úcty. Pak na sebe znovu pohlédli. Dva oštěpy promluvil:

„Tito bílí muži zabili šest našich bojovníků. A našli v zemi zlato. Musíme je tedy zabít – nejen z pomsty a odplaty. Je především třeba, aby se zpráva o nálezu zlata nerozšířila mezi bílé. Ti by pak totiž ve své chtivosti proudili do našich kopců po tisících. A my bychom už asi nestačili zabíjet je v takovém počtu, kolik by jich stále přicházelo. Proto vás nesmíme nechat utéct. Tomu jsi snad rozuměl, Železný Logane, mám pravdu?“ Mluvil dobrou angličtinou, protože už je z té mladé generace náčelníků, která pochopila, že je třeba se učit.

Logan přikývl. „Chápu tvé důvody,“ řekl. „Ale tito tři bílí jsou moji společníci. Pomohu jim, jak budu schopen. A kdo z vás se vydá po tomto mostě, odebere se do země stínů, kde žijí duše mrtvých. Máme dobré pušky.“

„My se o to pokusíme,“ řekl Dva oštěpy. „Musíme se o to pokusit a dokonce musíme být připraveni přinést tu nejvyšší oběť. Jestli totiž zachráníte svůj život a zlato, přijedou vás sem tisíce.“ Znovu naznačil svou úctu a vyšvihl se do sedla. Potom odjel zpět ke svým.

Jako pravý gentleman nejprve s protivníkem promluvil a oznámil mu, jaký má úmysl. Dodržel všechna pravidla zdvořilosti a úcty.

I Logan se vrátil. V jeho obličeji se zračila celá vážnost situace. „Je to špatné,“ řekl. „Pokusí se o všechno. Ten mladý náčelník je chytrý. Proto si také umí vypočítat, že stěhování národů, proud rytířů štěstěny se do jeho Černých hor vydá teprve tehdy, až se my dostaneme se zlatem k lidem naší rasy. Zlatokopové pak budou proudit do Black Hills jako kobylinky. Indiáni pak nikdy nestihnou zabít tolik vetřelců, kolik jich bude dále přicházet. A jestli jich zabijí příliš mnoho, zamíchá se do toho vojsko a potrestá indiány za to, že brání svou zem.“

V rozhořčení přerušil svá slova. „Bude to tu zlé,“ prohlásil stísněně. „Velice zlé! Nastane velké zabíjení! Kdyby byli naši koně odpočatí o hodinu víc, tak bych navrhl raději jet dál než svést tady boj. Ano, já bych raději utekl!“

Neřekli na jeho slova nic, ale zřetelně cítili, že ani tentokrát nepřehání. Že to opravdu bude velice zlé. A čekat na to ani nebude dlouho třeba. Indiáni se pouštějí do útoku.

Obětují dokonce své koně, to nejcennější ze svého majetku. Ženou svá unavená a vyčerpaná zvířata jako ochranu proti kulkám před sebou po přírodním útvaru mostu nad hlubokou strží. Přinášejí tím skutečnou a zcela neobvyklou oběť. Jde jim opravdu o to, aby se tito zlatokopové nedostali zpět k civilizaci a nerozšířili tam zprávu o tom, že našli v zemi rudých zlato. Dva oštěpy je náčelník velice inteligentní, který vidí daleko do budoucnosti.

Rudoši proto ženou své koně s pronikavým křikem a prudkými ranami po skalním mostě. Logan Breahitt zvedl pušku a začal střílet. Steve Sholem hned následoval jeho příkladu. Hamp Morgan hlasitě zaklel a nechal také promluvit svou pušku.

„Ha, vy divocí ďablové, jak k tomu přijdou vaše koně?“ To promluvil Jim-my Robson a tiskl opakovaně kohoutek své zbraně.

Bylo to hrozné. ...

*

Dvě hodiny nato byli znovu na cestě. Koně si trochu odpočinuli, a nesledoval je teď žádný indián. Bylo jim nanic a byli naplněni rozhořčením.

Logan Breahitt, kterému se říká Železný Logan a který je tady na indiánském pomezí postavou už málem legendární, je vedl jistou rukou divokou a nepřehlednou zemí. Když na noc zastavili k odpočinku, řekl jim strohým hlasem jen toto:

„Myslím, že jsme jim už unikli. Volil jsem ty nejkratší trasy. Teď už nemohou naši pronásledovatelé využít žádnou zkratku. A náš předchozí dobrý náskok dohnali jen proto, že úplně strhali své koně. Ti jsou teď už jistě vyřízení. Můžeme si dopřát čtyři hodiny odpočinku.“

Sotva to dořekl, Jimmy Robson začal chrápat a usnul tam, kde se krátce předtím posadil na zem. Hamp Morgan zívá a položil se vedle něho. Než usnul, stačil poznamenat: „Tímhle tempem se dá objet za šest dní celý svět. Já jsem tvrdý člověk, to o sobě vím. Ale i takový musí někdy na chvíli zavřít oči.“ Hned potom usnul také a začal chrápat jako když řeže pilou.

Ve světle měsíce se Steve Sholem a Logan Breahitt chvíli beze slov pozorovali. Potom poznamenal chladně první z nich: „Jestli se chceš vyspat, Logane, tak se o ty čtyři hodiny podělíme.“ Když ale nedostal hned odpověď, dodal k tomu ještě: „Říkají ti 'Železný Logan', přesto bych ti ale nerad zůstal něco dlužen. Umím být na stráži a neusnout při tom stejně tak dobře jako ty.“

„To vím,“ řekl mu na to Logan prostě. „A jsi osel, jestli mě necháš spát déle než dvě hodiny.“ Potom si lehl a sám hned usnul. Steve Sholem vzal do ruky pušku a pomalu obcházel ležení. Stále se zastavoval a naslouchal, ale pak vždy zase pokračoval v obchůzce, protože věděl dobře, že by usnul i vstoje. Bojoval svůj osamělý dvouhodinový boj proti vlastní únavě a vyčerpání. Pomyslel při tom vícekrát na svou hrdost, která nepřipustila dopřát si čtyři hodiny spánku a nechat celou tu dobu hlídat Logana Breahitta.

Po smluvené době přistoupil ke svému střídači ve

službě a sklonil se, aby Logana vytrhl ze spánku poklepáním na rameno. Ten mu ale klidně řekl: „Dobrá, Steve! Právě jsem se probudil.“

Logan se zvedl a Steve během deseti vteřin spal. Nemyslel na to, jak to člověk může dokázat – mimochodem muž, který je jistě velice unavený – aby se v předem stanovené době přesně probudil. A když jej Logan Breahitt po dalších dvou hodinách budil, musel s ním pořádně zatřepat, aby jej probral z náruče spánku.

Potom budil Jimmyho Robsona, a ten začal vztekle nadávat. Nakonec prováděl totéž s Hampem Morganem, a ten při tom bručel jako medvěd, kterému chce někdo utrhnout hlavu. Ještě hezkou chvíli byli Loganovi společníci jako opilí, protože i přes odpočinek byli ještě vyčerpaní.

„Tak na cestu,“ řekl jim Logan. „Indiáni se jistě ještě nevzdali, jen za ty čtyři hodiny zmenšili svou ztrátu. Teď jsou k padnutí unavení oni, zatímco my jsme vyspaní, čerství a čilí! Tak do toho! Kupředu! Jedeme!“

„Pořád mi připomíná tetu Adrianu,“ zarýpal znovu Jimmy Robson.

Osedlali koně, vsedli na ně a vyjeli, bez jídla a bez jakéhokoliv dalšího slova. Když byli z místa, kde odpočívali, pryč asi sedm minut, objevilo se v měsíčním světle pár jezdců. Byli to rudoši. Jejich koně už jen únavou klopýtali. A jeden znavený hlas řekl v jazyce Čejenů: „Tady odpočívali. Jejich koně mohou už zas běžet. Prohráli jsme. Utekli nám. K Big Muddy je už nikdy nedohoníme. Big Muddy, Velká bahnitá – tak říkají řece Missouri. A Indián, který tak promluvil, řekl pravdu. Železný Logan dopravil zlatokopy do bezpečí. Jsou už prakticky zachráněni.“

Dva dny nato opravdu překročili širokou řeku. Na druhém břehu se pořádně utábořili a dopřáli si mnoho hodin odpočinku. Pak se ale sesedli kolem svého nákladu

a rozdělili se s Loganem Breahittem o své zlato. Všichni tři se shodli na tom, že ten si svou čtvrtinu celkové kořisti bohatě zaslouží. Byli v dobré náladě, protože jim Logan krátce před tím upekl pár výborných pstruhů, které chytl v potoce, a to tak, jako by chytil dvoulibrového pstruha byla úplná samozřejmost.

*

Logan Breahitt pozoroval dvoukilový pytlík od cukru, který mu Steve Sholem položil k nohám. Seděli právě všichni na bobku kolem ohně a každý měl před sebou svůj podíl.

Logan Breahitt celou tu dobu mlčel. A mlčel stále, když k němu svým pomalým způsobem promlouval Steve Sholem:

„To je tedy podíl, který patří tobě, Logane Breahitte. Bez tebe bychom se z Černých hor nebyli dostali živí. Teď ale jsme před Indiány v bezpečí. Děkujeme ti. Tady máš svůj podíl. A teď půjdeme každý svou cestou, ne?“ Vyslovil ta slova sice jako otázku, ale současně i jako střízlivé konstatování skutečnosti. Všichni tři pohlédli na Logana.

Ten však zavrtěl hlavou. „Zůstaneme pohromadě,“ řekl, „pro Jimmyho jsme dobrou tetou Adrianou, která přece udělala ze zkaženého opilce seriózního muže a manžela. A tak i já udělám z divokého a stále naježeného Jimmyho správného muže.“

Na chvilku se odmlčel a podíval se pak na Hampa Morgana. „A tobě, Hampe budu dobrým strýčkem, který bude dbát na to, abys jednoho dne byl milionářem. Stačí, když budeš dělat vždy jen to, co ti teď nějakou dobu budu říkat. Tím to budeš mít zaručeno.“

Když udělal novou přestávku a už se chtěl obrátit na

Steva Sholema, dostal odpověď od Hampa Morgana: „Ty mě asi máš za hlupáka, kterému se musí říkat, co si má se svými penězi, kterých teď nemá nijak málo, vlastně počít! Ano, zřejmě si o mně myslíš, že jsem velký a pořádně silný, ale moje hlava že za moc nestojí.“

Logan se na něj zkoumavě zahleděl, a v jeho modrošedých očích se objevil zvláštní záblesk. „Jistě,“ řekl, „jsi velice silný. Ale i to má své meze. A tvůj rozum jsem zatím ještě nezkoušel. Myslím ale, že mohu bez přehánění prohlásit, že jsem trochu chytřejší než ty, a že i pro tebe bude lepší, když po určitou dobu budeš dělat přesně to, co ti řeknu.“

To ale Hampa Morgana jen rozčílilo. Prohlásil: „Snad jsi chytřejší než já! Mně ale stačí to, co mám.“ Ťukl si při tom do čela a dal tím najevo, které ze svých bohatství má na mysli a kterého má podle vlastního přesvědčení pro sebe dost. Potom řekl jako slovo do prance: „Pokud jde o mou sílu, tak jsem na tom jistě lépe než ty. Byl bych s tebou hotový ani ne za minutu.“

Řekl to, ale jistě hned svého naparování litoval, protože není zase z těch, kdo se vychloubají nebo dokonce vyhledávají spor. Jeho reakce byla asi důsledkem toho, že na něj Logan Breahitt teď zapůsobil přezíravým a odpudivým dojmem. Logan mu odpověděl úplně klidně:

„Hampe, nepotřebuji ani minutu, abych tě porazil.“

„No tohle!“ Obr žasl jako veliké dítě. Potom rychle vyskočil.

„Poslechni, jestli to má být výzva, tak mně člověče ukaž, že máš velkou nejen hubu. Tak pojď, a musíš nade mnou vyhrát rychleji než za minutu! To tedy chci vidět!“

Stál tu vysoký a silný, přímo obr vedle hořícího ohně jejich tábořiště. Má dost dlouhé černé vlasy a člověk má dojem, zeje to postava jakoby hrubě přitesána z tvrdého a načernalého dřeva. Jeho úsměv při tom odhalil zdravé

zuby. Nevypadal na to, že by jej někdo mohl zdolat.

Logan se hbitě zvedl pohybem kočky. „Dobrá,“ řekl, „tak ti to teda ukážu.“ A hned potom se vrhl kupředu, přes oheň, tak nečekaně rychle a obratně, že by tou rychlostí předstihl i pumu.

Hamp Morgan byl na něj příliš pomalý. Udeřil do vzduchu, kamsi nad Logana. Ten se mu svým skokem dostal až na tělo a pravicí mu zasadil ránu nad pás. Uhnul stranou, když se Hamp předklonil, protože rána pravicí byla náhlá a neočekávaně tvrdá. Nikdy by nevěřil, že je něco takového možné a nikdy to dosud neměl příležitost pocítit. Musel se prostě po tom úderu sehnout v pase.

Nato dostal ránu do šíje dvěma pěstmi zkříženými po dřevorubeckém způsobu. Spadl na zem, hlavou napřed a obličejem dolů. Je ale příliš silný a tvrdý na to, aby tím byl poražen. Vztekle vyskočil, prudce se obrátil a udeřil proti Loganově hlavě. Avšak ani tato rána nezasáhla cíl. Místo toho dvě ocelové svorky chopily jeho rameno a sevřely ho v objetí. A potom letělo jeho dvě stě třicet liber váhy do vzduchu, dozadu přes Loganovu hlavu. Tam dopadlo na zem.

Mocně při vstávání zavrával. Ale Logan už zase stál těsně u něho. Hamp jej chtěl uchopit, vtom ale zasáhla Loganova pravice prudkým švihem zdola. Rozmáchnutí, které začalo někde ve výši kolenou, se cestou nahoru změnilo v drtící a ničící úder. Železná pěst zasáhla Hampa pod bradou. Obr se posadil, oči se mu zatočily a mohutné tělo se položilo na záda. Roztáhl paže a jen jednou pohnul nohama. Potom zůstal v klidu ležet.

Jimmy Robson prohlásil skoro vzlykavě: „Pane Bože na nebesích, proč dovolíš, aby Jimmy prožíval takový ošklivý sen?“ Pak přistoupil blíž a přetřel si rukou obličej. „To přece není možné, ne, to přece není ten starý dobrý Hamp, co tu leží na zádech a nehýbe se!“

„Méně než jednu minutu,“ konstatoval táhlý hlas Steva Sholema. Pohlédl na Logana. „Měli jsme to vědět,“ řekl, „říkají ti ‚Železný Logan‘, a takové jméno není bez příčiny. Vyhrál jsi nad Hampem. Nebude ti to mít za zlé, ale bude teď o zkušenost bohatší. ... Ale proč to všechno? Co od toho čekáš?“

Logan na něj pohlédl a masíroval si při tom zápěstí. Párkrát přejel jazykem po krvácejících kloubech prstů ruky. Po nějaké chvíli, kdy se už zase začal Hamp hýbat, řekl Stevovi: „Musím snad s tebou teď vést souboj na pistole, abych přesvědčil i tebe, že jsem tak dobrý jako vy všichni tři dohromady?“ zeptal se s hořkostí v hlase.

Steve mu však opáčil otázkou: „Proč se snažíš stále znovu nás přinutit, abychom tě poslouchali? Chceš z nás mít partnery a pomocníky. Máme tě poslouchat a vložit své peníze do podniku, na který se chystáš. Myslíš, že nás k tomu donutíš? Já bych žádnou přestřelku nechtěl! Ne! Vážím si tě a jsem ti vděčný. Nechtěl bych se s tebou bít. Ale nech nás teď, prosím, na pokoji. Máme jiná přání, plány a cíle. Jsme jiní než ty.“

Nastalo ticho. Hamp Morgan se zatím postavil. Chvíli mu trvalo, než pochopil, že prohrál. Dlouho se díval na Logana, třel si přitom naběhlou bradu jednou rukou a druhou se zatím držel za břicho v místech žaludku.

„Tak jo,“ řekl, „sám jsem to chtěl. Nebudu si stěžovat, že jsem to dostal. Jsi mi teď vlastně ještě sympatičtější než předtím. Nikdy bych to do tebe neřekl. Ty jsi asi ze železa, ne?“ Zašklebil se přátelsky při té otázce. „Jistě,“ řekl, „říkají ti přece Železný Logan. Správně! Teprve teď jsem to pochopil.“ A podíval se na své dva společníky.

„Nijak se na něho nezlobím,“ prohlásil. „Naše rozhodování by nemělo ovlivňovat to, že nade mnou v zápase zvítězil. To byla moje soukromá věc.“

Neodpověděli mu na to nic. Bylo ale zřejmé, že i tak

chtějí jít dále bez Logana svou vlastní cestou. Jimmy příliš toužil po požitech života ve městě. Steve se zase bezděčně bránil tomu, aby postoupil Loganovi své místo toho, kdo rozhoduje o obou jeho přátelích a k tomu se ještě má Loganovi podřídit sám. A Hamp chtěl prostě jen dělat to, co se hodí jeho dvěma společníkům. To všechno Logan dobře cítil. A teď bylo třeba se rozhodnout.

„Tak dobrá,“ řekl. „Tak já se vzdávám toho, abych z vás dělal úspěšné obchodníky. Netrvám na tom, abyste se mnou uzavírali spojenectví. Snad někdy někde zase potkám muže, kteří budou jako vy a se kterými by se mi vyplatilo něco riskovat.“

Díval se na pytlík zlata, který byl určen pro něho. „Ano, vezmu si to,“ řekl. „Vynese to totiž úroky, zatímco vy ze svého zlata asi nebudete mít nic.“

Po tomto sdělení si začal sedlat koně. Trvalo jen pár minut než si utáhl vak se svými věcmi a přivázal jej za sedlem.

„Přeji vám hodně štěstí,“ řekl a odjel.

„Nic ve zlém, Logane,“ zavolal na něj Steve Sholem.

„Nic proti tobě nemám a přeji ti všechno dobré,“ řekl Hamp Morgan a znovu si rukou ohledal svou naběhlou bradu.

„Až se někdy potkáme, tak ti koupím jednu limonádu, protože jsi úplně jako teta Adriana!“ volal za Loganem Jimmy Robson.

*

Tři dny nato dorazil Logan Breahitt do města Pierre. Zašel k holiči, potom se hodinu koupal v sudu horké vody, oblékl si nové šaty, proměnil v bance zlato za peníze a poobědval v restauraci.

Potom si pronajal pokoj v hotelu a dvanáct hodin spal. Znovu zašel k holiči, a pak se procházel po městě a rozhlížel se. Měl na sobě nové šaty a tak v něm nikdo nepoznal průzkumníka Logana Breahitta. Vypadal teď jako bohatý chovatel skotu, světlolasý a vybraně společensky ustrojený.

Pozoroval vibrující život tohoto malého pohraničního městečka. Žili v něm nejrozličnější lidé, osadníci se svými většinou početnými rodinami, hledající si pro sebe pozemek, lovci bizonů se svými vozovými náklady kůží, přepravci nákladů a několik skupin honáků dobytka z rančů. Ve městě bylo i mnoho řemeslníků, kteří sotva na všechno stačili.

Shromáždila se tady ale i všechna spodina pomezního kraje. Byli tu vojenští dezertéři, odněkud uprchnuvší pistolníci, pronásledovaní zloději dobytka, karbaníci, bývalí vojáci z poražené jižní armády, ze kterých za nových poměrů nemohlo být nic jiného než tuláci v sedle, pohybující se právě na hranici mezi dobrem a zlem, mezi právem a bezprávím, a kteří jednoho dne sklouznou dolů nebo se přímí osudu nechají vynést nahoru.

Trapeři, civilizovaní Indiáni, lodníci parních člunů na Missouri, obchodní cestující, spekulanti, farmáři, chovatelé ovcí, ti všichni sem přišli, aby se tu porozhlédli. Byly tam všechny lidské typy.

I Logan se toulal městem a rozhlížel se.

Protože v posledních letech žil velice skromně, měl teď spolu s výnosem ze zlata víc než pět tisíc dolarů. A teď se rozhlížel po nějaké dobré možnosti, jak nechat pracovat své peníze.

Čekal na tento den už dlouho, na dobu, až bude mít dost velký kapitál do začátku. Dnes nebo zítra se toho dne dočká.

Občas si ještě s lítostí vzpomněl na tři bývalé kovboje. S

těmi třemi muži jako společníky by se mohl pustit do tolika věcí!

Když stál na jednom konci nároží a pozoroval život města kolem sebe a právě si vsazoval doutník do držátka, spatřil své tři přátele, bývalé kovboje. Přijížděli do města o den později než on, na koních, kteří už byli na pokraji svých sil. Viděli, jak tam stojina rohu, ale poznali ho, teprve když jim pokynul doutníkem a vyslal za nimi svůj blýskavý úsměv.

„Vítám vás v Pierre!“ zavolal na ně. Oni se ale jen unaveně pousmáli, hladoví, se vpadlými tvářemi, porostlými strniskem vousů.

„Viděl, jak zahýbají do dvora nájemní stáje. Ví, že v tomto městě zcela určitě zanechají své stopy. Tři muži se spoustou zlata v kapsách – takoví budou všude budit pozornost.

Logan znovu sešel dolů k řece a díval se, jak tři parní čluny odrážejí od břehu k plavbě do Montany.

Logan přemýšlí, která z obou cest do země zlata v Montaně je asi lepší. Lepší pro muže, který chce vydělat peníze. Pozemní cesta je delší, namáhavější, nebezpečnější. Karavany vozů by musely jet územím Indiánů a bizonů, dlouhým údolím řeky Belle Fourche a potom severně od Devil's Tower zahnout k západu. Plavba po řece proti proudu vede kolem Fox Ridge ke tvrzi Fort Lincoln a dál na sever, dokud říční tok nezahne definitivně na západ. Lodě mohou plout až do Great Falls, k velkým vodopádům. Tam se musí přeložit veškerý náklad na nákladní vozy, takže odtamtud se všechno dostává do země zlata jakoby zadními dveřmi.

Přikývl myšlence, že plavba lodí je pohodlnější, i když ani ta není bez nebezpečí. Toho odpoledne se rozhodl. Asi dvě hodiny hledal. Potom ale dole u mola najal jedno dost velké přístavní skladiště.

Vyhledal potom tesaře, aby mu vněm zbudoval kancelář přepažením části tohoto prostoru. Nechal si vyrobit i několik regálů. Potom si našel černocho, který chtěl pro něho pracovat, a přikázal mu, aby se do té velké kůlny nastěhoval a aby tam čekal na věci, které mu tam bude postupně posílat. A ještě než nastal večer, bylo těch věcí docela dost.

Napřed to bylo dvacet sudů hřebíků všech velikostí a tloušťky, včetně těch, které se používají na připevnění podkovy na koňská kopyta. Následovalo pět set krabic sardinek v oleji, tři sta osmdesát kilových krabic s broskvemi, dva tisíce kilo ořechů, několik balíků hrubých látek, vhodných zvláště na pracovní kalhoty.

Z nákladních vozů a lodí skupoval všechno, co se mu zdálo obzvláště cenné a vhodné k použití v zemi, kde se budě těžit zlato. Kůlna u řeky se začala ještě téhož dne plnit vším tím různým zbožím.

Když pak zamířil do města, aby povečeřel, byla jeho peněžní hotovost už dost ztenčena množstvím šeků, které podepsal k tíži svého konta, zřízeného téhož dne u pierrské banky. Dobrá nálada jej však neopustila a při jídle si předsevzal, že se hned poohlédne po svých třech bývalých kovbojích.

Jimmyho Robsona našel hned v největší herně. Nebyl sám. Měl u sebe hned dvě děvčata, jednu blondýnku a jednu černovlasou vílu. Logan je obě zná. Vydávají se za sestry a nechávají si říkat Goldfee – Zlatá víla a Black Lou – Černá Lou. Jsou to prohnané „zlatokopky“, otrlé a jak stvořené pro takovou existenci. Stáli právě všichni u stolu, kde se hrálo v kostky, a Jimmy zrovna trásl pohárem a volal: „Sto dolarů na to, že budu mít sedmičku!“ A potom vrhl na stůl kostky. Dvě dvojky a jednu trojku!

Bylo mu hned přisunuto sto dolarů. Jimmy se nejprve zazubil na svou blondýnku a potom na brunetku.

„Ty jsi dítě štěstěny, Jimmy,“ řekla mu světlovlasá zlatokopka.

„Jsi neporazitelný,“ prohlásila nato tmavovlasá. Zlato ovšem obě hledaly způsobem, jakým to uměly, v tomto lokále a ne na zlatých polích.

„Správně, mě nikdo neporazí,“ přikyvoval jí Jimmy, a bylo na něm vidět, že už něco vypil. Obě jeho dámy se už postaraly o to, aby do sebe obrátil dostatečné množství skleniček whisky. Jimmy divoce skytal, aby udržel whisky v žaludku. A potom vzkřikl ostrým hlasem: „A teď vám to předvedu! Teď přijde třikrát šestka! Sázím tři sta dolarů na těch osmnáct teček!“

„To náš bank vydrží,“ odpověděl mu pořadatel stolních her.

Jak Jimmy třepal pohárem s kostkami, pozorovaly jej více než tři tucty párů očí. Takový chtivý mladík není přece ani ve městě jako je dakotské Pierre něčím, co se dá uvidět každý den.

„Osmnáct!“ chladně konstatoval pořadatel a přisunul k Jimmovi tři sta dolarů.

„Ty máš ale štěstí!“ zvolala Zlatá víla a políbila Jimma na tvář. „To štěstí ti přinášíme my, tvoje děvčata!“ šeptala mu Černá Lou do ucha.

„Ano, jste správná děvčata,“ řekl. „Jen ještě chvíli počkejte a přinášejte mně štěstí dál! Potom vám brzy koupím celé město, j á, Jimmy Robson, kterého se štěstí nepustí! Vyhraju tady každý dolar, který je v tomhle domě na hotovosti! Hoj! Tisíc dolarů na to, že to teď bude trojka!“

„Náš bank připouští jakoukoliv sázku,“ řekl znovu chladně jeho majitel, vytáhlý šedovlasý chlapík ledově studeného pohledu.

Obě protřelá děvčata už jásala předem jako děti nad kornoutem bonbónů, veselá a beze stínu pochyb, že teď

hodí Jimmy trojku a vyhraje tím tisíc dolarů. Políbila jej současně z obou stran na obě tváře. A Zlatá víla zvolala hlasem, který zněl úmyslnou naivností:

„Ten nám opravdu ještě koupí celé město! Skutečně mu přinášíme štěstí právě my! On prostě musí stále a stále vyhrávat! Oh, Jimmy, jak to bude krásné, až vyhraješ všechny peníze v tomto městě, a potom...“

„To pak koupím říční parní člun, a poplujeme na něm dolů po proudu, až do Nového Orleansu!“

Kolem hracího stolu teď stáli hosté namačkaní na sebe a plní napětí. Nebylo mezi nimi málo těch, komu bylo jasné, že tento nadšením poblouzněný zrzek, do kterého jakoby vjel sám čert, bude v příštím okamžiku konečně vyřízen. Štěstí se této červené hlavy přece nemůže držet věčně. Nakonec přece vždycky vyhraje sázková banka majitele domu, a tak je tomu u všech hracích stolů, ať se už na nich hraje cokoliv.

Ten mladý divoch vsadil do hry všechny svoje peníze, lehkovážně a nerozumně, opilý a povzbuzovaný k tomu oběma děvčaty, která se dobře vyznají ve svém řemesle, a dovedou hosta rychle přivést do té pravé nálady.

Jimmy Robson se šklebí a třese pohárem, zcela přesvědčený o svém štěstí. „Mě nikdo neporazí,“ říká při tom už ztěžklým jazykem. „Uděláme rovných patnáct, to vám povídám! Dokážu totiž ty kostky hypotinzovat. Ano, umím je zhypotinzovat! ...Kčertu, jak se to řekne! Však vy už víte! Ahá, zhypnotizovat!“ Má zjevně velkou radost, že to těžké slovo přece jenom dokázal v paměti najít a vyslovit. A potom hodil kostky, tedy překlopil pohár a pak jej zvedl.

A všechna radost je rázem ta tam. Co teď každý vidí není patnáctka, ale tři jedničky.

Logan Breahitt, který stojí proti němu na druhé straně hracího stolu mezi ostatními přihlížejícími, jej bedlivě

pozoruje a vidí, jak obtížně a pomalu teď Jimmy Robson chápe. Jeho alkoholem zamlžený mozek se brání tak náhlé změně.

Jimmy se chytil za své ušní lalůčky a silně stiskl. Snad jej pocit bolesti vyvede z opojení do syrové skutečnosti. Ne, opravdu není v žádném zlém snu.

Diváci se rozcházejí. Někteří se smějí a jiní se útrpně usmívají. Jiní si zase myslí, sami pro sebe: Ach, ten hloupý kovboj! Jak jen mohl být tak lehkovážný a myslet si, že ho štěstí nikdy neopustil. A pár lidí si říká: To zase jednou Goldfee a Black Lou dobře zahrály! Ty vědí, jak na to!

Dívky ho přiměly vypít hodně alkoholu a potom ho zbalamutily. Přišel o všechny své peníze v saloonu Tata Meadowse. Ten teď oběma děvčatům vyplatí určité procento zisku. A ty se hned poohlédnou po nějaké nové oběti.

Jimmy těžce polkl. Potom si přetřel obličej a podíval se kolem sebe. Obě děvčata, dosud na něj tak milá, jej opustila. Jednoduše zmizela v jedné z vedlejších místností. Bylo to snadné, protože Jimmy chvíli stál strnule, jako zkamenělý. A teď – i přes svou opilost – pochopil, jaký byl vlastně osel.

Prostě jej tady ošidili úplně jako nějakého zelenáče. Stačila dvě děvčata, aby pil a hrál, jak se jim zlíbilo. A teď o své peníze přišel. Začal v něm nabývat převahy divoký vztek.

Pohlížel upřeně na pořadatele hry, který počítal peníze a třídil je do jednotlivých přihrádek své pokladny.

„Hej, chtěl bych vidět ty kostky,“ prohlásil vyzývavě Jimmy.

Muž se na něj zahleděl pevným pohledem. „Můj synu,“ řekl Jimmovi, radím vám, abyste nezačínal žádnou hádku. Tady jste v saloonu, kde se hraje o peníze. Dá se tu vyhrát nebo prohrát. A když se prohraje, tak potom...”

„Tady se nedá vyhrát,“ přerušil jej Jimmy, a už nekontroloval svůj hlas, prozrazující stav opilosti. „Když tady dojde na vysokou sázku, tak, ty darebáku, vyměníš kostky! A potom nikdo poctivý – jako já – vyhrát nemůže! Chci vidět ty kostky! Tak sem s nimi!“ A Jimmy natáhl ruku před sebe.

To už u něj ale stál vyhazovač. Uchopil Jimmyho za rameno a řekl mu: „Jenom žádné rozčilování, přítelíčku! Pryč odtud! Ven ze saloonu! Nebudeme tady trpět žádné...“

Víc toho zavalitý představitel zdejší domácí policie říct nestačil, protože Jimmy mu vrazil pravici do břicha a levicí mu dal jednu přímo do brady. Byly to tvrdé a přesné údery, které tělnatého vykonavatele opravdu vyřídily. Byla to poněkud zvláštní situace, že taková střední váha, jakou je v zápase Jimmy, vyřadila z boje takového siláka těžké váhy.

Potom však pocítil Jimmy pádnost situace. Vyhazovač totiž nebyl sám. Teď se ujali chudáka Jimmyho svým způsobem a pořádně mu natloukli. Nakonec ho bočními dveřmi vyhodili z domu na silnici.

Logan Breahitt ho následoval, jen značně pomaleji. A tu se mohl přesvědčit, jaké žerty někdy dovede připravit náhoda. Právě v okamžiku, kdy Jimmy vysokým obloukem opouštěl prostory saloonu za vydatné pomoci dvou vyhazovačů – a dost tvrdě dopadl do hlubokého nánosu prachu na ulici, šel kolem Hamp Morgan.

Když uviděl, co se tu děje, vydal ze sebe nelidský řev a vrhl se kupředu. Předtím se dlouho a vydatně krmil, navštívil holiče, dlouho se koupal a pořídil si nový oblek. Jimmy jej o hodně předběhl. A tak tomu bylo i teď.

Hamp Morgan totiž vtrhl do saloonu, odhodil oba vyhazovače prostě stranou, jako by to nebyli právě tímto pověřeni zaměstnanci domu, ale nějací nezkušení vyrostá.

Potom se z prachu cesty zvedl Jimmy a vydal se za ním dovnitř.

A znovu ho předešel, protože ještě dříve než Hamp, vyletěl novým vysokým obloukem z domu. Hamp ho následoval až omnoho později. Stačil ještě způsobit hodně škody, zaměstnal plně osm zaměstnanců saloonu a nedal se zvládnout, dokud mu kdosi nerozbil o hlavu jednu plnou láhev. Pak se ocitl na ulici i on a přistál vedle Jimmyho.

To se už dostavili dva pomocníci městského šerifa. Vlastník saloonu jim řekl: „Nadělali tady velkou škodu. Podáváme na ně trestní oznámení.“

„V tom případě je musíme dát do vězení,“ řekl jeden z pomocníků. A Logan Breahitt přihlížel, jak Jimmyho a Hampa, kteří ještě ani pořádně nepřišli k sobě, odváděli do městského vězení. Vydal se tedy za Stevem Sholmem.

Musel ho napřed někde najít. To se mu v žádném z městských lokálů nepodařilo. Teprve když už se vzdal a vracel se do hotelu, aby si tam odpočinul, zaslechl Stevův hlas. Poznal jej hned, i když zněl jen slabě a tlumeně za dveřmi pokoje, jaké jsou tu po obou stranách hotelové chodby. Logan přemýšlel a váhal. A při tom se přesvědčil, že v tomto hotelu spolu s ním bydlí všichni tři jeho přátelé z Černých hor.

S kým se ale Steve Sholem tam uvnitř baví? Logan Breahitt nakonec usoudil, že je úplně jedno, s kým je Steve Sholem právě uvnitř ve svém pokoji. Je ale jisté důležité, aby mu někdo řekl, co se stalo s jeho dvěma společníky. A proto Logan na ty dveře zaklepal.

Uvnitř se ozval jiný, vyděšený hlas. Vypadalo to, jakoby se uvnitř vylekala a stísněným hlasem to dávala najevo nějaká žena. Pak se ale ozval pevný a chladný hlas Stevena Sholema: „Ano? ... Dveře jsou otevřeny!“ Logan je otevřel, vstoupil a rozhlédl se. Lampa pokoj ne zcela osvětlovala.

Logan si ale všiml, že na lůžku sedí dívka, velice vystrašená. Hnědé vlasy se jí ve světle lampy leskly odstínem mědi. Jistě jí není méně než dvaadvacet let, spíše trochu víc.

Steve Sholem stál, zaujímal ostražitý postoj za stolem, jakoby na někoho číhal. Z obou stran stolu uprostřed pokoje byly židle. Přes jednu z židlí byl přehozen svazek šatů. Vypadalo to, jako by ty šaty někdo ve spěchu popadl a chvíli je nosil přes rameno. Na zemi ležela ještě cestovní brašna.

„Co chceš, Logane?“ zeptal se Steve Sholem chladně. Měl poněkud nezvykle zabarvený hlas, což prozrazovalo něco z napětí, které jej ovládalo.

Logan mu stručně, ale velice přesně řekl, co se přihodilo. Jakmile skončil, podíval se na dívku, která na něj hleděla vystrašeně a strnule.

Steve Sholem nato řekl Loganovi: „To je Joyce Nicolová! Je to sousedka z mého dětství z Texasu. Vyrůstali jsme vedle sebe, tehdy, před válkou. A teď u mne hledá ochranu. Nemůžu se teď starat o Jimmyho a Hampa. Musím odvést Joyce Nicolovou z tohoto města dříve, než...“

Odmlčel se a udělal prudký pohyb. „Jimmy, ten pitomec a šílenec,“ řekl. „To bych ho musel držet svázaného. Když pustíš Jimmyho i jen na krátkou chvíli s očí, udělá hned nějakou hloupost. Já...“

„Protože jsem tě zdržela, nemohl ses starat o své přátele,“ řekla dívka lítostivě. Ale oni mají nárok na to, abys jim pomohl. Tak za nimi běž, Steve, běž za nimi! Vždyť ještě nikdo neví, že jsem za tebou utekla do hotelu... Ale jistě mě už hledají! Hledají mě! ... Jak se jen odtud dostanu!“

Logan se odhodlal zeptat: „Co se děje se slečnou Nicolovou?“

Steve na něho chvíli váhavě hleděl a hryzal se do spodního rtu. Potom mu chladně sdělil: „Má smlouvu s Tatem Meadowsem. Zpívá a tančí na scéně v hotelu Imperiál Paláce. V posteli u ní leží mrtvý muž. Ona sama neví, jak se ten mrtvý k ní do pokoje dostal. Myslí si, že ho tam nastrčili, aby ji dostali do bezvýchodné situace. Příští týden totiž její smlouva s Tatem Meadowsem vyprší. A ten se už dříve snažil ji všemi prostředky...”

„To stačí, Steve,“ řekla prostě. A pak se zeptala: „Steve, kdo je tento člověk?”

„Ten už mi stačil zachránit život, stejně jako Jimmymu a Hampovi,“ odpovídal jí pomalu Steve. „Má mou naprostou důvěru. Říkají mu ‚Železný Logan‘. A dívku v nouzi nenechává bez pomoci.“

Vztyčil se, jako by právě dospěl k definitivnímu rozhodnutí. „Logane, musím tuto dívku dostat ven z města. Měl bych ale něco udělat i pro Jimmyho a Hampa. Já...”

„Pomohu ti,“ řekl Logan prostě. „Postarám se o to. A do jaké míry mi dáváš volnou ruku ohledně svých přátel?”

„Stačí, když je dostaneš ven z vězení,“ odpověděl Steve. „Za každou cenu. Teprve až budou na svobodě, přestanu mít starost. Budu do té doby s Joyce tady na pokoji. Myslím ale, že ještě této noci budeme muset najít způsob, jak z města uniknout. Rozumíš mi, Logane? Třeba Joyce obviní z toho, že ten muž v jejím lůžku je mrtvý. Ovládá to tady banda darebáků...”

„Znám Tata Meadowse a jeho ostré hochy,“ přerušil ho suše Logan. „Ano, je to banda darebáků. A zřejmě spáchali vraždu a potřebovali se nějak rychle zbavit mrtvého. Ano, slečna Nicolová je skutečně v nebezpečí.“

Přistoupil blíž k děvčeti. „Kdo tady po vás šel? ... Reece Harris, ten hráč a sukničkář, který je Meadowsovým společníkem? Nebo Tate Meadows sám? Kdo vás vydírá?”

Dívka sklonila hlavu: „Jsou to oba,“ šeptala. „A Reece Harris prohlásil ještě včera, že mu jednoho dne budu patřit celá.“

„To je zlé,“ řekl Logan Stevovi a vyšel z pokoje.

*

Krátce nato mluvil s městským soudcem, kterého dobře zná a který si jej velice váží. Soudce se s ním odebral do městského vězení. Kývl tam na šerifa a požádal o předvedení obou zatčených.

„Jestliže necháme toho obrovského býka vyjít z cely,“ namítl šerif, „musím přivést šest silných mužů, jinak...“

„Bude mírný a klidný,“ slibů mu Logan. „Až mě uvidí, úplně se uklidní a bude se chovat přátelsky.“

Šerif se zřejmě své nedůvěry těmi slovy nezbavil. Potom se obrátil na soudce v jiné záležitosti.

„Ten lodní kapitán Clay McLane zmizel beze stop,“ řekl. „McLane prohrál včera celou svou loď při partii pokeru, kterou hrál se známým falešným hráčem karet u Tata Meadowse s Reecem Harrisem. Stalo se tak před mnoha svědky a bylo to zaznamenáno i písemně. Teď ale zmizel. Jeho kormidelník odmítá vydat loď novému majiteli, dokud svého kapitána ještě neuvidí a nebude s ním moci promluvit. Pane soudce, teď v našem městě už i lidé mizejí. A já nejsem žádný šerif-pistolník. Na takový problém tedy nestačím. I oba moji pomocníci jsou jen úplně normální mladí hoši. Jestli občané tohoto města nedají dohromady domobranu, která by byla připravena za udržení pořádku bojovat, tak vám říkám, pane soudce, že na zdejší divoké poměry nebudeme stačit.“

Toto město potřebuje za šerify pistolníky, muže, kteří budou nahánět strach i těm největším a nejdivočejším

darebákům. Z města Pierre se stává útočiště k pronikání do pomezního kraje, a proto se v něm shromažďují lidé nejen dobří, naděšní a zasluhující si úctu, ale i špatní, zlí, kteří jsou peklem pro ostatní. Já jsem pouhý městský šerif, a žádný tygr, který všechny ty posledně jmenované udrží zkrocené, schované za jedním plotem. Nejsem pro ně dostatečnou hrozbou. Uvažujte o tom všem, pane soudce!“

Pohlédl na Logana Breahitta. „Právě jsem vás poznal,“ řekl. „Dosud jsem vás znal jen v koženém obleku zálesáka. Vy jste Železný Logan, že? Když tedy mám oba ty hochy pustit ven z cely, tak pojděte, prosím, taky, pane Logane. A dokažte mi, že ta obrovská opice tam uvnitř opravdu zůstane mírná a bude se chovat přátelsky.“

Logan přikývl. Odešel se šerifem a oběma jeho pomocníky do prostoru, kde se nacházely cely pro vězně. Cestou slyšel, jak Hamp Morgan svým basovým hlasem, připomínajícím dunění hromu, vyhrožuje: „Jak si trochu odpočinu, pozohýbám vám tu mříž jako dráty. A pak tomuto všivému městu ještě něco ukážeme! Tak oni tě, Jimmy, obrali? A potom tě ztloukli jako nějakého pobudu, který jim něco ukradl. Vsadím se, že Steve...“

„Steve posílá mě,“ řekl Logan Breahitt a přistoupil až ke dveřím mříže. „Steve teď právě nemůže a posílá mě. A řekl mi, abych vás dva paličáky nechal tady ve vězení zcepenět, pokud nedostanete rozum a neslíbíte mi, že uděláte jen to, co vám řeknu.“

Oba přistoupili k mřížím a udiveně na něho zírali. Jimmy byl zřejmě dost potlučený, rozčuchaný, šaty měl zmačkané. Mezitím i trochu vystřízlivěl. Řekl na to:

„Tak už tu zase máme tetu Adrianu, tu hodnou tetičku! Objevila se znovu a přišla nás zachránit!“

A když to vyslovil, vtlačil čelo mezi dvě tyče mříže a vybuchl: „Běž k čertu, kožená punčocho! Viděl jsem tě.

Stál jsi tam a jen ses díval, když mě zpracovávali jako vola na rožeň. A ještě ses tomu smál! Táhni k čertu! Já..." Vtom jej ale přerušil Hamp slovy: „Jenom drž hubu, malej Jimmy! Poslal jej Steve. A tenhle nás už jednou zachránil jako dobrý anděl! Tak bychom mu neměli nadávat. Poslechneme ho, když to tak Steve chce. Logana poslal Steve!“

Zopakoval to ještě jednou a důrazněji. A Jimmy na to odevzdaně přikývl. Logan potom kývl na šerifa. Ten otevřel dveře cely. Oba vězni vyšli ven z cel tiše a se skromným výrazem v obličeji. Jen z ostatních cel se ozval hluk a lomoz.

V kanceláři čekal soudce. Prohlížel si oba vězně a řekl: „Zaplatíte každý dvacet dolarů za rušení míru ve městě. Dále tady necháte dvě stě dolarů jako náhradu za způsobenou škodu. Do osmi hodin zítra ráno musíte být z města pryč.“

„Jsme nevinní,“ namítl živě Jimmy Kobson.

Soudce jej pozoroval dál. „Jestli chcete dosáhnout projednávání svého případu, můj synu, tak může být po vašem. To ale..."

„Přijímáme, pane,“ prohlásil rychle Hamp Morgan a dloubl Jimma do žeber. „Tys asi ještě úplně nevystřízlivěl, Jimmy,“ řekl mu vyčítavě. A stejně tu pokutu platím ze svých peněz já, ne? Ty sis přece nechal všechno vzít.“

Obrátil sena soudce. „Pane, samozřejmě podmínky přijímáme. Musím vás ale upozornit na to, že je toto město místem, ve kterém se rozbujely všemožné zločiny. Můj kamarád tvrdí, že mu něco dali do whisky, takže byl náhle úplně opilý a už se nebyl schopen vyznat v tom, co se kolem něho dalo. Dvě děvčata ho tam zle podvedla.“

Zatímco Hamp mluvil, vytáhl jeden z šerifových pomocníků jeho a Jimmyho zbraň z přihrádky a položil ji na stůl. Přidal k nim i Hampův naplněný pás s penězi a

peněženku. Šerif vypsal propouštěcí listinu a soudce ji potvrdil. Potom ještě vystavil potvrzení o zaplacení uložené pokuty. Po celou tu dobu se z některé z cel ozýval rozhořčený hlas:

„Pusťte mě odtud! Moje stará dobrá Adriana se potopí! Přijdu oni, jestli mě nepustíte z této klece! Vy opravdu dopustíte, aby moje Adriana klesla na dno?“

Jimmy Robson to také slyšel. Zatřásl hlavou, potom si dal jeden prst do ucha, silně s ním zatřepal, a nejistě se zeptal:

„Ještě ten chlapík tam uvnitř něco vykřikuje o nějaké Adrianě?“

„Třeba je tvoje tetička se svým mužem tady ve městě,“ řekl mu Logan přívětivě. „Třeba se koupe v řece a ještě neví, že jí zavřeli muže.“

Jimmy na něj prudce pohlédl. „Moje teta Adriana už dávno umřela,“ řekl mu rozhněvaně.

„Jedná se o loď,“ vysvětloval jeden z pomocníků šerifa. „Jde o loď z doby kamenné,“ dodal. „Kdyby byla o trochu větší, tak by se dalo věřit, že je to archa, postavená tehdy proto, aby starý dobrý Noe přečkal potopu. Tak malá ale archa Noemova nemohla být, a jistě ani tak stará.“

Mladý muž domluvil a zašklebil se. Jeho kolega k tomu dodal: „Je to člun, který se vždy po několika hodinách musí celý vypumpovat, protože by se jinak ponořil na dno řeky. Je to parní člun. Jeho kotel může každou chvíli vyletět do vzduchu. A je s podivem, že ještě drží pohromadě. Ten muž v té kleci, to je majitel toho člunu. On a jeho strojník, který s ním sedí v cele, nebyli schopni zaplatit své dluhy. Chtěli se svým člunem, i když už nemají žádnou posádku, uprchnout na sever. Proto jsme je museli zatknout. Jejich loď už byla nabídnuta do dražby, nebo i na prodej. Nikdo si ji ale nechce koupit. Přitom by na to stačilo pět set dolarů. A tak – my vždycky po několika

hodinách musíme majitele i strojníka Adriany přivést k řece a na loď, aby z ní vypumpovali vodu, což pár hodin trvá. Máme s tím jen samé potíže.“ Muž byl z toho celý rozzlobený.

Logan se ale vrátil do prostoru cel a zeptal se: „Komu Adriana patří?“

„Mně!“ Jeden muž přistoupil k mřížovým dveřím cely. „Já jsem Wade Scott, kapitán Adriany,“ prohlásil hrdě. „Věřitelé mi chtějí loď prodat za pět set dolarů,“ dodal. „To je však krádež a podvod. Moje loď má ještě cenu aspoň deseti tisíc dolarů. S tou ještě budu plout siouxskou zemí až k vodopádům Great Falls a udělám ty nejlepší obchody. Vydělám na přepravě zboží. Jenže tady mi to nechťejí dovolit. Kvůli hloupým pěti stům dolarů, které bych brzy zaplatil v hotových, jen kdyby mi k tomu dali příležitost.“

„Dnes v poledne jsem tu loď viděl,“ usmál se Logan. „Napřed jsem si myslel, že je to veliký kozí chlívek, který odnesla voda. Dokonce jsem se na to šel podívat zblízka, protože bych si rád za málo peněz koupil co největší loď. Nuže, Wade Scotte, dám za tu loď tři sta dolarů a vás a vašeho strojníka si ponechám za padesát dolarů měsíčně. Dvě měsíční mzdy bych zaplatil předem, aby to udělalo plných pět set dolarů. Přijímáte? Pojedeme ale ke Great Falls! A jestli j ste se tady jen tak vychloubal, tak to řekněte hned!“ Muži na druhé straně mříže, který vypadal jako pirát ošlehaný mořskými větry, se zaleskly oči. „Moje loď,“ prohlásil, „pojedeme ještě mnohokrát po Missouri – po proudu. To vám přísahám. Protože já Big Muddy svou dobrou Adrianu dobře znám.“

„Promluvím se soudcem,“ řekl na to Logan a vrátil se do kanceláře.

Když pak vstupovali do hotelového pokoje, byla dívka stále ještě se Stevem Sholemem. Ten jí představil oba své přátele a řekl: „Teď už se ti nemůže nic stát, Joyce. Nějak tě z tohoto města dostaneme a ochráníme tě.“ „To od vás nemohu chtít,“ řekla. „A možná by bylo daleko lepší, kdybych šla k šerifovi nebo přímo k soudci tohoto města. Sice jsem trochu bezhlavě utekla, když jsem ve svém lůžku uviděla toho mrtvého, ale snad se nebude předpokládat, že já jsem ho...“

„Přijde na to,“ vmísil se do řeči Logan, „jestli budou proti vám vypovídat nějací svědkové nebo ne. Ten mrtvý ve vašem pokoji by mohl být kapitán Clay McLane, který se pohřešuje. Prohrál prý svou loď při pokeru s Reecem Harrisem, společníkem Tata Meadowse. Reece Harris je známý karbaník. Je možné, že po hře došlo ke rvačce a že toho kapitána buď Harris nebo některý z těch lidí, které Harris a Meadows zaměstnávají, zabil. Bylo by dost těžké to všechno podle pravdy zjistit a dokázat. Dovedu si představit, že Harris chtěl mít slečnu Joyce Nicolovou pevně v hrsti. Nechal položit mrtvého do její postele, aby ji vylekal. Byl by přišel a nahnal jí strach. Byl by jí řekl, že musí jít pro šerifa. Strach by ji zlomil a ona by se mu byla odevzdala, aby ji ušetřil všech potíží v takové situaci. Tím by ale byla bývala ztracena.“

Byl by ji tak měl pevně v rukou a mohl vydírat. Tak to asi bylo zosnováno. Někdo chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou. Myslím si, že když slečna Joyce Nicolová beze stopy zmizela, nepůjde nikdo pro šerifa a nebude mu ukazovat mrtvého kapitána v jejím pokoji. Měl bych v té věci pár návrhů, kdybych věděl, jaké má slečna Joyce Nicolová přání a plány.“

Pozoroval dívku setrvalým pohledem, který mu ona oplácela. Dlouho se navzájem pozorovali a dívka teď poprvé pocítila, že má před sebou mimořádného muže, nejen tvrdého a sebevědomého chlapíka. Logan je zřejmě mužem zvláštního druhu.

„Tančím a zpívám pro muže,“ řekla náhle. „A bylo by pro mne asi dobré, kdybych odešla do ráje zlatokopů v Montaně. Odtamtud bych se dostala do Oregonu a odtud po moři na lodi už kamkoliv jinam. Bojím se totiž, že mě budou pronásledovat jako člověka, který zavraždil nebo napomáhal k vraždě, že mě budou hledat. Chápete mě?“ Náhle se odmlčela a Loganovi bylo jasné, že svůj úděs a strach už překonala.

„Koupil jsem jednu starou loď,“ řekl jí. „Mohu vás vzít s sebou do Montany. Odpluji, jakmile nakoupím a naložím dostatečné množství zboží. Jeho prodejem v Montaně si slibuji velký zisk.“

„Takže on teď má loď a je obchodníkem,“ poznamenal Jimmy Robson.

„Tím jsi mohl být i ty, kdybys nebyl jako úplný pitomec přišel o peníze,“ odpověděl Logan. A dodal k tomu: „Snad ti opravdu dali nějaké kapky do whisky. Tak se to dělá u zelenáčů. V každém případě jsi na mizině. Ale můžeš dostat práci u mě, na mé lodi.“

„To tak ještě!“ vyrazil ze sebe pohrdlivě Jimmy Robson. To věřím, že bys nás měl rád za pomocníky! Ale pro tebe bych nepracoval. Pobavil jsem se a zaplatil za to. Třeba do Černých hor pojedu ještě jednou a odnesu si pár liber zlata z té naší jámy. A pak už budu chytřejší, jestli s tím dojdou až sem.“

Logan na to neřekl nic. Přistoupil ke dveřím.

„Jsem na řece na své lodi,“ řekl. „Kapitána a strojníka jsem už nechal odvést na loď. Mám tam i kůlnu jako skladiště. Možná byste měli děvče odvést tam. Až totiž

budou Harrisovi lidé prohledávat město, nenechají bez povšimnutí ani hotelové pokoje. A pak...”

Nedomluvil a prudce otevřel dveře. Bylo to velice náhlé, a tak do pokoje vpadl muž, který naslouchal u dveří a proto se o dveře zvenčí trochu opřel.

Byl to hotelový portýr. Hamp Morgan jej popadl zezadu za límec a pár vteřin jej tak držel ve vzduchu.

„Pusťte mě!“ zavřískal muž. „Snad mám právo na to, abych se přesvědčil, jestli nemají hosté tohoto hotelu – muži – na pokoji dámskou návštěvu! To není dovoleno! To je zakázáno!“

Hamp jej postavil na zem a zeptal se: „Co s ním teď uděláme? Co s tím buřtíkem uděláme?“

Portýr se ale podíval na Joyce Nicolovou a řekl rychle a nervózně:

„Hledají vás, děvče! Jeden člověk z Imperiálu byl už za mnou a ptal se mě, jestli jsem vás neviděl. Jestli se nemýlím, máte právě teď vystupovat. Nechci mít potíže s Meadowsem a Harrisem. Raději běžte sama!“

Muži se na sebe podívali. Potom se Steve rozhodl, po tom, co si s Joyce vyměnil dlouhý pohled: „Půjdeme s tebou, Logane. Dovedeme Joyce tam, kam chce sama jít. A tady zaplatíme účet.“

Potom vrhl na portýra tvrdý pohled. „Neříkejte raději nikomu, že slečna Nicolová byla tady v hotelu. Jinak my budem tvrdit, že jste to vy věděl od začátku.“

Hodil na stůl pár bankovek. Potom si sbalili věci. Dívku vzali doprostřed a šli za Loganem zadními dveřmi. Neví, jestli portýr teď nepoběží za Meadowsem a Harrisem. Mohou jen doufat, že to ten muž neudělá.

Logan je vedl pobřežní ulicí až ke svému skladišti. Když zaklepal a řekl, kdo je, otevřel mu černochoz zevnitř vrata.

Joyce Nicolová se obrátila na Steva. „Musím ti moc poděkovat, Steve,“ řekla, „že sis mě pamatoval a pomohl

jsi mi, když jsem zoufalá přišla za tebou do pokoje. Víš, byla jsem tak vystrašená a bezhlavá. Moc jsem se bála, byla jsem zoufalá. Bylo pro mne velice dobré, že jsem mohla najít klid a ochranu nejprve u tebe. A moc bych chtěla utéct Reecovi Harrisovi, jemu i Tatu Meadowsovi, nemluvě o tom mrtvém!“

„To by bylo snadné,“ odpověděl chladně Steve Sholem. „Kdyby ti tady chodili s revolverem, dalo by se to vyřídit velice snadno.“

„Ne, nechci, abys střílel, a abys ty dva darebáky vyřídil. To není potřeba, Steve. Podívej se, jsem dívka, která si vydělává na živobytí v zábavných lokálech. Už je to tak. Nešla jsem vždy rovnou cestou naopak, často jsem jednala tak, že se nemám čím chlubit. ... Chci odjet do Montany na lodi Logana Breahitta. Tam si vydělám peníze na lodní lístek do Evropy. A třeba budu mít štěstí a vydělám tam mezi zlatokopy i ještě něco navíc, že by to stačilo na malý obchůdek. Sbohem Steve!“

Postavila se na špičky a políbila jej na tvář. Potom šla s Loganem do malé kanceláře za přepážkou. Pomohl jí se tam zařídit. Nepromluvili při tom ani slova. Když se pak ale obrátil ke dveřím a chtěl odejít, zeptala se jej poněkud tvrdě: „A cena za to, že smím jet s vámi? Jak vysoká bude, Logane Breahitte?“

Prohlížel si ji pomalu, od hlavy až k nohám. Petrolejová lampa na stole dávala jen málo světla.

„Žádná cena nebude,“ řekl klidně. „Budete muset pracovat. Třeba to i uvítáte, protože tak mi nebudete nic dlužná. Budete muset během plavby vařit, pokud to umíte.“

Usmála se na něj vážně. „Tím si vydělat umím, pokud to mohu posoudit.“ Přikývl na to a vyšel ven. Venku stáli Steve, Hamp a Jimmy. A ten mu řekl: „Steve chce kvůli tomu děvčeti na palubu. A protože my jsme jeho přátelé,

musíme prostě jít taky, ať chceme nebo ne. Ale za mě ti zaplatí Hamp.“

„Já cestující neberu,“ odpověděl Logan. „Slečnu Nicolovou jsem přijal jako kuchařku, ta si na plavbu proti proudu vydělá v kuchyni. Beru jen lidi na práci, ne cestující!“

Jimmy Robson na to jen něco zabručel. Avšak Steve Sholem řekl svým pomalým a zamyšleným způsobem, současně ale i chladně a s obvyklou tvrdostí v hlase: „Takže to teď vypadá tak, že se přece jen staneme tvými partnery, Logane, kteří se budou podílet svými penězi a k tomu budou sami pracovat a přijímat příkazy. Poslyš, Logane, to děvče bylo jedinou dcerou našeho souseda tam doma v Texasu. Dříve jsem jí víckrát vyhuboval. A jednou jsem ji vytáhl z rybníka a... Prostě byl jsem jí stále starším bratrem a ochráncem. Myslím, že právě teď potřebuje mou pomoc ještě daleko víc než tehdy před mnoha lety, kdy jsem sám byl ještě chlapec a ona úplně malá. Pojedu s tebou, Logane – jako společník, jako tvůj dělník nebo jako co budeš chtít. Skláním se před tvou vůlí, protože...“

Nemohl mluvit dál, protože mu jeho stísněně působící hlas v té chvíli selhal. Je to hrdý Texasan, který se teď sklonil kvůli dívce, sklonil a podřídil. Oba jeho kamarádi na něj upřeně zírali.

„Tak tedy,“ řekl Jimmy, „takovéto je, když se mužskej zamiluje? Takhle to pak vypadá?“

„Stále vám ještě nabízím, abyste byli společníky,“ odpověděl Logan. „Dejte mi jen své peníze, abych mohl ten starý kolesový parník naplnit zbožím. Tam nahoře v Montaně potřebuje deset tisíc zlatokopů všechno, nač si jen člověk pomyslí. Jen je potřeba to dopravit až k nim. Potom mi to budou rvát z rukou a dobře za to zaplatí. Jen teď pojděte se mnou a podívejte se na loď! Protože do zítřejších osmi hodin ráno musíte být mimo město,

můžete se na lodi hned zařídit. Pokusím se zařídit, aby se nám o koně ve stáji zatím starali, pokud za to nebudou chtít moc. Až se pak na jaře zase vrátíme do Pierre, budou tady koně na nás čekat. Vzít sebou je bohužel nemůžeme.“ Otočil se a odešel. Tři muži jej mlčky následovali. Černoch za nimi zavřel skladiště na závoru. Za svitu měsíce a hvězd spatřili pak „Adriane of Missouri“ – Adrianu od řeky Missouri, a i když takové světlo poněkud klame a neumožňuje vidět věci dost zřetelně, kromě toho, že vrhá mnoho stínů, působil pohled na tento starý kolový parník na muže doprovázející Logana Breahitta jako studená sprcha, jako neradostné vystřízlivění po večeru bohatém na příjemné zážitky, jako rána pod pás zasazená samotné naději. Jaký parník se ale dá koupit za pouhých pět set dolarů?

*

Když si loď prohlédli, byli z toho Steve, Hamp a Jimmy tak zdrcení, jako kdyby dostali kladivem do hlavy. „Plavat neumím,“ shrnul svoje dojmy Jimmy.

„To ani nemusíš, kovboji,“ hlásil se o slovo Sullivan Hibbs, strojník, oblečený teď ve starých šatech od oleje a s kapsami plnými hader na utírání. „Tato loď se jednoho dne rozletí jako nálož výbušniny, protože parní kotel praskne. A to ti pak stejně nebude nic platné umět plavat, kovboji. Raději se uč létat. Třeba by ses tak zachránil.“

Po těch slovech zase sestoupil po žebříku do strojovny. Wade Scott se ale kašlavě rozesmál a prohlásil na vysvětlenou: „To jsou ty jeho oblíbené žerty. Šéfe, kdy má být Adriana připravena k odplutí?“

„Za dva až tři dny,“ odpověděl mu Logan. „Musíme ještě nakoupit mnoho všelijakého zboží a nechat je donést

na palubu. A nejlepší kabina se zařídí pro lodního kuchaře. Ten kuchař totiž nebude on, ale ona, kuchařka.“

*

Druhého dne koupil Logan velký soubor železného zboží. Bylo v tom všechno možné, pro zlatokopecské tábory samý vhodný sortiment. Nakoupil pak ještě spoustu dalších věcí, sto metrů brambor, několik vagónů mrkve, tisíc kilových bedýnek jablečné dřeně, dva vcelku zánovní klavíry, lampy všech druhů a velikostí, topný olej, petrolej, výbušné patrony, knoflíky, přízi a několik tuctů kuřat.

Koupil všechno, co mu bylo nabídnuto za uspokojivou cenu, a dva dny kvůli tomu se Stevem procházel celé město s okolím. Tím se až na malý zbytek zcela vydal z peněz svých i těch, které do podniků vložili jeho společníci.

Přeprava nákladu na říčním parníku je dost finančně náročná. Každá tuna nákladu dopravená až do Great Falls – proti proudu ‚Velké bahnité řeky‘ – přijde na mnoho dolarů. Logan ale zaplatil za celý parník jen pět set. Potřebuje už jen stravu pro lidi, kteří jsou na palubě. A palivové dříví pod kotel. To jsou veškeré zbylé nutné výdaje. Tak ho tuna nákladu přijde jen na pár centů. Ušetří několik tisíc na přepravních výdajích.

Město Pierre je stále divočejší, bouřlivější a život v něm nabývá na nervozitě. Z indiánského území přicházejí špatné zprávy, a tak se tu dávají dohromady karavany vozů. Sto nebo dvě stě dopravních prostředků velké kolonizace Západu, na které se vejde tři, čtyři nebo dokonce pět set lidí. Dávají se tady dohromady i všichni ti dobrodruzi, kteří se chtějí dostat na montanská zlatá pole a zlatonosné řeky. Dolar se proto v Pierre otáčí rychleji

než jinde, mocněji, lehkovážněji i marnotratněji.

Logan se Stevem to mohou všude pozorovat a ptají se sami sebe, jak dlouho ještě tomu budou poctiví a zákona se dovolávající občané tohoto města jen nečinně přihlížet.

Oba společníci pořídili poslední nákupy a vrací se podél řeky na loď. Steve při tom podává zprávu: „Našli toho kapitána Claye McLana. Voda ho připlavila dále po proudu několika indiánským rybářům do sítí. Dopravili jej do města. Tam ho jeho kormidelník poznal. Má prý ránu od kulky v zádech. Je z dost malého revolveru, tedy ze zbraně, jakou nosí karbaníci v pouzdru pod ramenem, aby se jim kabát v tom místě příliš nevyboulil.... Kladu si otázku, jestli nám o tom Joyce řekla všechno. Mnohdy mám dojem, že do celé pravdy nám těch informací od ní ještě hodně schází, že kapitánova vraha možná velice dobře zná, nebo že snad i byla svědkem vraždy. Byla tak zoufalá a vystrašená, když za mnou přišla do hotelu. Uviděla mne před tím zcela náhodou z okna Imperiál Paláce a poznala mne. Viděla, jak jdu do svého hotelu. A teď utíká ke zlatokopům, aby se dostala do Oregonu a tam se dostala na námořní loď.“

Steve po chvíli pokračoval: „Ten Harris nosí přesně takový revolver – a na stejném místě. Musí s ním střílet zblízka. Rád bych věděl, jestli toho kapitána zabil opravdu on. To by pak to děvče třeba nemuselo utíkat do divočiny. Nemusela by se vůbec plavit na této zpráchnivělé lodi, která možná cestou vyletí do povětří nebo se prostě rozpadne jako krabice z kartónu, která byla špatně slepena.“

Logan mu na to zprvu nedával žádnou odpověď. Po chvíli, když už byli skoro na místě, řekl: „To bys musel zůstat tady v Pierre a pustit se do pěkně nebezpečného zápasu. Je-li tomu opravdu tak, že toho kapitána sprovozdil ze světa Reece Harris, ještě dlouho nebudeš

schopen ho usvědčit. Za Harrisem stojí jeho společník Meadows a všichni jejich přátelé, zaměstnanci a různé jejich prodloužené paže. Sám bys to nezvládl. A Joyce přece vůbec nechce, abys kvůli ní obětoval sebe a své přátele. Chce prostě jen pryč, ukázat tady tomu všemu záda.... Já chci totéž! Odplujeme ještě dnes, pokud bude světlá měsíčná noc. A to ona bude! Nic už nás tady nedrží!“

*

Když vyšel měsíc, byli všichni na palubě. I Joyce Nicolová se nalodila na Missourskou Adrianu. Přišla sem ze skladiště v mužském převleku.

Lod' odrazila a obrátila se přídí proti proudu. Obě lopatová kola skřípavě zabrala, opřela se o vodu a táhla trup parníku kupředu.

„To snad vůbec není možné,“ žasl Jimmy, ze kterého se teď stal šífař a palubní mistr. „Ta krysárna na spadnutí opravdu pluje a dokonce se správně natočila do směru.“

Trhl sebou, když zazněla píšťala a když Wade Scott pak mluvícím zařízením, kterým byla hadice, zavolal dolů do strojovny: „Pusť to, Sulli! Dej tomu páru. Chci šéfovi ukázat, co má milá Adriana ještě dokáže!“

„Jenom ne tak rychle,“ bručel Jimmy, když to uslyšel. A podíval se na černocho, který se na řece narodil a byl teď povýšen ze správce skladiště a nakládače lodního nákladu na bocmana. Rozumí totiž říční plavbě víc než tři bývalí kovbojové dohromady.

Hamp je zase dole ve strojovně a dělá tam topiče. Střídat jej bude Steve. Logan, který se už po řece plavil, se bude střídat s Wadem Scottem, pokud to bude nutné.

Jimmy pozoruje černocho, který mu ukazuje dvě řady

oslnivě bílých zubů. „Máš strach, Marmadauce Washington?“ zeptal se ho.

A Marmadauce Washington se zašklebil ještě víc širokým úsměvem a zavrtěl hlavou. Svým hlubokým hlasem pak řekl: „Ne, mister! Mám proti každému nebezpečí dobrý talisman! Nosím totiž ocas černé kočky! Podívejte se!“ A rozepnul si košili. Na své široké černé obnažené hrudi měl opravdu zavěšen kočičí ocas.

„A proč právě ten?“ zeptal se užaslý Jimmy.

„Dá se použít i mrtvý úhoř,“ dostal vysvětlení. „Kočíí ocas je ale lepší. Kočka má totiž sedm životů. Říká se to tak, ne? Proto i ten, kdo nosí její ocas, jich bude mít sedm. Je houževnatý jako ona a jen tak něco jej nesklátí. Tím to je. A já se proto nebojím.“

„Zabrání takový kočičí ocas i tomu, aby se kotel této plovoucí bedny rozletěl na kusy?“ zeptal se znovu Jimmy. „Ten tvůj kočičí ocas by se měl připevnit na loď, Marmadauce. Třeba pak bude mít ta vetchá plovoucí barabizna taky tuhý život a vydrží, dokud nedoplujeme k cíli.“

*

Bude to dobrá plavba, i když je posádka nepočetná a muži musí odvádět těžkou práci. Minuli ústí přítoku Belle Fourche a prodírali se pak jihovýchodním směrem kličkami a ostrými zatačkami k Fox Ridge, podél úpatí tohoto hřebetu. O týden později propluli ústím řeky Moreau, po neustávajícím boji proti proudu i uskokům řeky. Tam spatřili na obou březích dost velikou indiánskou vesnici o více než pěti stech stanech, tedy s více než dvěma a půl tisíci obyvatel, včetně žen a dětí. Viděli, že stádo koní, patřící tomuto sídlišti, čítá snad pět

tisíc kusů.

Oddíly rudých jezdců na koních se hnaly k řece, střílely na loď z pušek, hrozivě mávaly svými zbraněmi. Plavba ale pokračovala a Jimmy Robson nevycházel z údivu nad tím, jak se plavidlo pod jeho nohama má stále čile k světu.

Joyce Nicolová všem vařila dobrá a chutná jídla a uklízela obývané kabiny. Prala, látala a zašívala jako správná hospodyňka. Byla teď už daleko klidnější a vypadala skoro šťastná. Byla ale skoro pořád sama, protože nepočtená posádka byla buď ve službě, nebo spala, nebo – pokaždé stejně – rychle hltala připravené jídlo. Taková osamělost na lodi a pobyt mezi muži byly ale dívce zřejmě docela vhod.

Osmého dne zůstal Logan Breahtitt po jídle ještě chvíli sedět u stolu a kouřil cigaretu. Dal si nalít ještě plný šálek kávy a pak se zeptal:

„Tak co Joyce, je všechno v pořádku?“

Přisedla si k němu a složila ruce na hranu stolu jako školačka.

„Leckdy si přeji, aby tato plavba trvala ještě hodně dlouho. Víte, Loga-ne, je to vlastně úplně jiný život než dosud. Nemusím denně stát na primitivním jevišti a tančit a zpívat mužům, zarostlým a zčásti už i opilým. Nemusím se tady pořád bránit dotěrným mladíkům a...“ Udělala stručný pohyb rukou, který řekl víc než jakákoliv slova.

„Připadá mi to všechno už tak dávno,“ šeptala jakoby pro sebe. Tak daleko a jakoby zahalené v mlhách. Je mi, jako bych plula po širém moři a směřovala k novým břehům, jako by všechno dosavadní navždy zůstávalo za mnou, jako by se už nic z toho nemohlo v budoucnu opakovat a pro mne měla budoucnost přichystán úplně nový začátek.“

„Proč ne?“ zeptal se vlídně Logan a usrkl si horké kávy z horkého cínového poháru. „Proč by vlastně ne?“ opakoval

pak silnějším a jaksi naléhavějším hlasem. Není na světě málo těch, kteří museli začínat úplně znovu? Joyce, chtěl bych si tam, mezi zlatokopy otevřít velký obchod, lodní linku do Montany, a možná i organizovat karavany vozů, které by tam jezdily. Mám toho v plánu hodně. Byla by práce i pro vás. Nebude už potřeba, abyste se vracela do saloonů a tingltanglů.“ Pak se zvedl a zamířil ke dveřím jídelny, sousedící s kuchyní.

„Jsem vám velmi zavázán, Joyce,“ pokračoval odtud. „Steve Sholem vás miluje. Miluje vás tak hluboko, jak bych to do toho jinak tak chladného a uzavřeného Texasana nikdy nebyl řekl. Steve Sholem by pro vás udělal cokoli. A když jste se rozhodla jít na tuto loď a plavit se na ní do Montany, stal se Steve mým partnerem. Oba jeho přátelé se pak připojili. V podstatě jste to všechno způsobila vy. Nebo jste k tomu aspoň dala podnět. Získal jsem tak tři společníky, s jakými dobudu kus světa v zemi hledačů zlata. Za to jsem vám vděčen a zavázán, Joyce. Pokud bych vám tedy chtěl pomoci, tak proto, že se cítím být vaším dlužníkem, z žádného jiného důvodu. Chtěl jsem vám to tentokrát už říct, protože vím, jaké špatné mínění o nás mužích máte a jak jste proto jistě nedůvěřivá.“

Po těch slovech vyšel z jídelny na palubu, postavil se k primitivnímu zábradlí a pozoroval na té straně břeh. Ze strojovny vylezl nahoru Steve Sholem, protože jej právě vystřídal Hamp. Zůstal stát vedle Logana a odplivl si do vody.

„Nestěžuji si,“ řekl po chvíli, když si setřel pot. „Nestěžuji si, ale doufám, že tam v té zlaté zemi máš nějakou jinou práci pro člověka, který dosavadní léta prožil v sedle a který většinou házel po dobytku lasem.“ Potom odešel také do jídelny.

Logan pohlédl nahoru na kormidelnu. Wade Scott jeho

pohled jakoby cítil, protože pohlédl dolů, zašklebil se jako pirát na Jamajce a ptal se: „Tak co, nejede ta dobrá Adriana jako ušlechtilý závodní kůň? Není krásná a skvělá? Když se nad tím zamyslíš, tak na celé Velké blátivé řece lepší plavidlo nenajdeš!“

„Nech toho! Nech toho a neuváděj tu prastarou holku do pokušení!“

To byla Loganova odpověď, rychlá a zapřísahající. Podíval se na oba nepřiliš tlusté komíny, zrezivělé jako roura od kamen v nějaké polorozpadlé chýši, z nichž létaly jiskry jako světlušky v létě někde v křoví. A pak odešel do své kajuty, aby se natáhl.

Adriane of Missouri zatím dále zdolávala proud řeky, jakoby divem stále držela pohromadě, i když by se dal každou chvíli čekat opak. Muži na její palubě si promýšleli vyhlídky do budoucnosti.

Steve Sholem se po jídle Joyce Nicolové zeptal: „Joyce, co vlastně proti mně máš?“

Úplně se ulekla a zeptala se dotčeně: „Já že proti tobě něco mám? Ale Steve, jak můžeš něco takového říct?“

„Tak se za mě vdej,“ dostala odpověď. „Staň se tedy mou ženou, jakmile najdeme někoho, kdo je oprávněn nás seždat. Chci tě za ženu. Rád bych pro nás našel nějaké místo, staral se o tebe, a něco tam pro nás vybudoval, na tom místě, a...“

„Třeba by to bylo pro mě dobré... i pro tebe,“ přerušila jej. „Jestli je to ale proto, abych nemusela zase do saloonů a tingltanglů té zlatokopecké země, jen kvůli tomu si mě brát nemusíš. Logan mi nabídl poctivou a dobrou práci, za kterou bych se nemusela stydět. Nebudu už muset zpívat opilým mužským, a to jen proto, že to nechci sama. Mohu zůstat u vás. Logan má velké plány, a on je i skutečný. Ne nadarmo se mu říká železný. S ním dostanete všichni v Montaně svou velkou příležitost. Půjдете nahoru, budete

úspěšní. Když budu chtít, tak budu moci zůstat s vámi. ... Asi bych tu nabídku měla přijmout. A ty si mě nemusíš brát, Steve, abys mě zachraňoval. Holku z tingltanglů si vůbec nemusíš brát. Stačí, když budu moci zůstat s vámi.“

Steve po jejích slovech mlčky dojedl oběd. Neřekl na to nic – hrdý Texasan. Když pak ale uléhal k odpočinku, měl v hlavě několik trpkých výčitek. Logan mě předběhl. Udělal jí nabídku, s jakou já přijít nemohu, protože šéfem v tomto krámu je on. Ale vždyť přece, k čertu, já s Hampem jsme dali dohromady stejně tolik peněz jako on. Hraje si na dobrodince a zachránce. Nabídl jí dobré místo, jistou existenci a bezpečnost. Byl toho schopen, protože za nás všechny myslí a dělá plány.

A v dalších dnech byl Steve Sholem ještě mlčenlivější a chladnější než jindy. Jeho uzavřenost byla ještě zřetelnější.

Plavba pokračovala.

*

27. října 1868 nechal Sullivan Hibbs vyhasnout oheň pod kotlem parníku. Nahoře na přídi prohlásil Jimmy Robson hlasitě a se zřetelnou vděčností v hlase: „Pane Bože na nebesích, děkujeme ti víc než jindy, že jsi dopustil tento zázrak a že tato loď doplula do svého přístavu a ani se nerozložila, ani se nepotopila.“ Byl při tom naplněn pocitem hluboké vděčnosti a velice dojat. Námořníci Kryštofa Kolumba jistě nebyli vděčnější než on, když vystoupili za mořem na břeh.

Dopluli totiž k cíli. Adriane of Missouri zakotvila u mola velkých vodopádů Great Falls. Stala se předmětem úžasu mnoha zlatokopů, kteří by se rádi vydali na jih a čekali na nějakou příležitost. Překvapení byli i vozkové, trapeři,

Indiáni a celá ta směsice dobrodruhů a lidí všeho druhu, které každý příjezd lodi rychle přiláká na břeh. Staříčká loď je pro všechny překvapením.

Logan Breahitt měl hned starosti. Jakmile Adriana spustila kotvy, vyšplhalo se hned asi půl tuctu mužů na palubu a chtěli hned koupit všechno, co loď přiváží, ať už je to cokoliv.

„Všechno koupíme!“ volal jeden z nich. „Je nám úplně jedno, co máte naloženo! Skoupíme všechno, za rozumnou cenu!“

Nebylo pak snadné se jich zbavit a dostat je z paluby ven. Byli dotěrní jako mouchy. Nakonec s nimi musel Logan i se svými plavci zacházet až nešetrně. Jeden vetřelec vykřikoval pronikavým hlasem: „Jen si nemyslete, že to tady prodáte sami! S tím nepočítejte! Všechno obchodování jde přes nás! A my pracujeme jediné se společností Malone. Prostě musíte...“

Dál nemluvil, protože ho jeden z jeho společníků rýpl do žeber. Pak zase všichni odešli. Logan Greahitt stál velmi zamyšlený. Ano, o Trevoru Malonovi slyšel už na jaře a v létě, kdy o něm přicházely zprávy ze země zlata. Údajně tam diktoval ceny a více méně ovládal celý obchod, nebo jej přinejmenším ovlivňoval.

Logan Breahitt poznal, že teď půjde do tuhého. Doposud měli stále neuvěřitelné štěstí. Mají loď plnou nákladu, slepice jim dokonce snášejí vajíčka, čemuž se, mezi jiným, divil zvláště Jimmy Robson.

Teď se ale jedná o prodej. Připluli sem jako jedna z posledních lodí před zimním obdobím. A pokud chce společnost Malone diktovat ceny i tuto zimu, musí koupit všechno – každý hřebík, každou bedýnku a každý pytel, který je tady na cestě do země zlata. Loganovi už je jasné, co jej teď čeká. Kývl na Steva Sholema.

„Vystoupíme na břeh,“ řekl. „A tam půjde do tuhého.“

Malonovým se to už minulý podzim moc nelíbilo, když se sem dostalo zboží, které nebylo jejich. ... Ale pojďme na to! Potřebujeme skladiště, kancelář a pár nákladních vozů! Pojďme si to opatřit!“

Steve se vydal za ním. Byl velice slunečný říjnový den, nezvykle teplý i jasný na tuto roční dobu. Hamp Morgan a Jimmy Robson se dívali za nimi. Přidala se k nim i Joyce Nicolová a několik mladých mužů. Hamp Morgan ustaraně pronesl:

„Logan očekává potíže. Začínám chápat, proč chtěl mít za společníky právě nás.“

Jimmy na to trpce poznamenal: „Jistě, takové hlupáky, kteří mu dají své peníze, pracují jako otroci a nechají se komandovat jako rekruti, hned tak nenajde.“

Jeho obrovitý přítel se na něj vážně zadíval. „Ty, hlupáku, jsi nebyl schopen mu své peníze dát,“ řekl nakonec. „Ty jsi byl tak chytrý, že jsi šikovným trikem zařídil, abys mu své peníze dávat nemusel.“ A po této sžíravé připomínce slavnostně dodal: „Mně se Logan líbí! Ten se dokáže něčeho odvážit! Podívej se, jak umí riskovat! A ještě nám všem ukáže, jak se to má dělat.“

„Ano, vede nás k dobru a do světlé budoucnosti!“ zvolal divoce a výsměšně Jimmy. Než mohl něco dodat, promluvila Joyce, stojící u zábradlí vedle něho:

„Ale Jimmy, vždyť ty ho máš taky rád! Jenom se stydíš, protože jsi dostal důkladnou lekci. Jako trucovité dítě se bráníš tomu, abys jej měl taky rád. Až ale na to dojde, tak mu budeš věřit a stát při něm. Protože on je tím mužem, který vás povede k úspěchu.“

„Amen,“ dodal Jimmy a odešel na zád’.

Hamp se ale podíval na dívku a zeptal se jí: „To říkáš vážně?“

Cítíš to tak, Joyce? Dokonce jej snad i miluješ?“

Přestala se opírat o zábradlí, a podívala se na něj

otevřeným a pevným pohledem. „A kdyby to tak bylo, Hampe?“

„Steve,“ řekl.

Odpověděla mu jednoduše: „Nejsem dost dobrá pro Steva ani pro Logana. Proto nikomu do toho nic není, jestli některého z těchto dvou třeba miluji. „ A po těch slovech se vrátila do kuchyně.

Hamp Morgan ale držel hlídku a nikoho na palubu nepustil. Wade Scott mu dělal společnost a zapálil si cigaretu.

„Tak to bychom měli,“ řekl. „A když teď pojedeme dolů po proudu až do Saint Louis, budeme mít jistě víc než sto padesát cestujících. A každý z nich nám za to dá padesát dolarů.

„Ty si myslíš, „podivil se Hamp, „že s tou bednou na páru dokážeš ještě jednou proplout celou Missouri?“

„A proč ne? Desetkrát! Dvacetkrát!“

Hamp se zatvářil, jako když se člověku obrací žaludek. „To Logan nedovolí,“ řekl pak. „S tím se budeš muset smířit. A měl bys stát při něm. Pak z tebe udělá kapitána na větší a lepší lodi.“

*

Malý člověk se strniskem na tvářích vstoupil Loganovi a Stevovi do cesty a řekl: „Kotvíte u mého mola, mister. Musíte zaplatit denně deset dolarů za jeho používání nebo si postavit jiné. A kdyby se ta vaše zpráchnivělá loď u mého mola ponořila a nedala se snadno odtáhnout, tak by vás to přišlo draho. „ Muž nastavil otevřenou ruku a požadoval zaplacení na týden dopředu.

Logan se na něj zadíval a potom řekl: „Chcete si vydělat peníze, příteli? V tom případě vám mohu pomoci. Musíte

ale pak dělat víc než jen pronajímat zpuchřelé molo majiteli staré lodi. Pane, potřebuji kůlnu jako skladiště, kancelář, tucet nákladních vozů a k nim kočí. Jestli se tu vyznáte, máte možnost si něco vydělat.“

Mužik jej zamyšleně pozoroval. Vypadal jako rozcuchaný, ježatý kocour, živící se pouličními odpadky a jehož stav odpovídá tomu, že nepatří nikomu, kdo by se o něj staral. Zadíval se na Steva Sholema. A nakonec kývl na souhlas.

„A proč by ne?“ bručel si pro sebe. „Nemám už co ztratit.“ Pak se představil: „Jmenuji se Toon Pilkinton, pane. A ještě loni jsem si myslel, že se mi nevede špatně, a že mám o budoucnost postaráno. Patřilo mně několik prosperujících obchodů, tady i na zlatých polích. Patřila mně přepravní linka, a měl jsem smlouvu s několika loděmi, že mi při každé plavbě dají k dispozici určitý prostor pro náklad. Chápu dobře, oč vám jde, mladý muži. Ano, mohu vám pomoci. Proč ne! Bude mi to potěšením. Ale asi ani vy nedokážete prosadit se proti Trevoru Malonovi. To nesvede nikdo, kdo by tady chtěl obchodovat. Buď se budete muset všichni podřídit Malonovi a táhnout za jeden provaz, nebo vás čeká...“

Odmlčel se a pokrčil hubenými kostnatými rameny. „Co to povídám,“ zabručel pro sebe, a pokračoval: „Mohu vám opatřit a najmout všechno, co potřebujete. A najde se i pár vozků k vozům. Nejste první, kdo by tady chtěl roztočit podnikání a narazil při tom na Malona jako na zeď. A nebudete ani poslední. Pojděte, ukážu vám svou kůlnu a obchod, který byl v provozu ještě loni na podzim. Tam najdete i místnost pro kancelář!“

Otočil se a vydal se tím směrem. Logan a Steve šli za ním.

Logan si znovu uvědomil, jaký člověk zřejmě ten Trevor Malone je a jakou má v tomto kraji moc a vliv. Logan

pochopil, že tento muž byl samostatným obchodníkem a kupcem, jedním z těch, kdo se nechtěli podřídít Malonově společnosti. A proto jej zničili, zlomili, vyhnali z podnikání. Strhali jej prostě tím, že mu nikdo nebyl ochoten prodat žádné zboží.

*

Hodinu nato byl Logan ve své záležitosti už o velký kus dál. Nedaleko od mola si pronajal velké skladiště, na které navazovala protáhlá stavba, ve které se nacházely místnosti obchodu a pár obytných prostor. Logan si to všechno najmul a zaplatil nájem na měsíc dopředu. Toon Pilkinton pak odešel a brzy se vrátil s několika lidmi ochotnými pracovat. Řekl: „Několik z nich pracovalo už i pro mne. Dostávají tady u řeky dva dolary denně a jídlo.“

„Dobrá,“ souhlasil Logan. „Pusťme se do toho!“ A hned začal vydávat příkazy. Spolu se svými partnery a posádkou lodi, tedy s kapitánem, kormidelníkem a černým bocmanem, se dal do práce.

Zvědavci stáli opodál a přihlíželi. Co se tu děje – sledovali i dva nebo tři překupníci, kteří – stále toužili po nákladu lodi. Patřili k těm, kteří s nabídkou koupě vzali loď útokem hned po zakotvení.

Za Loganem přišel Toon Pilkinton. „Pár vozů dostanete,“ řekl s důrazem na svou osobní neúčast, „protože je tu několik přepravců, kteří jsou na černé listině Malonovců a seženou pro svůj záprah málokdy nějakou práci. Budete ale muset převzít záruku pro případ ztráty vozů nebo zvířat. A z těch vozků nebude žádný bojovat, až vozy přepadnou banditi a budou chtít zničit náklad. S tím musíte počítat, pane.“

„V pořádku,“ řekl Logan, a ve svých modrošedých očích

měl studený záblesk ohně. Ví teď už přesněji jak Malonova společnost každé konkurenci znepríjemňuje život – ani se na to nemusel ptát.

Než zase odešel plnit další příkazy, řekl Toon Pilkinton Loganovi: „Dnes se toho moc nestane. Jistě jsou ale už jeden nebo dva rychlí poslové na cestě do Last Chance Gulch, kde má Malone v tábořišti zlatokopů svoje hlavní sídlo. A pak jistě o Malonovi uslyšíte. Bude po vás chtít, abyste se přidali k té společnosti a podřídili se Trevorovu šéfování. A když to odmítnete, budete mít nepříjemnosti. Ti nákup-čí a překupníci, kteří vzali vaši loď útokem, pracují všichni jen pro Malonovu společnost. Tím Trevor udržuje tady na severu zdání volné konkurence a svobodného podnikání. Tak to tady chodí.“ A s těmito výmluvnými slovy, ve kterých byla i trpkost jeho vlastních vzpomínek, šel po své práci.

Logan se všemi svými lidmi, společníky i pomocníky pak strávil mnoho hodin v pilné a těžké práci. Vyprazdňovali postupně loď a zaplňovali skladiště a obchod, který tady měla převzít Joyce Nicolová. Dívka chystala pro všechny pracující muže dobré jídlo a měla připravenou horkou kávu, když se po setmění v práci pokračovalo za svitu dvou hořících sudů asfaltu a několika luceren.

Když kolem půlnoci přenesli do skladiště i oba klavíry a udělali si v práci přestávku, vyzkoušela, jak jsou oba nástroje naladěné. Zabrnkala na ně pár hezkých melodií. Odpočívajícím mužům se to líbilo. A na Joyce bylo vidět, že svou minulost hodila daleko za hlavu a žije jen nadějí v budoucnost.

Nikdo, kdo ji tak viděl, by nepomyslel, že ještě před pár týdny zpívala a tančila na prknech saloonu v kostýmu vyzdobeném pozlátky. Stal se z ní mezitím úplně jiný člověk. Plavba proti proudu z Dakoty ji dokázala velice

změnit.

Ani po půlnoci ještě práce nenechali. Vybavovali obchod vším potřebným, a Sullivan Hibbs z Loganova nařízení vyhotovil bílou barvou na černé desce nápis:

Obchodní a přepravní společnost
Breahitt & spol.

*

Štít přitloukli nad vchod do obchodu. Teprve za svítání ulehli k odpočinku. Časně zrána byli však zase na nohou.

Logan nechal naložit šest nákladních vozů. Za pomoci Toona Pilkintona spočítala Joyce Nicolová, co mohou stát jednotlivé druhy zboží, když je začne tady v obchodě u řeky prodávat.

Starý a zatrpklý Toon Pilkinton vůbec za posledních pár hodin omládl a užímal se všeho s rostoucím nadšením. Sám loni na podzim selhal, když mu jeho vlastní podnikání na více způsobů mařili a když pak už nesehnal nic, co by mohl prodávat.

Večer byli připraveni vyrazit do země zlatokopů. Druhého dne se měl obchod otevírat. Povedou jej Joyce, Toon Pilkinton a černoch Marmadauce Washington. Současně budou dbát na pořádek v kůlně skladiště.

Logan, Steve, Hamp a Jimmy vyrazí se šesti těžce naloženými vozy ke zlatým polím. První zboží budou muset prodat rychle, přímo z vozu, protože teď potřebují hotové peníze nebo alespoň zlatý prach, který se tady uznává za plnohodnotné platidlo.

Zatím není zcela jasné, co bude s Wadem Scottem a Sullivanem Hibbsem. Oba plavci se jistě nedají tak snadno předělat na nějaké jiné podnikání. Ze všech sil pomáhali při vykládání nákladu na zem. Po setmění ale už zůstali na

své Adrianě.

Logan se na ně přišel podívat. Když došel k řece, viděl tam sedět na břehu na hromadě dřeva Joyce Nicolovou. Ve tmě ji hned nepoznal. Pak se ale náhle zastavil a řekl:

„Joyce, v noci to není pro tebe vhodné místo. Raději se vrať někam do světla, tepla, kde můžeš zůstat. Venku je chladno, už brzy nastane zima. A tady u řeky se toulají i všelijací darebáci, kteří by tě mohli obtěžovat. Už po večeri jsem si všiml, že jsi někam zmizela.“

Neodpověděla mu na to hned. Zvedla se a přistoupila k němu. Vzala jej za ruku a svoji dlaň potom podsunula pod jeho. Druhou rukou ukázala na řeku a řekla:

„Seděla jsem tady a přemýšlela, jestli se sem za mnou může připlížit po řece proti jejímu proudu moje minulost, jestli mne tady dohoní. Ptám se sama sebe, a cítím v sobě úzkost. Mám kolikrát pocit, že jsme už poznamenaná, že už ničemu neuniknu, co mi...“

Potom zase uvolnila svoji ruku a chtěla odejít, ale Logan se jí zeptal: „Joyce, je tady něco, co bych měl vědět, abych ti mohl pomoci a uměl tě ochránit? Nezamlčela jsi mi tehdy v Pierre něco? Nebyla jsi u toho, když zabili toho kapitána Claye McLana? Nebojíš se třeba Tata Meadowse a Reece Harrise právě z nějakého takového důvodu?“

Neodpověděla mu, jen mlčky stála vedle něho. Bylo příliš tma na to, aby na jejím obličejí mohl rozeznat nějaký výraz.

„Dovedu tě k obchodu,“ řekl. Pak ale nedaleko odtud uslyšel nějaký hlas.

„Joyce, jsi tady u řeky?“ Patřil Stevu Sholemovi, a i když je to chladný a pomalý Texasan, promluvil teď velice vzrušeně a zneklidněně.

„Jsem tady,“ řekla hlasitě. A pak k ní rychle přišel. Jeho vysoká postava se zřetelně zračila na pozadí osvětlené osady u řeky.

„Aaaách, vy jste spolu...“, promluvil svým protáhlým způsobem, a hlas měl zase chladný a nápadně ledabylý. V řeči však teď o poznání zrozpácitěl. Bylo poznat, že chce skrýt všechny svoje pocity i vzrušení.

„Nechtěl jsem rušit,“ řekl a chtěl se otočit.

„Vezmi ji s sebou, Steve,“ řekl Logan. „Šel jsem k lodi a potkal ji tu. Teď není vhodná doba na to, aby se tady zdržovala žena. Doprovod' ji.“

Texasan se zastavil. „Jestli semnou ale bude chtít jít...,“ řekl znovu váhavě. A pak dodal slabým hlasem: „A nemusíš mi vůbec vysvětlovat, Logane, proč vás tady nacházím spolu. To se mě netýká. Učinil jsem Joyce návrh. Je třeba, abys to věděl, Logane. A ona mne odmítla. Takže tím jsem už vypadl ze hry. Kdybych byl věděl, že tady není sama, nebyl bych ji hledal. Půjdeš se mnou, Joyce?“

„Ty jsi osel,“ řekla stroze. „A na člověka od řeky Brazos mluvíš moc, a hloupě! Nepotřebuji žádný doprovod!“ Rychle kolem něho prošla a zmizela ve tmě.

Steve chtěl jít za ní. Ale Loganův hlas jej zadržel a Steve se zastavil. „Steve,“ řekl Logan rozvážně, „je mi líto, že ti dala košem. Snad jsi měl ještě počkat...“

„Tak jako ty?“ opáčil Steve. „Čekat a hrát si pak na dobrodince? Jak bych to já svedl? Vždyť nemám do čeho mluvit! Jen jsem se přidal a vložil své peníze do tvého obchodu, abych jí mohl být nablízku a mohl ji chránit. A to budu dělat, i když mě nechce. ...Kdy se jí zeptáš, jestli by si nevzala tebe?“

Logan se cítil touto překvapivou a tak přímočaře položenou otázkou poněkud dotčen. Pak si ale uvědomil, jak si to Steve Sholem bere, jaká je v něm žárlivost.

„Zítřka jedeme ke zlatokopům. Ona zůstane tady,“ řekl Stevovi. A potom sám odešel. Když přišel na loď, oslovil jej ze tmy hlas Wada Scotta: „Tady jsme, šéfe! Jsme tu na

zádušní mši za Adrianu. Nebo budeme moci ještě jednou dolů po proudu a přivést další zboží? Dokázala by to ještě jednou?“

„Daruji vám ji, vezměte si ji zase zpět,“ řekl Logan. „To jsem vám chtěl říct. Vysloužila si ty peníze, které jsem do ní vložil. A víc jsem od ní nechtěl. Jezděte si s ní, jak dlouho chcete. Jestli ale počkáte, až budu zpátky od zlatokopů, budu vám moci dát s sebou dlouhý seznam potřebných věcí a dost peněz. Mohli byste se pak pokusit sepsané zboží nakoupit a ještě než nastane zima je sem přivést. Na jaře ale, pokud mi obchody půjdou tak, jak si to představuji, koupím opravdový parník, nový a zdravý. A pro ten s vámi počítám jako s kapitánem a strojníkem. Později bych koupil ještě i jiné lodi. A váš plat by byl vyšší než příjem z toho, že jste vlastníky tohoto plavidla.“ Domluvil a čekal na jejich odpověď.

Jsou to dva postarší muži, a jsou bez prostředků. Jejich staré lodi už nikdo náklad svěřit nechtěl. Navíc dobře vědí, že tato loď už velmi brzy doslouží. Teď však mají před sebou novou příležitost.

Nejsou schopni dát odpověď hned. Pak ale Wade Scott promluvil: „Děkuji ti, Breahitte, děkuji ti! A nikdy tě nezklameme, jestli to s námi zkusíš. To slibujeme. Počkáme tady, až se vrátíš ze zlatých polí. Zatím dáme Adrianu do pořádku, jak to ještě jde. A potom se odvážíme na poslední plavbu. Tak to uděláme.“

„Yes,“ odpověděl těžce Sullivan Hibbs.

Potom si s nimi Logan postupně podal ruku. A jak pomalu sestupoval z paluby, bylo mu jasné, že si získal věrnost obou těchto zkušených plavců.

Pokračoval pak podél břehu a zabočil doleva mezi hromadami palivového dřeva, po cestě, která tam vedla, směrem k městu.

Asi se až příliš zaobíral v myšlenkách všemi těmi plány i

ne ještě zcela určitými představami. Nebezpečí si uvědomil pozdě. Ještě se sice napolo obrátil, ale zboku dostal prudkou ránu dřevěným klackem do hlavy. Úder zasáhl spánky, ucho a krk.

Dopadl na ruce a na kolena, svedl boj s mdlobou a chtěl se skutálet stranou. Instinkt mu prozradil, že teď asi přijde druhý úder nebo se na něj vrhne pár drsných chlapů. Ten úhybný manévr už ale udělat nestačil.

V mžiku byli na něm. Tři, silní, a v takových věcech zkušený. A byl tam ještě i čtvrtý, který chladným hlasem rozhodl: „Doneste ho do té staré kolové stavby proti proudu! Ještě se sním chci chvíli pobavit.“

*

Bolest se mu z hlavy rozlévala po celém těle, stále v nových vlnách, v rytmu srdečního tepu. Byla to krutá bolest, postupující trhavě z místa největšího zranění. První myšlenku v něm vzbudila právě ona, a stále znovu a znovu se vracela.

Myslel, že má hlavu úplně rozbitou. Pak si ale ujasnil, že v takovém případě by přece vůbec nemohl přemýšlet. Pohnul rukou a ohledal si rozbité ucho, bouli na spánku a podlitinu na krku. Oči měl stále ještě zavřené.

Když je pak zase otevřel a pohleděl do světla lampy, bylo mu tak, jako by mu v hlavě něco vybuchlo – tolik bolesti mu působilo světlo.

Znovu oči zavřel. Někdo nad ním řekl hrubým hlasem: „Snad neztratí znovu vědomí! To bychom museli čekat ještě dlouho, že?“

Logan se posadil. Zakryl si oči rukou a díval se úzkými škvírami mezi prsty jako sněžnými brýlemi, jaké si Indiáni dělají z kostí. Jeho oči byly tak schopny rozeznávat zase

něco víc než jen světlo.

Byl v primitivně zařízené místnosti, poměrně velké, určené pro ubytování několika mužů. Byl tam krb, pár kójí ke spánku, skříně u zdi z beden, dlouhý stůl, lavice, regály, háky a žebřík vedoucí k otvoru na půdu. Vrše, síť a oštěpy na lov ryb prozrazovaly, že je to chata u řeky, ve které bydleli nebo bydlí rybáři.

Když pak Logan sejmul ruce z očí, byl schopen vidět zase lépe. Měl před sebou tři rváče a výtržníky, brutální, tupé o ochotné. Patřili k té primitivní sortě lidí, které toho chybí tak mnoho, že si tohoto nedostatku většinou ani nejsou vědomi. Mají ale svou hlavu, a tou je čtvrtý z nich, patřící k úplně jinému druhu. Myslí za tyto tři tupé rváče a říká jim, co mají dělat. Je to muž, který v sobě spojuje zvlášť velkou dávku tvrdosti a chladu, vedle určitého stupně inteligence.

Logan se zvedal pomalu a pozoroval čtvrtého muže. Potom se posadil ke stolu naproti vůdci této bandy a čekal. V hlavě měl stále jasněji a i když bolesti nepřestávaly, byly už snesitelnější.

Muž ostrého výrazu v tváři jej sledoval studeným pohledem. Byl tmavovlasý, vychrtlý, asketický. „Tak dobrá,“ řekl. „Můžeme začít. Jsme tady spolu sami, a nebylo to vlastně nijak těžké vás dostat, Breahitte, nemyslíte? Představovali jsme si, že to bude horší, když jsme se dozvěděli, že jste totožný s takzvaným Železným Loganem, slavným průzkumníkem obyvatel prerie, jehož učitelem byl nepřekonatelný a veliký Jim Bridger. Sledujeme vás už od odpoledních hodin a čekáme na příležitost.“

Způsob, jakým udělal ve své řeči přestávku, prozrazoval, že nespěchá, ale v tmavých očích měl studená světélka. Vytáhl si z vnitřní kapsy kabátu tenký doutník a zapálil si jej.

„Patří vám loď,“ řekl potom. „Dovezl jste sem spoustu všelijakého zboží. A chcete si tady zřídit vlastní obchody a obchodní faktorii. K Malonově společnosti se nepřidáte? Proč se nechcete stát členem trustu, ale zůstáváte samostatný a plujete proti proudu? Asi budete chtít prodávat za ceny nižší než naše a být tak stále větším konkurentem, že?“

„Volná soutěž,“ řekl Logan. „Stejné právo pro všechny. Nebo si snad Malonova společnost pronajala všechna práva od vlády? Nebo nám snad změnila ústavu, aby Malonova společnost nabyla právo praštit do hlavy každého, kdo tady chce provozovat obchodní živnost?“

Muž se jeho slovům chladně usmíval, a světélka v jeho očích byla teď ještě studenější, nebezpečnější a bez slitování. Potom řekl: „Zákon? Ústava? Vláda? Pane Bože, tady jsme v indiánském teritoriu, v Montaně! Je to indiánské území, patří rudochům. Spojené státy americké tady ještě žádné právo nemají. Bílí se tady drží na vlastní zodpovědnost i nebezpečí. Tady má právo ten, kdo je silný. Tak je to, Logane Breahitte. To byste přece měl vědět. Tady jsme v zemi národa Dakotů. Je to země Siouxů, Vraních Indiánů, Čemonožců! Nic jiného tady není! ... Tak přejdeme k věci.“ Znovu zatáhl ze svého úzkého doutníku.

„Chceme vám prostě ukázat, jak snadno s vámi dokážeme skoncovat a jak jeto potom tvrdé,“ promluvil pak velmi studeně. „Jestli nechcete prodat své zboží společnosti Malone, k čemuž jste už měl příležitost, když k vám přišli na palubu nákupčí a překupníci, kteří jsou ve skutečnosti jen naši zaměstnanci, musíte se přidat ke Společnosti aspoň jako další člen a přijmout takové ceny, jaké stanovíme my. Nemůžete například prodávat pytel mouky za padesát dolarů, když Malonova společnost rozhodne, že stojí sto dolarů. Dohody o cenách se musíte

držet. A samozřejmě pak musíte odvádět dvacet procent svého zisku Společnosti do jejího společného fondu. Montana, tato širá a překrásná země, je jako mladý obr, kterého teprve čeká ten pravý růst a prosperita. Hledačů zlata je teď jen asi deset tisíc, je tu pár set traperů a lovců, nějakých dvacet tisíc Indiánů a pár odpadlíků a mužů žijících s indiánskými ženami. Rok od roku je to ale lepší. Brzy tady budou lidí statisíce. A ty všechny bude zásobovat Malonova společnost. To bude dobrý obchod, nemyslíte?“

Krátce se odmlčel a pak Logana otevřeně požádal: „Přidejte se ke Společnosti! ... Jinak vás zlomíme a vyřídíme jako už tolik jiných před vámi. Nezeptal jste se Toona Pilkintona, jehož prázdné budovy jste si najal? Což pak vám nevyprávěl, jak se mu vedlo, když si myslel, že zůstane na vlastních nohou?“

„Něco mi naznačil,“ řekl Logan. „Ale mezi Toonem Pilkintonem a mnou je jeden rozdíl.“

„Opravdu?“ zeptal se muž a trochu se naklonil nad stolem. Na tváři měl zase ten chladný úsměv. Ale pak probíhalo všechno rychleji než si myslel.

Logan Breahitt je sám, odkázán jen sám na sebe, jak muž jen může „být, když se ocitne ve společnosti tří rváčů a jednoho chladnokrevného vraha. Uvědomil si, že se tady musí buď podřídit nebo bojovat.

Když se muž před ním sklonil nad stůl a povýšeně pronesl to své „opravdu?“, řekl mu Logan: „A to je ten rozdíl.“ Vtom okamžiku použil svoji pravici. Bylo to stejné jako úder dřevěným klackem. A přišel tak rychle, bleskově a přesně, že to pistolníka naproti němu zaskočilo a nestačil uhnout.

Na to ovšem tato banda nepomyslela. To by je nikdy nebylo napadlo, že by muž, kterého tu mají v hrsti, v osamělé chatě, sám s nimi začal boj. Přece ho musí silně

brnět hlava a jistě se cítí velmi špatně. To ani v nejmenším neočekávali.

Loganova pěst zasáhla muže s pistolí doprostřed obličeje. Byl to mocný úder, provázený třesknutím, jaký by muži slabší tělesné stavby jistě zlomil vaz. Logan nesledoval, jak ten muž v bezvědomí padá na zem. Má teď sám jiné starosti. Stojí proti němu tři rváči, kteří váží dohromady skoro tři a půl metráku. Jsou to pořízci, kteří svému řemeslu rozumí, zkušený jako všichni praví zabijáci, a kteří v té drsné zemi a mezi drsnými chlapíky, jakých je tu plno, podstoupili už tolik rvaček.

Logan strhl na sebe stůl a hodil jej do cesty dvěma z nich, kteří se blížili zepředu. Potom se sehnul, prudce se otočil a obratně se vyhnul útoku třetího. Svou tvrdou pěstí zasáhl bok tohoto muže, vrhajícího se do prázdna. Jakmile se ten otočil a napadl jej znovu, zasadil mu silnou ránu ještě dříve, než ten byl schopen provést své boxerské údery. Logan vrazil prudce hlavou do břicha toho zabijáka a ochromil jej. Vyhodil ho pak na verandu a naráz se tím vymanil ze sevření rukou, kterými jej až do této chvíle jeho protivník objímal.

Chlapík vylétl prudce dveřmi a nebyl schopen se včas zastavit. Narazil zády do zpráchnivělého zábradlí. To pod ním prasklo. A pak ho už nemělo co zadržet. S výkřikem spadl asi dva yardy hluboko do řeky. Chata se totiž nacházela přímo nad ní – byla to typická kolová stavba na vysokých kůlech – postavená na umělé plošině.

Logan slyšel, jak muž dole dopadl. Každý jiný než Logan by se dal na útěk. Avšak jeho vztek byl příliš silný.

Když se obrátil ke dveřím, snažil se právě jeden ze zbylých dvou dostat ven. Logan předtím po nich hodil stolem, který se při dopadu s třeskem rozlétl. Bolestivě jej při tom zasáhl do holeně. Logan jej ale vůbec nenechal vyjít na plošinu. Vsadil mu jeden úder shora a pak další

zase hákem zespodu. Jeho údery jsou opět zcela přesné a přicházejí s rychlostí samotné myšlenky. Muž se zapotácel směrem dozadu a tím zabránil druhému vyrazit kupředu. Ten jej odstrčil stranou a přitom supěl: „Pusť teď na něj mě, Miku.“

„Jen do toho, kamaráde,“ uvítal jeho snahu Logan. A pak se rozběhl pryč a zahrnul na plošině za roh. Okamžitě se však obrátil a vyskočil proti tomu muži jako puma. Protivník jen tupě běžel kolem domu v domnění, že Logana pronásleduje. Hnal se klopýtavě jako hlupák, který už zapomněl všechny triky.

Dostal zdrcující úder. Postavil se ale na zoufalou obranu. Několikrát Logana zasáhl. Stáli teď vedle sebe a zkoušeli, kdo z nich dovede dávat tvrdší rány. Loganův protivník váží jistě přes sto kilo. Přesto jsou Loganovy údery tvrdší a dovedl přijmout rány, které na něj dopadaly. Náhle se prudce sehnul hluboko k zemi a vrhl se rameny rváči proti kolenům. Tím jej dostal na zem, sám se převalil a hned se odkutálel proti nohám toho, se kterým měl co dělat předtím. Pokus přijít kumpánovi na pomoc tím byl v zárodku zmařen. Na zemi se ocitl i tento silák. Pak se s těžkým oddychováním snažili oba dostat zase na nohy.

Logan opět zahrnul za roh a rozbitými dveřmi se vrátil dovnitř. Když se ocitl vedle pistolníka, který stále ještě nepřišel k sobě, sebral mu revolver a sáhl hned i po své vlastní zbrani, kterou mu předtím sebrali.

Uvnitř byla tma. Petrolejová lampa spadla ze stolu a zhasla. Nezpůsobila při tom požár. Venku na plošině se pohybovali oba zabíjáci.

Nesnažili se dostat dovnitř. Bylo jim jasné, že Logan je teď ozbrojen. Namáhavě oddechovali a nevěděli, co mají dělat.

Zavolal na ně: „Hoši, zmizte a nechte toho! Protože

jestli na vás teď půjdu, bude to moc zlé. Raději se postarejte o toho, co spadl do řeky.“

„Joel neumí plavat,“ zaskuhral jeden hlas. „Ten se už jistě utopil. A za to můžeš ty, darebáku! Jdeme na tebe! A jestli tě napadne střilet, tak...“

Muž už nevysvětloval, co by mělo následovat v případě, že by Logan použil zbraň. Vtrhl do místnosti, kutálel se po zemi a narazil na jednu spací kóji. Popadl ji rukama, vztyčil se s ní a vrhl ji proti Loganovi, kterého jen nejasně rozeznával stát v koutě. Druhými dveřmi, ze strany břehu, vešel dovnitř druhý chlapík.

Letícímu lůžku se Logan vyhnul. Když jej ale chtěl přeskočit, zachytila se mu o tuto dřevěnou konstrukci noha. Logan klopýtl a upadl. Vrhhl se ale dopředu proti muži, který jej chtěl napadnout teď. Úder, který Logana zasáhl v příštím okamžiku, pocházel od vycpané boxerské rukavice, ve které byl kus železa. Vyryl mu v hlavě krvavou brázdu a vytrhl vlasy.

Muži se podařilo padnout přímo na něj. Ležel na něm a pevně mu objímal nohy. Při tom supěl: „Mám ho, Miku! Mám ho! Pojď sem, rychle mně s ním pomoz!“

To už ale bylo zase pozdě. Logan se vztyčil. Odhodil od sebe prvního a rozkročil se. Oba revolvery, které si před chvílí vzal, teď už zas ztratil. Když se ale zvedal, vlastně vymrštil, držel v rukou nohu rozbitého stolu. Udeřil s ní, zasáhl útočníka, uskočil stranou a vyhnul se tak nárazu druhého. Ti dva se teď srazili navzájem. Měl je tak oba před sebou, začal do nich rychle bušit nohou stolu. Dával do těch úderů všechnu svou sílu. Byla to tlustá a těžká zbraň. Složil s ní oba dva, jednoho po druhém. Šli k zemi.

Když se pak opřel o zeď, aby si oddechl a vyčkal, jestli se ještě něco nehýbe, ozval se sténavý hlas:

„Miku! Joeli! Bracku! Máte ho? Vyřídili jste ho konečně? Úplně mně rozbil obličej!“ Hlas byl stále tvrdší a

nakonec byl už celý divoký a plný nenávisti. Byl to šéf smečky, pistolník, který jim dává příkazy.

Logan sebou pohnul. Zapálil zápalku. Na stěně našel svíčku a přistrčil ji k plameni. Potom se ohlédl po pistolníkovi a jen krátce zabloudil očima na oba potlučené rváče.

„Takže,“ řekl vyzývavě, „chtěli jste mě zlomit. Teď ti zase já ukážu, hochu, jaké to je, když mě někdo nenechá na pokoji. Přijel jsem do této země, abych obchodoval poctivě. A pak jste na mě poštlali takové chlapy, jak jsou tady ti. Dobrá.“

Pistolník vyskočil. „Jestli na mě vztáhneš ruku, zabiju tě,“ vykřikl vztekle, a v jeho hubeném obličejí se objevilo prudké škubání. Před Loganem stál muž, který se každému tělesnému střetnutí vyhýbal. Bojoval jen se zbraní a z určité vzdálenosti. Avšak Logan mu zasadil další tvrdý úder.

Když pak opouštěl chatu u řeky a hledal si cestu k domům osady, napadlo jej, že se ani nedozvěděl, jak se ten pistolník jmenuje.

Joyce se velice vylekala, když Logan vstoupil do obchodu. Spolu s Marmadaucem tam třídila věci, uklízela, sečítala jednotlivé předměty a prováděla různé výpočty. Na její zavolání, ve kterém byl úděs, přišel Toon Pilkinton. V sousední kanceláři se zabýval účetními knihami. Stačil tam konstatovat, že je zde k dispozici bohatý výběr zboží a že ceny zásluhou velmi nízkých nákladů na přepravu nebudou zdaleka tak vysoké jako u Malonovy společnosti. I přesto přinesou vysoký zisk. I on teď vrhl na Logana vystrašený pohled.

Ten mu jen unaveně pokynul rukou a řekl: „Není to tak zlé. Krev mi teče jen z jedné rány na hlavě. Máme přece skříňku s léky a obvazy, ne? A potřebuji taky horkou vodu. Někdo mně bude muset oholit vlasy na hlavě a...“

„Ano! Ano! Všechno udělám!“ zvolala Joyce Nicolová poněkud vzrušeně, ale nakonec svůj hlas ovládla. Hned vydala příkazy Toonovi Pilkintonovi a Marmadaucovi.

Logan už seděl v pohodlném křesle, uvolňoval své křečovitě stažené svaly a nechal se ošetřovat něžnými a opatrnými dívčinými prsty. Byla by jistě výbornou ženou, napadlo jej. A náhle se přistihl při myšlence, že si ji umí docela dobře představit jako svou vlastní ženu. Byla by tak dobrá, sta- tečná a schopná všechno pochopit. Dokázala by se vyrovnat se vším, co v této zemi působí problém. Muži, kterému by se svěřila, by jistě byla nejen milující ženou, ale i dobrou přítelkyní.

„Kdo to byl?“ ptal se Toon Pilkinton, zatímco Joyce ošetřovala Loganovu ránu. Logan mu popsal své poslední zážitky.

„A co jste s těmi lidmi udělal?“ Pilkinton se ptal opatrně, ale se špatně ukrývaným očekáváním.

„Ze začátku to bylo dost těžké je dostat,“ odpověděl Logan. „Když jsem z boje ty Iři výtržníky vyřadil, nebylo to už obtížné. Toho pistolníka jsem skoro roztrhal na kusy, a ještě i teď si myslím, že jsem udělal kus velmi užitečné práce, kterou už někdo udělat musel.“

„To byl Robin Texterlee,“ skoro zašeptal Toon Pilkinton, zjevně vystrašený. „Mister Breahitt, to jste tedy skoro roztrhal na kusy Robina Texterleeho. Pane Bože, kdyby se to rozneslo...“

„Jestli to byl ten Robin Texterlee, který má smutnou pověst revolverového hrdiny, tak to bylo docela snadné,“ řekl mu na to. prostě Logan Breahitt.

Zvedl se a pohlédl na Joyce. „Děkuji,“ řekl jí vlídně a pohlédl na ni. Líbí se mu. Proti tomu nemůže nic dělat, a ani nechce.

Potom klaply dveře. Vešel Steve Sholem a podíval se na Logana. „Tak už to začalo?“ zeptal se. Učinil tak chladně a

podrobil zkoumavému pohledu i Joyce, která právě sklízela skříňku s léky a obvazy.

„Bil se s Robinem Texterleem a lžemi z jeho rváčů a porazil je,“ řekl Toon Pilkinton, a znělo to z jeho úst skoro jako poděkování. Steve Sholem ale ještě stále hleděl na dívku. Potom prohlásil:

„Jistě, Logan je neporazitelný! Je tak ďábelsky skvělý a silný, že dostane všechno, co si zamane, a ani o to nemusí moc prosit.“

Po těchto slovech, která vyzněla poněkud dvouznačně a uštěpačně, pohlédl Steve Sholem na Logana Breahitta. „Kdy zítra vyrazíme?“ zeptal se.

„Za prvního rozbřesku,“ odpověděl Logan.

Joyce se ale otočila a vynesla skříňku první pomoci. Muži mohli vidět jen její záda.

*

Když pak vozy s nákladem vyjely, stála Joyce na rohu kůlny skladiště a hleděla za nimi. Logan, Steve, Hamp a Jimmy jeli na koni. Nebylo nijak těžké sehnat tady u řeky pár koní.

Čtyři jezdci doprovázeli šest těžkých dvojitých vozů značky Mervile, tažené osmispřežím a schopné uvést padesát metrů nákladu. Tak se teď tedy veze na zlatá pole tři sta metrů zboží. Od řeky zamířily vozy přímo k jihu k horám Big Belt Mountains, jejichž mohutný řetěz je přerušen mnoha roklemi, otevírajícími se jako obrovské jícný.

První den ujeli skoro čtyřicet mil, protože zvířata byla odpočinutá a silná. Po celou noc pak byl v tábořišti klid. Žádné příhody nenastaly, ani se neudalo nic pozoruhodného, jako by Malone o této karavaně vozů ani

nevěděl. Přesto bylo Loganu Breahittovi jasné, že ten Trevor Malone, který mu přilepil na paty tu divokou smečku, teď jistě již dávno o této výpravě ví a asi už podniká protiopatření.

„Jeďte pořád dál a nezastavujte se,“ řekl Logan Stevovi. „Já pojedu napřed a budu se dívat kolem sebe. Kdybych zjistil nějaké nebezpečí nebo poznal, že budou potíže, přijel bych vás varovat. Kdybych se už k vám nepřidal, tak jeďte přes Last Chance Gulch až k městu Last Chance.“

Steve mlčky přikývl. Byl teď chladnější a uzavřenější než kdy předtím. Logan už chtěl vyrazit, ale ještě zaváhal.

„Jsi hodně zatrpklý, Steve,“ řekl mu. „A někdy vedeš v tom svém stavu řeči, které jsou dvouznačné. K čertu, musím se přiznat, že se mi Joyce Nicolová líbí den ode dne víc. A třeba se jí jednoho dne i zeptám, jestli by nechtěla být mou ženou. Jestli mi ale dá košem, tak se s tím smírím. Ať už tebe, nebo mě – nebo někoho jiného – rozhodnout se musí jen ona sama. Na to má právo, a my bychom to měli respektovat. Je to nádherné děvče. Minulost už v sobě překonala a jde teď životem už po nové cestě. Ještě mnoho mužů se o ni bude ucházet, a ona se bude skoro všem mužům líbit. Nemůžeš kvůli tomu začít nenávidět celé mužské pokolení, Steve.“ Po těchto slovech rychle odjel.

Stevova tvář zůstala neprůhledná a uzavřená. Žádné pocity už nedává najevo. Jen v očích má vepsanou trpkost.

*

Robin Texterlee přijel dostavníkem z Great Falls do Last Chance. Sedí nakřivo a celý zhroucený v pohodlném křesle a podává zprávu Trevoru Malonovi. Ten je kostnatý, jakoby neohebný, střední postavy, má světlé oči

a vlasy. Vypadá na čtyřicet let, ale stejně tak by mu mohlo být třicet nebo padesát. Jeho věk nelze určit.

Přemýšlel a potom řekl: „Železný Logan... hmm, někdejší průzkumník a tulák po prérii! S jeho jménem se člověk často setkával. Teď přesedlal na něco jiného, najal si prastarý říční parník a vycpal jej zbožím všeho druhu. Štěstí mu přálo a dovezl všechno až k velkým vodopádům. Svedl boj se třemi divokými rváči a siláky a s vámi, Robine! A zvítězil! Ten musí být silný, bojovník do morku kostí. Obr, nebojácný a dítě štěstěny.“

„Není vyšší než vy,“ řekl Texterlee. „Jen není tak kostnatý, ale plný svalů, které sice nejsou takové jako mají zápasníci těžké váhy, ale mají zvláštní sílu. Je to jako při výbuchu. Ano, je to bojovník! Navenek přitom vypadá úplně normální. Na Východě by jistě byl mezi muži nápadný, ale tady na Severozápadě, kde jsou skoro všichni muži otrlí, a kde je více obrů a různých mohutných postav než jinde, tady je jenom průměr. Vlasy má skoro tak světlé jako vy, Trevore. Bude pro vás nebezpečný. Musíte jej...“

„Jen mi neříkejte, co musím, Texterlee,“ přerušil jej stroze Trevor Malone. A potom dal nenápadně znamení, které znamenalo, že návštěva je u konce. To Texterlee už zná. Přijel sem hned za poslem, který přinesl zprávu o nové karavaně vozů.

Zůstal jen Malone. Díval se za ním a chladně konstatoval, že Texterlee je zkroucený a kulhá jako stará žena o holi, kterou všechno bolí, nemá už žádnou radost ze života a přesto každý den vyhlíží východ slunce. Byl tu ale ještě i jiný muž, který stál mlčky v koutě u okna, nehýbal se a zdánlivě ani neposlouchal rozhovor.

Tento muž je Hay Slater. Na výplatní listině u Trevora Malona stojí na prvním místě. Nacházel se tam i tehdy, když Robin Texterlee byl ještě úspěšným spolupracovníkem a všechna pověření plnil správně a ke

spokojenosti. Tento Hay Slater je totiž muž zvláštního druhu. Necháává se najmout jak osobní stráž.

Ted' strážce z kouta promluvil: „Bud' se musíte s Loganem Breahittem spojit, nebo mu musíte zlomit vaz, nemyslíte, mister Malone?“

Hubený muž přikývl a pohlédl do kouta k oknu. Hay Slater je malý, tělesně skoro nedostatečně vyvinutý a křehký. Určitě neváží víc než sto dvacet liber, a to je v tomto prostředí samých mužů směšná muší váha.

Jeho obličej j e bez vousů. Holit se nemusí nikdy. Je to kulatý a vrásčitý obličej s párem malých očí, bystrých a umístěných daleko od sebe, světlých jako led. Místo úst má skoro jen jemně vyrytou čárku, jako jizvu po řezu nožem. Přesto z tohoto člověka neustále vychází studený dech nebezpečí.

„Ano,“ řekl Malone, „když Loganu Breahittovi ponechám volnost, udělá úspěšné obchody a dostane se mu do ruku spousta hotových peněz. S těmi bude jako obchodník na jaře ještě větší a pozoruhodnější. Najde přívržence. Udělal jsem si mnoho nepřátel. Mužů, jako Toon Pilkinton a ti přepravci, je v tomto kraji ještě hodně. Mohla by se z něj stát účinná konkurence a pro Malone Company by to znamenalo velké obchodní ztráty. Tak to opravdu je! Musím se s ním spřáhnout nebo zlomit vaz, aby byl vyřízen jednou provždy a už se nikdy nepozvedl.“

Hay Slater přikývnul. Potom řekl ledabyle: „Lidi jako je Železný Logan je těžké oddělat i ze zálohy. To už je takový typ, který je v leccems odlišný. Řídí se instinktem.“

Malone svého osobního strážce chvíli pozoroval. „Udělal byste to, Hayi?“ zeptal se. „Chcete si zasloužit tisíc dolarů zvláštní prémie?“

Hay Slater hned zavrtěl hlavou. Vrásčitý obličej se mu napjal, takže rázem vypadal hladký a čerstvý.

„Nejsem vrah, kterého je možno si najmout,“ prohlásil.

„To přece bylo mezi námi řečeno jasně a zřetelně, když jste mě najímal, mister Malone. Ne, nejsem jako tento Texterlee. Budu chránit váš život, jestliže vás Logan Breahitt napadne, jestli vás bude skutečně ohrožovat. Na to jste mě najal.“

„Aaaach,“ uklouzlo Malonovi ze rtů. Potom se podíval z okna a přemýšlel, jak by to nastražil, aby ho Logan Breahitt napadl a Hay Slater ho proto zastřelil.

*

V poledne následujícího dne vjel Logan Breahitt na čele své skupiny šesti vozů do osady Gulch. Měl se na pozoru víc než jindy, protože ani druhou noc nedošlo ani k přepadu tábořiště, ani k žádné jiné nemilé příhodě. Je si totiž zcela jistý svým předpokladem, že jej Malonova společnost musí vyzvat k boji, pokud chce dále jít za svým cílem a uskutečňovat své plány.

Logan má se svými muži před očima impozantní a přímo dojemný obraz. Rokle je totiž plná těžce pracujících mužů. Je to obrovský příkop, ve kterém se to jen hemží lidmi jako mravenci. A všechno jejich úsilí je zaměřeno jen na hledání zlata. Lidé stojí v potoku a odlévají a propírají písek. Hrabou všude v zemi a prorážejí štoly do svahů, táhnoucí se až nahoru ke hřebeni. Bydlí v děrách v zemi, v hliněných chýších, ve stanech a v přístřešcích, vytvořených z nalámaného křoví. Pracují každý pro sebe nebo ve skupinách. Kopou, hází lopatou, hrabou, tláčou kladivem a vláčí náklady hlušiny.

Je to pestrá směsice. Pracují tu dřívější zálesáci a lovci bizonů v koženém oděvu. Pestré flanelové košile nosí farmáři a majitelé nákladních vozů. Jsou tu kovbojové, lidé z města i bývalí vojáci, kteří dezertovali. Jsou tu lidé

tak různí, jak si jen lze představit. A do tohoto mravenčího hemžení po obou stranách cesty přiváží teď Logan Breahitt svoje vozy. Ze všech stran se hledači zlata sbíhají k cestě a volají:

„Co to vezete?“

„Hej, máte jablka? Ale chutná jablka?“

„Potřebujeme kladiva a dláta!“

„A co tabák? Značka Durham!“

„Máte boty a holínky větších velikostí? Mám velké nohy a neseženu tady na ně holínky.“

„Máte kola k vozíkům?“

Ozývají se ještě mnohé další otázky, protože zlatokopové chtějí samozřejmě vědět, jestli se jim vyplatí odejít ze svých vymezených parcel a vydat se do města na místo, kde se dá nakoupit.

Logan a jeho lidé dávají odpověď na každou jednotlivou otázku. A tak se brzy rozkřiklo, co je na vozech naloženo a co se bude prodávat.

Pozdě odpoledne, když už byli o sedm mil dál – a tato obrovská rozloha je stále jednou osadou –, narazili v místech, kde se strmé svahy nejvíce rozestoupily, na nakupení dřevěných bud, saloonů pod celtovými střechami, hliněných chýší a všelijakých přístřešků z nejrůznějšího materiálu.

Logan se svými lidmi dojel do zlatokopeckého města Last Chance Camp – „tábora poslední naděje“. Ceny jsou tady velmi vysoké, zlatokopové si musí mnoho potřebných věcí opatřovat sami. Řízek s čerstvou zeleninou přijde na tři dolary, dobré jablko na jeden dolar, stejně jako sklenice whisky. Tak se tady draho platí za všechno, co lze koupit.

Loganu Breahittovi je jasné, že si v tomto městě nemůže najmout žádný obchod. Tady je málo místa. Usmál se, když dal těsně před městem svým vozům

pokyn, aby z vozů vytvořili čtyřúhelník. A potom si oddechli. Čtyři z nich sedli na soumary a odháněli koně ze záprahu někam na louku, aby se tam napásli. Taková louka ale bude odtud daleko, několik mil nebo i víc. Ale oni se tu vyznají. Vědí velmi dobře, kde mohou koně nechat.

Zatím se Logan se zbytkem mužů a svými třemi společníky pouští do práce. Napřed nad čtyřúhelníkovým prostranstvím před vozy natáhli několik velkých vozových plchet. Potom vyložili bedny, štůcky a balíky a zařídili skutečný obchod s hromadami nejrůznějšího zboží. Nechávací mezi nimi průchody, kterými budou volně procházet nakupující a zjišťovat, co je tady všechno k maní a jaké jsou ceny.

Čas běží, už dávno nastala noc. V tábořišti je živo a rušno. Spousta hlasů se slévá do neustálého bzukotu a šumění, kterého jako by ve vlnách přibývalo a zase ubývalo. Last Chance Camp teď poskytuje zlatokopům všemožné pochybné požitky. Logan Breahitt se svými muži ale pracoval až do časných ranních hodin. Potom se na chvíli uložili ke spánku. A neděje se nic, stále nic! Vypadá to, jako by Trevor Malone už k Loganu Breahittovi nechoval žádné nepřátelství, jako by se smířil s tím, že teď bude Malone Company mít na zlatých polích konkurenci. Takové je zatím aspoň zdání.

S novým dnem prodej pokračuje. Poptávka vysoce překročila Loganovo očekávání. On a jeho tři partneři mají celý den plné ruce práce, a oba zbylí vozkové a jejich pomocníci jsou rovněž velice zaměstnaní. Logan celé hodiny nedělá nic jiného, než váží zlatý prach a nuggety zlata a přepočítává to na dolary.

To je to pravé obchodování, snadné, rychlé a s hladkým průběhem. Logan přivezl zboží do země, kde chybí všechno potřebné. Jeho zboží se prodává také levněji než v

obchodech společnosti Malone, kde jde dnes na odbyt jen to, co se nedostane u Logana Breahitta. Je jasné, že Malone bude muset se svými cenami jít hodně dolů, jestli se tady bude chtít udržet. Od svých zákazníkům ale Logan slyší stále znovu, že zatím tomu tak není, že Společnost své ceny nesnižuje. Malone s ním nechce cenově soutěžit. Aspoň pro to nedělá žádná opatření. Bude tedy mít za lubem něco jiného.

S blížícím se večerem na to Logan myslí stále intenzivněji. Večer ale zavírají, protože jsou už velice unavení. Napřed ale ještě spočítali tržbu a zvážili zlatý prach. Potom Logan prohlásil:

„Přibýlo nám dnes skoro deset tisíc dolarů, tedy asi tolik, kolik jsme do obchodu společně vložili.“ A pak to zjištění vystřídal jeho odhad: „Zítřek nám vynese skoro ještě jednou totéž. A když si pomyslím, že máme skladiště u řeky ještě skoro plné a že nám i tam přibude do pokladny pár tisíc, i když pomaleji než tady, myslím, že můžeme říct, že jsme svůj vklad zdvojnásobili.“

„A přesto nás zlatokopové chválí, protože jsme tak levní ve srovnání s Malonovou společností,“ připomenul Hamp.

„A co teprve ta společnost vydělá!“ poznamenal Steve.

Jen Jimmy Robson tam seděl se sklopenou hlavu. „Pane Bože,“ vzdychal, „kdybych své dva a půl tisíce nebyl – já pitomec – prohrál v herně, tak bych z nich teď měl dvojnásobek.“ Zvedl hlavu a podíval se na Logana. „Moc jsi nám toho tehdy nesliboval, a my jsme tě nechtěli poslechnout. Utěšuje mne, že aspoň Hamp a Steve nebyli tak hloupí jako já. Budete-li takto pokračovat, povede se mi docela dobře. Jako milionáři budete jistě potřebovat nějakého spolehlivého sluhu a děvče pro všechno.“

Poslouchali ho trpělivě a současně unaveně. Jimmy zívnuł a zvedl se. „Je to dobré, mít bohaté přátele, co jim poroučí muž, který se tak velice podobá mé staré dobré

tetě Adrianě. S takovou mě ještě přiměje, abych před ním smeknul.“

A pak se od ohniště vzdálil. Jeho slova nebyla ničím jiným než přiznáním, že byl osel a teď že se mu dostalo poučení.

„Za to, že přišel o peníze,“ řekl Hamp, „můžeme my, Steve. Měli jsme na něj dát lepší pozor. Ale já jsem si tou dobou ještě cpal břicho, a za tebou přišla dámská návštěva. Pár minut zůstal bez svých starých přátel, a zrovna tou dobou se to stalo. Musíme se s ním rozdělit, když naším zaviněním prohrál v Pierre své peníze, co myslíš?“

Steve přikývl. A pak už šli spát. První hlídku měl Hamp. Ale i tato noc se obešla bez příhod. Dalšího dne ráno ale zašel Logan Breakhitt do města. Ano, už to nemůže vydržet. Chce vidět Trevora Malona.

*

Bylo to tak rychlé, jednoduché a samozřejmé, jakoby to takovým být muselo a bylo tak předem odzkoušeno, naplánováno nebo smluveno.

Toho rána se Morgan toulal městem. Bylo ještě příliš brzy a lokály a stany, pod nimiž se podávala jídla, teprve otvíraly a věnovaly se prvním hostům.

Logan nakonec došel i k velké a pevné stavbě, největší a nejpečlivěji postavené v celé zemi zlata. Na štítu si přečetl, že je to hlavní sídlo Malonovy společnosti. Ptal se sám sebe, jestli má prostě vejít dovnitř a prohlédnout si Trevora Malona. Současně se ale v něm vzrůstal hněv, ledově studený pocit nesmiřitelnosti. Ten je horší, než prudký hněv. Loganovi bylo jasné, že tváří v tvář tomuto Trevoru Malonovi by se nikdy nedokázal ovládnout. Proto

se zase odvrátil a chystal se, odejít. Pochopil v té chvíli, že nebylo příliš moudré přijít až před tyto dveře. Jakýsi instinkt mu říkal, že právě na to možná Trevor Malone čeká a proto také nic proti svému konkurentovi a prodeji jeho zboží nepodniká.

Když už byl na odchodu, uslyšel, jak se za ním otevřely domovní dveře. Následovala chladná otázka: „Chcete za mnou, hochu?“

Logan se zastavil a pohlédl dozadu přes rameno. Ano, to musí být Trevor Malone. Logan by jej poznal, i kdyby jej neznal ze žádného popisu. Jeho instinkt jej vedl neomylně.

A tak teď na něj hleděl přes rameno. „Malone?“ zeptal se chladně a tvrdě.

„Právě ten,“ přikývl Trevor Malone, vyšel z domu a přistoupil k němu. Logan se na něj obrátil, pozoroval jej a odhadoval ho. Neuniklo mu přitom, že za Malonem vyšel z domu muž drobné postavy, v elegantním obleku, jako by přicestoval z nějakého velkého města na Východě.

Loganovou chybou bylo, že tomuto nenápadnému člověku nevěnoval dost pozornosti. Určitě jej považoval za nějakého vysoce postaveného úředníka Trevora Malona nebo za obchodníka, se kterým Malone v této časně hodině již vedl nějaké jednání. Opravdu ho nenapadlo, že tento nevýrazný muž je Malonův osobní strážce Hay Slater. Jeho pohled patlil jedině Malonovi.

„Já jsem Logan Breahtitt,“ řekl. „A vy jste mi před pár dny způsobil dost potíží, že, Malone?“

„Máte na mysli Robina Texterleeho a jeho tři rváče?“ zeptal se Malone ironicky a jemně se zhoupl. „Až si vás moji lidé podají příště,“ prohlásil a dal si záležet na své aroganci, „nevyjdete z toho už tak snadno...“ Více neřekl, protože to, co si předsevzal, dosáhl. Logan ale rychle zvedl ruku a udeřil Malona zprava a zleva do hlavy, přes uši a

tváře, až se úderý hlasitě rozléhaly. Doutník odlétl na zem a Malone zavrával dozadu až ke zdi domu. Jeho ruka zajela pod rozepnutý kabát, který byl rovněž zhotoven z prvotřídní látky. Když vytahoval revolver, dostal Logan zásah.

Nebylo to však od Malona. Výstřel přišel ze strany, od Malonova osobního strážce Haye Slatera – pistolníka s pozoruhodnou morálkou osobního strážce. Kulka jej odhodila stranou.

Logan ale ještě stačil stisknout kohoutek a zasáhl Malona dříve, než se ozval výstřel i z jeho revolveru. Proto Malonova kulka nezasáhla. Logan ale dostal druhou ránu od Haye Slatera a upadl, kutálel se po zemi, přes louži, a zastavil se v poloze na břiše. V pravé ruce držel revolver a levou se podpíral ve snaze postavit se. Byl tak zcela v situaci, kdy bylo lehké zasáhnout jej i třetí kulkou.

Tento výstřel přišel rovněž, ale Logan stále zůstával naživu, dokonce tak naživu, že v další chvíli třeskl výstřel i z jeho pistole a kulka, vypálená od země, zasáhla toho malého a nenápadného, přesto ale nebezpečného Haye Slatera. A co se dělo dál, už Logan nevěděl.

Srazil na zem Trevora Malona i jeho pistolníka. Dostal ale sám tři kůlky a ztratil vědomí.

Probral se až o tři dny později v Last Chance Camp. Přes vozovou plachtu viděl plameny ohně. Odkášlal si a vyděsil se nad tím, jak žalostný zvuk ze sebe dokázal vydat. Pak ale spatřil tři obličeje. Svítila tam lampa.

„Jistě jenom proto tě nevpustili do nebe, protože tam mají už mou tetičku Adrianu a o nějakou její nápodobu už nestojí,“ prohlásil šťastný hlas Jimmyho Robsona. Ano, bylo v tom hlase štěstí, a totéž prozrazovaly Jimmyho oči.

„Co ty tři kůlky, Logane,“ řekl hlubokým hlasem Hamp.

Steve na to zamručel: „To ale byl bláznivý nápad, Logane, jít tam sám a začít boj s Malonem. Ten druhý byl

Hay Slater, ano, známý Hay Slater. To bych tedy rád věděl, jak tě mohl třikrát trefit a přitom nezabít. Měl jsi víc než štěstí, člověče. Myslím, že zasáhla sama Prozřetelnost.“

Logan přemýšlel, a jeho tři kamarádi jej pozorovali. Vzpomněl si na souboj. Ne, neptal se, jestli jsou jeho soupeři mrtví. Prostě to věděl. Jeho cit mu to prozrazoval. A potom pocítil hlad.

„Máme celý hrnek dobré polévky z masa, silné, akorát pro tebe,“ řekl Jimmy. „A jestli nemáš nic proti tomu, tak ti jí dám spolknout pár lžiček. Budu tě krmit jako maminka svého miláčka, to ti slibuji.“

Logan přisvědčil slabým hlasem a pohnul hlavou. A pak jej posadili a Jimmy jej krmil. Oba ostatní muži to napjatě sledovali. Když viděli, že opravdu polkl to, co mu přinesla k ústům lžička, zabručel Hamp znovu svým basovým hlasem:

„Tak náš budiček už zase papá. Jak vidíte, vůbec není líný a také polyká, co se mu dá do pusinky.“

To ještě Logan slyšel. Pak ale se jej zmocnila únava. Všechno se před ním začalo točit a on sám se propadl do jakési temné hlubiny.

Pozorovali jej dále napjatě. Jimmy bručel vzdychavě a současně s vděčností: „Že poté ztratě krve je stále naživu, to tedy je něco.“

„Ten nejtěžší boj ho ještě čeká – ten se smrtí – o vlastní život,“ zašeptal Hamp.

„Ale říkají mu přece ‚Železný Logan‘,“ připomenul Steve.

*

Logan neví stále ještě nic. Je v bezvědomí i v době, kdy

jej přenášejí k řece a za Joyce, která teď o něj pečuje, jako by to byla nějaká její zvláštní výsada.

Joyce nenaříká. Mluví vůbec jen velice málo. Oči se jí ale doširoka otevírají a je v nich strach.

A potom začala svůj boj. Při svém zápase se smrtí má Logan vedle sebe obětavou pomocnici. Je jako Anděl života, který vytrvale odhání Anděla smrti. Logan totiž setrval v bezvědomí více než týden. Horečka ze zranění byla vysoká. Dalo se považovat za zázrak, že jeho srdce váhavě přidává stále další údery a že je stále rozeznat jeho slabý dech.

Joyce po jeho boku sváděla svůj boj. Použila všechny prostředky, na které si jen vzpomněla k tomu, aby srazila horečku. Dosáhla toho. Zánět v ranách stále ustupoval a horečka klesala.

Mezitím ale šel život dál. Trevor Malone je mrtev. Jeho společnost se rozpadla. Všichni obchodníci a kupci tudíž dostali znovu příležitost k volné soutěži. Celý ten trust přestal existovat, a i když už měla zima nastat každým dnem, ceny všeho šly hodně dolů a hodně lidí na zlatých polích zase bylo schopno si vydělat na živobytí.

I lodní a pozemní přeprava se zlevnila. Obchod a pohyb zboží se znovu normalizovaly. Když se teď už nikdo nemusí bát Trevora Malona a jeho ostrých hochů, vycházejí najevo stále další podrobnosti o tom, jakým způsobem Malone svou společnost vytvořil a postavil se do jejího čela. Teror, vydírání a nátlak, jaké používal, vyšly teď ve známost.

Všichni zúčastnění zvolili výbor, který pak Společnost rozpustil a rozdělil Malonův majetek mezi poškozené, Steve Sholem převzal v Loganově zastoupení vedení Obchodní a přepravní společnosti Breahitt a spol. Tak to bylo samozřejmé. V osobě Toona Pilkintona získal zkušeného obchodníka jako poradce.

Steve nechal staříčkou Adrianu of Missouri ještě jednou se plavit dolů po proudu. Předal Wadu Scottovi velmi dlouhý seznam zboží a dost peněz k tomu. Starému parníku svěřil svůj osud i sto padesát pasažérů, které stála cesta každého třicet až osmdesát dolarů, podle toho, kam si zakoupili místo – na volnou palubu nebo do kabiny.

Tím Steve Sholem nemálo riskoval. Však také pasažéry upozornil na to, že je Adriana už jen plovoucí stará bedna, a že musí počítat s tím, že případně až do cílové stanice nedoplují. Proto také byly ceny za přepravu cestujících sníženy na polovinu. Cestou si nikdo nemá stěžovat, protože každý se vydává na tuto plavbu na vlastní zodpovědnost. Přesto ale nezbylo na lodi ani jediné místo pro cestující volné. Ostatní lodě braly cestující jen za cenu podstatně vyšší než dvě stě dolarů.

Jimmy Robson a Hamp Morgan jeli také. Steve, Joyce a Logan zůstali sami. Steve ale už dlouho předtím zaměstnal spolehlivé pomocníky. Nechal v Last Chance Camp několika spolehlivými lidmi stavět pevnou budovu, ve které chtěl brzy otevřít velký obchod a kancelář přepravní společnosti.

Steve vůbec uvedl do chodu více zařízení, překonával sám sebe a z obyčejného kovboje, kterým přesto zůstával, se stal schopným podnikatelem. Logana Breahitta skoro úplně nahradil a dělalo mu stále větší potěšení, když mohl plánovat, řídit, vést, a mít k dispozici potřebné prostředky. Vše se tak náležitě rozběhlo.

Snad by už neměli účastníci tohoto hospodářského rozkvětu poznat žádnou starost, kdyby jednoho dne nebyl příplul do Great Falls krásný nový parník. Stalo se tak jednoho hodně studeněno, ale světlého a slunečního prosincového dne. K molu pod velkými vodopády přirazila velká říční loď. Nesla název „Belle River Queen“ – krásná říční královna. A patřila témuž kapitánu Clayi McLanovi,

který svou loď prohrál v pokeru při hře s Reecem Harrisem, partnerem Tata Meadowse. Tedy člověku, který pak ležel mrtev v pokoji Joyce Nicolové.

Ano, příjezd této lodi způsobil mnoho potíží. A Logan byl stále ještě nemocen.

*

Teď už se Logan mohl aspoň posadit v posteli, a už jej nemuseli krmit. Byl však stále ještě velice slabý. Citelně ztratil na váze, i když teď dělá den ode dne při svém uzdravování zřetelné pokroky. Rány se mu zacelily. Horečka zmizela. Tím překonal to nejhorší. Kdo léčení potřebuje už jen čas.

Joyce dělá všechno pro to, aby pod její péčí zase nabyl sil.

Když mu jednoho dne zase nesla k posteli na podnose velice chutné jídlo, řekl Logan: „Chtěl bych se tě zeptat, jestli by ses chtěla stát mou ženou, modrooká Joyce. Přemýšlel jsem o tom, a soudím, že to by se mi pak už vždycky vedlo tak dobře jako teď, víš? A muži jsou sobci. Opravdu bych tě chtěl mít už stále po svém boku, Joyce. A protože jsme obchodovali se ziskem a příští rok by tomu nemělo být jinak, mohu ti také něco nabídnout.“ Potom velice zvážněl a pokračoval: „Joyce, byla bys pro mě to nejcennější, co na světě mám. To mi můžeš věřit.“

„Všichni pacienti jsou svým ošetřovatelkám vděční, a nezřídka jim navrhnou sňatek,“ odpověděla mu rychle. „Jenže není poctivé,“ pokračovala, „když ošetřovatelky ty nabídky přijímají. To opravdu není fér. Nemocný je ve své situaci v příliš velké míře zajatcem, protože je závislý na osobě, která ho opatruje. ...To vyžeň z hlavy, Logane! Steva jsem nechtěla, a tebe taky nechci! Nechci vůbec

žádného muže. Nechci!“

Poslední slova pronesla dost ostře. Hlas se jí třásl a zdálo se, že se rozpláče a že se jen s velkým vypětím ovládá. Rychle vyšla z místnosti.

On však zavřel oči, tiše ležel a přemýšlel o ní. Uzrálo v něm v té chvíli přesvědčení, že nechce náležet žádnému muži proto, že se stále ještě bojí své minulosti.

Logan neklamným instinktem zřetelně cítil, že Joyce tehdy neřekla celou pravdu, že se stále bojí. Proto také nechce udělat žádné důležité rozhodnutí, které by mohlo její život změnit.

*

Zatím přistál velký parník u mola pod Velkými vodopády. Z paluby sestupovali různí cestující, a i když bylo zima, seběhli se na břehu zvědavci. Přišli i zlatokopové, kteří by se ještě i touto dobou rádi vrátili domů, a zjišťovali, jestli by dostali místo na lodi při její zpáteční plavbě. Dozvěděli se ale, že tu má Belle River Queen přezimovat. Proto zájem zase rychle ustal.

Joyce umývala v kuchyni nádobí, když v krámu zazněl zvonek. Přišel nějaký zákazník. Věděla, že Steve je v Last Chance Gulch a Toon Pilkinton dole u řeky na pile, ve které objednali spoustu dřeva a prkenná stavbu pevné budovy v Last Chance Camp; dřevo má být dopraveno do Gulche na vozech.

Proto šla do krámu, aby se zákazníka zeptala na jeho přání. Stejně už neměli co prodávat. Nanejvýš ještě háčky na udice, hřebíky, sůl a pár košil a spodků velmi malých velikostí, které se ještě nepodařilo prodat, protože muži malé postavy tu jsou vzácní.

Když dívka vstoupila do krámu, spatřila Reece Harrise.

Toto náhlé shledání bylo překvapením nejen pro ni, ale i pro něho. Poznala to na jeho očích, které se neočekávaně a krátce zaleskly.

Reece je ale hráč tělem a duší a umí se dobře ovládat. Na tváři se mu proto také objevil chladný a pohrdavý úsměšek, jako kdyby jej vůbec nepřekvapovalo, že se s ní tady setkává.

„Tak tady jsi,“ řekl. „Z toho mám ale radost! Často jsem na tebe myslel, Joyce! A moc jsi mi chyběla. Tehdy jsi tedy měla štěstí! Dokázala jsi úplně zmizet. Proč jsi ale vlastně utekla? Předě mnou? Před Tatem Meadowsem? Protože ten kapitán se zbláznil? Neměla jsi důvod, Joyce, abys tak najednou utekla.“

Nemluvil nahlas, jen lehce šeptal. Vyslovoval velice pečlivě, jako vzdělaný komorní zpěvák. Proto mu bylo i tak dobře rozumět, i přes slabou sílu jeho hlasu.

Je to člověk velmi vysoké postavy, velice štíhlý, tmavovlasý a ovládající se. Bylo by možno jej považovat za gentlemana, který se nikdy nepřestává ovládat.

Joyce však dobře ví, že tomu tak není. Není to gentleman, ale nenasytný vlk. Pod svou maskou chladu a sebe-ovládání ukrývá chtivost, bezohlednost, sprostotu a ničemnost. Nepřestává jej pozorovat, a i když se jí srdce jakoby křečovitě stahuje a potom zase prudce rozbíhá silným tepem, který cítí až v krku, myslí si, že má sama situaci pevně v rukou.

„Mister,“ řekla, „neznám vás. Nikdy jsem vás neviděla. S někým si mě pletete.“ Potom sledovala, jak se zarazil a ještě jednou si ji důkladně prohlížel.

Svitla jí naděje. Ví, že se během posledních týdnů hodně změnila. Vlasy má teď jinak upraveny a dává přednost jednoduchým sukním a blůzám. Vypadá teď mnohem upraveněji a ženštěji. Obličej jí trochu ztmavěl, a také poněkud přibrala na váze. Působí dojmem dívky

mladší a svěžejší než v Pierre. Ano, bylo by možno ji považovat za sestru někdejší Joyce Nicolové, která je o jeden nebo dva roky mladší.

Reece Harrise tím opravdu uvedla do rozpaků. Jedním dlouhým krokem se k ní přiblížil a pozoroval ji zblízka. Potom se ale usmál. „Jsi to ty,“ řekl a ukázal prstem na malou skvrnku na kůži nad koutkem jejích úst. „Znám tě dobře,“ řekl. „Vždyť jsem si vždycky přál, abys mi patřila. A toho jsem se nevzdal. Pojď se mnou na naši loď!“

Přiblížil se k ní ještě blíž, takže začala ustupovat. „Ven!“ zvolala. „Opusťte tento obchod!“

„Přivezli jsme i spoustu zboží,“ pokračoval, jako by se jej poslední slova netýkala. „Přišel jsem, abych se zeptal, jestli tento obchod nechce od nás převzít zboží na prodej.“

„Ven!“ tentokrát už skoro zaječela, a cítila se být zcela sama, úplně bez pomoci a v nebezpečí. Pohlédla do jeho temných očí a dostala strach. On se ale zatím porozhlédl. „U koho tady jsi?“ zeptal se. „Jsi tady zaměstnaná, nebo...“ A jeho protažené „nebo“ naznačovalo celou škálu možností. „U koho tu bydlíš?“ zeptal se ještě jednou.

Nedostal odpověď. Stála tady a pozorovala jej. Teď hleděla nebezpečí klidně do očí. Čekala, co bude dělat. Steve Sholem a Logan Breahitt by si s ním už dokázali poradit. Jenže Steve je v Last Chance Gulch, a Logan je upoutaný na lůžko. Asi už zase tvrdě usnul jako omámený.

Reece Harris si ji prohlížel od hlavy k patě. „Dej se na mou stranu raději dobrovolně,“ poradil jí. „Tak zlý zase nejsem. Nemáš vůbec na vybranou, Joyce. Jedině jako moje žena bys mi přestala být nebezpečná. Víš toho o mně totiž příliš mnoho.“

Šel pak ke dveřím, vedoucím do sousedních místností, otevíral je a nahlížel dovnitř. „Nikdo tu není,“ řekla Joyce. „Jsem sama. As vrahem nechci mít nic společného.“

Obrátil se k ní. „Ty jsi byla jediný svědek,“ řekl. „Byla

jsi'při tom, když se to muselo stát. Mám mnoho nepřátel, kteří by mi rádi utáhli oprátku kolem krku. A tvoje výpověď by mě mohla dostat na šibenici. Cožpak dobře nevidíš, že mi bude vhod jakýkoliv prostředek, jak tě zneškodnit? Jenže jsi pro mě velice žádoucí. Rád bych tě měl pro sebe. Proto se staň mou ženou. V tom případě by bylo všechno v pořádku.“

„Jděte k čertu, Harrisí!“ řekla hrubě, jak to musela říct už nejednomu muži, když ještě zpívala a tančila v saloonech. On se ale jen bezcitně usmíval.

A pak se vydal na obhlídku celého domu. Prohlížel všechny místnosti. Chodila za ním beze slov, protože by nemělo smysl, kdyby mu v tom chtěla zabránit. Vešel pak i do místnosti, ve které ležel Logan.

Ten však hluboce spal. Byl příliš nemocný a slabý na to, aby měl spánek lehký, jak tomu bylo dříve. Ne, Logan se pod Harrisovým pohledem neprobudil.

„Toto je Logan Breahitt ‚Železný Logan‘, ne?“ zeptal se tiše. „Zase jej poznávám. Když byl v Pierre, zavítal občas do naší herny.“

Chvilí přemýšlel a pak řekl: „Už tedy vím, jak se ti tehdy podařilo z Pierre uniknout.“ Stál u dveří a díval se na nemocného. Potom za sebou dveře zavřel a řekl: „Víš, Joyce, teď skoro věřím, že pro tebe Logan Breahitt něco znamená. Žiješ tu v jeho domě. Venku visí štít, na kterém je jeho jméno. On ve tvém životě hodně znamená, že?“

Zase mu neodpověděla, ale úzkost a strach jí vězely v hrdle a svazovaly ji tak, že chvílemi stěží popadala dech.

On se však dál bezcitně usmíval. „Pojď se mnou na loď,“ řekl. „Budeš mít na Belle River Queen tu nejluxusnější kabinu. Já už teď vím, že přijdeš. Protože když to neuděláš, tak já...“

Odmlčel se a naznačil proti dveřím, za kterými spal Logan, zvláštní pohyb rukou. A zkrivil při tom

ukazováček, jako kdyby tiskl kohoutek revolveru.

„Za hodinu, jestli je ti jeho život milý,“ řekl. „Za hodinu budeš na palubě. A jestli ne... Máme na lodi silnou posádku. Tato osada u řeky nám bude patřit celá.“ A pak bez dalšího slova odešel.

*

Když se pozdě večer Logan Breahitt probudil, ležel napřed dlouho sám. Měl hlad a čekal na večeři. Stále otáčel oči ke dveřím a věřil, že se brzy otevřou a vejde dovnitř Joyce.

V domě ale vládlo ticho. Neslyšel ani zvuky, jaké doprovázejí vedle v kuchyni umývání nádobí. V té chvíli si uvědomil, že kamna v místnosti jsou už dlouho vyhaslá. Je zima a tma. Okenní závěsy nejsou zataženy.

Kde může Joyce být? Tak se ptal a uvědomoval si, jak si na ni zvykl a jak rád se od ní nechává ošetřovat. Chovám se tu jako dítě, které se probudilo a teď čeká na maminku, aby si je vzala, přebalila a dala mu polívčičku, táhlo mu hlavou.

A pak se pokusil posadit a zvednout. Nějak se mu to podařilo. Když ale stál vedle postele, musel se přidržet veřejí dveří. Udělalo se mu špatně.

Pomalu se pohyboval po místnosti. Zatáhl závěsy a zažehl petrolejovou lampu. Nakonec se z posledních sil dobelhal k posteli. Když v ní pak zase ležel na zádech, byl zcela vyčerpán.

Když se trochu zotavil, vstoupil Toon Pilkinton. Byl celý bez sebe a sotva popadal dech, jako by zažil něco, co ho úplně vyvedlo z míry, a jako by navíc rychle utíkal, a to nijak krátkou vzdálenost. Přistoupil k posteli, ztěžka se o ni opřel a hladil jednu z mosazných koulí, které Loganovo

lůžko v rozích zdobily.

„Co se stalo,“ zeptal se Logan.

Toon Pilkinton řekl rozčileně: „Joyce! Zmizela! Připlula loď. Je velice veliká. Div, že ještě našla dost vody pro plavbu až sem. Za nízkého stavu nebude moci zajíždět na řece všude. Je to Belle River Queen, která se plavila hlavně po Mississippi. Udělali z ní plovoucí zábavný podnik. Nu a z té lodi přišel do našeho obchodu jeden člověk, veliký a tmavé pleti. Jmenuje se Reece Harris. To už jsem se stačil dozvědět. Zůstal chvíli v krámě a potom zase odešel. Ani ne za dvacet minut prý za ním odešla Joyce. Šla na loď a už se nevrátila. Právě jdu odtud. Ano, pustili mě k ní. Mohl jsem s ní mluvit. Řekla mi, že se jí nelíbí, že musela posluhovat v krámě a hrát si na ošetřovatelku u nemocného. Řekla mi, že je všechno už zase podle jejích představ, a že bude na lodi zpěvačkou, tanečnicí, a že bude při hrách držet bank. A potom mě propustili. Musel jsem zase jít. Je to tam na palubě pěkná sebranka. Ti budou tady pod vodopády mít brzy hlavní slovo a poroučet i naší osadě.“ A potom mlčel, celý zmatený.

Logan si však věděl rady i teď.

*

Pro Logana nebylo pochyby o tom, že Joyce Nicolová odešla z krámu sice dobrovolně a nalodila se na Belle River Queen, že však tato dobrovolnost byla ve skutečnosti důsledkem nějakého vydírání. Proto to bylo dobrovolné jen zdánlivě, jen navenek!

Co by teď Logan dal za to, kdyby byl silnější, mohl se postavit a odejít za Joyce. To však není možné, je stále ještě příliš oslabený.

Toon Pilkinton o něj pečoval, jak jen uměl, avšak byly to žalostné dny bezradnosti a čekání.

Čtvrtého dne se ze zlatých polí vrátil Steve Sholem. Zařídil tam všechno, co bylo potřeba, a zanechal v Last Chance Camp pár spolehlivých mužů. Na jaře budou mít velký krám, vlastní linku nákladní dopravy, a pár velkých skladišť, které jim tam, na území zlatokopů, budou patřit – tedy Breahittově společnosti. To všechno vytvoří spolehlivý základ a dobré východisko pro další podnikání.

Steve se vrátil unavený a promrzlý po dlouhé jízdě na koni v ledovém vichru, který se mu zařezával až do morku kostí. Byl už večer, když přišel do místnosti za Loganem a hodil sebou do křesla.

„Kde je Joyce?“ zeptal se. „Toon mi to nechtěl říct. Ale tady není. Je pryč! Poznal jsem to hned, jak jsem vešel do domu. Něco chybí. Kde je? Toon řekl, že se to dozvím od tebe.“ Ležel unavený a vyčerpaný v křesle, a měl před sebou nataženy své dlouhé nohy. Oči mu ale hořely a byly nedočkavé.

Logan seděl u stolu. Na něm stála petrolejová lampa. Rozložil si staré noviny a na nich měl před sebou položen svůj revolver, vytažený z pouzdra. Čistil ho, otíral a mazal. Něco na něm i piloval pilníkem, kterým někdy brousil železné nástroje. Vedle ležela i hrst žlutých mosazných patron, dobře namaštěných a pečlivě prohlédnutých. Za zmínku stojí i pistolnický pás s pouzdrem. Visel na opěradle židle a Logan jej právě olejoval.

Za ty čtyři dny se Logan tak zotavil, že mohl na krátkou dobu vstávat z postele a pohybovat se po pokoji. Víc nedokázal, přesto si už ale chystal revolver.

Prohlížel si zkoumavě Steva. A potom řekl: „Jsou tady Reece Harris a Tat Meadows. Připluli na lodi, kterou tehdy v Pierre vyhrál Reece Harris v pokeru nad kapitánem Clayem McLanem. Myslím si, že jich měli v

Pierre už dost, zeje odtamtud domobrana vyhnala. V každém případě se muselo něco stát. Přišli sem totiž jistě nedobrovolně, když tady mají přezimovat. Myslím si, že z Pierre museli táhnout k čertu a sem utekli.“

Udělal přestávku a pak řekl skřípavým hlasem, znějícím tvrdě a chladně, protože nechtěl prozradit jeho pocity i to, co teď jistě v sobě cítí: „A Joyce mají u sebe.“

Hned však pokračoval a vysvětloval Stevovi, který z něho nespouštěl oči: „Udělali z té lodi plovoucí zábavní palác a pouštějí na palubu jen toho, kdo ukáže, že má aspoň sto dolarů v peněžích nebo zlatém prachu. Však toho také spoustu nabízejí. Je to tam všechno jako v luxusním hotelu, s jídelnou, hernami, tanečním sálem a nádherným zrcadlovým barem. Mají s sebou i pár umělců a artistů, například i jednoho kouzelníka, žongléra, pár mladých tanečnic a jednu dámu, která polyká meče a plive oheň. A jejich hlavní atrakcí je Joyce, „slavík Montany!“ Ano, ona tam znovu vystupuje!“

Steve Sholem byl němý úžasem. Současně se jej zmocňoval hněv.

Potom se zvedl. „Půjdu tam a zeptám se jí, proč to dělá. A když mně to sama řekne a budu se jí moci podívat do očí, tak poznám, jestli to dělá z vlastní vůle nebo...“

Neřekl víc než toto „nebo“, protože mu bylo jasné, kolik jiných možností může toto slovo nahradit.

Logan přikývl a řekl: „Mám samozřejmě svou vlastní teorii, a jsem přesvědčen o tom, že ji vydírají. Pár dní jsem nad tím přemýšlel. Tady byla šťastná, a je to jistě jen zdání, že se tam vrátila dobrovolně. A ještě něco ti musím říct, Steve. Nedávno jsem jí udělal návrh. Chtěl jsem, aby si mě vzala za muže, stejně jako jsi jí to řekl ty. Ale dala mi košem, stejně jako tobě. Myslím si, že je tu něco, co jí brání, aby se jakkoliv vážala. Má strach z budoucnosti. Jinak by asi nebyla dala košem napřed tobě a potom i

mně.“

Steve jej upřeně pozoroval. „Zeptám se jí,“ řekl. „Půjdu na tu loď. Tys byl a stále jsi nemocný a bojovat jsi nemohl. A já jsem byl zase pryč. Nikdo ji tady nechránil proti takovým, jako jsou Reece Harris a Tate Meadows. Musela poslechnout. Jenže teď to vypadá už zase jinak. Jsem tady já! Logane, budu tě i v této věci dobře zastupovat.“

Logan však zavrtěl hlavou. „Jistě, zastupuješ mě dobře,“ vysvětloval pomalým hlasem, jaké má úmysly. „Ale měl bys čekat. Jenom nic nepodnikej sám. Vzpomeň si na chybu, kterou jsem udělal, když jsem se jako blázen vydal v Last Chance Camp sám na Trevora Malona. Málem mě při tom zastřelili. A teď jsem vyřazený ze hry. Počkej ještě, Steve, až budu moci jít s tebou. Už jen pár dní.“

„Vždyť já jen půjdu na palubu a pokusím se sní promluvit,“ prohlásil Steve stísněným hlasem a odešel. Logan hleděl na dveře. Kdyby jen mohl, byl by za tím čahounem z Texasu okamžitě běžel.

Složil si zase revolver. Vešel Toon Pilkinton a přinesl mu večeri. „Teď už je to trochu lepší,“ řekl. „Je tady Steve, a ten má i lidi od povozů, a přivedl si dva pomocníky. Dali jsme dohromady celé mužstvo. ...Jak to přijal Steve?“

„Navenek chladně, ale vnitřně nebezpečně hoří. Je podobný náloži třaskaviny, která bude při sebemenším popudu explodovat. A já ho nemohu zadržovat, ani j sem se o to nesnažil. Můžeme jen doufat, že to se mnou za několik dní bude lepší. Potom už nebudu lazar, jakého přemůže malý chlapec a kterému vyrazili z ruky revolver.“ A byl na sebe nahněvaný, že je to s ním takové.

Začal více jíst. Věděl, že jedinou možností, jak rychle nahradit ztrátu krve a nabýt zase sílu, je dobře se najíst. Rozhodl se, že bude i sedávat u otevřeného okna, zahalen do příkrývek, aby mohl vdechovat čerstvý vzduch. A při

tom bude čekat, čekat a čekat.

*

V poledne pak za ním přišel Steve a oznámil mu: „Ano, zpívá pro hosty toho zábavního a hráčského pekla, co nám tady kotví u mola. Je oblečená v zeleném, ramena má odhalená, a na boku má dlouhý rozparek, aby jí bylo vidět nohy až nahoru ke kolenům. A pokud právě nezpívá, tak rozdává karty nebo dělá krupiéra u rulety. Nepodařilo se mi promluvit s ní o samotě. Odmítla si se mnou tak pohovořit. Proto jsem u ní hrál ruletu, a asi proto, že jsem byl z toho zklamaný a vůbec nechtěl vyhrávat, vyhrál jsem náhle tisíc dolarů! Byl jsem, myslím, jediný host včerejšího večera na celé lodi, který z paluby odcházel se ziskem. Všichni ostatní tam peníze nechali. Ten Reece Harris ji pozorně hlídá a chrání ji proti dotěrnostem. Myslím si, že Joyce má strach. Šťastná není. Zítra tam půjdu zase. Však já mám vytrvalost! A jestli zjistím, že by ráda z lodi odešla, tak potom...“ Odešel, ne ale bez pořádného prasknutí pěstí do stolu.

Logan řekl: „To je právě ten problém! Chce na lodi zůstat, jak se zdá, a také to sama tvrdí. A proto se nedá jen zajít na palubu a osvobodit ji. Kdybychom jen věděli, čím ji vydírají a dělají tak povolnou!“

To však neví ani Steve. Ví jen to, že druhého dne večer zajde znovu na Belle River Queen, aby mohl Joyce vidět.

*

Další den přinesl nové překvapení. Velice potěšující. Vrátila se totiž Adriana of Missouri.

Plavba se jí tedy podařila. Šťěstí jí znovu přálo. Kotel

stále držel pohromadě. Lopatková kola plavbu zase vydržela. A čerpadlo bylo schopno vyčerpávat pronikající vodu stále ještě rychleji, než vtékala dovnitř. Přitom řeka zůstala volná, nezamrzlá a měla dostatečnou výšku hladiny.

Tak se přátelé vrátili ještě včas před vánocemi, plně naložení zbožím a plní očekávání. Hamp Morgan a Jimmy Robson vtrhli do krámu jako dva Indiáni. Sháněli se po Joyce a měli pro ni dárky. Když se všechno dozvěděli, chtěli se okamžitě jít zeptat Joyce, proč od nich odešla. Nechali si to ale rozmluvit a překonali svou prchlivost. Hamp Morgan potom podával zprávu o cestě. Dělal to s obvyklou těžkopádností ve vyjadřování:

„Ano, v Pierre je to už hodně divoké. Jeden hráč zastřelil jednoho hosta, který neměl ani v kapse zbraň. A to bylo pro občany toho města už příliš. Přetekla jim trpělivost. Když chtěl totiž šerif ten saloon zavřít, postavili se Meadowsovi a Harrisovi lidé proti němu. A tak zasáhla domobrana. Vynutila si dodržování městských zákonů. Došlo k opravdovému boji. A potom celou tu divokou smečku z města vyhnali! Všechny hráče a přísluhovače, karbaníky a falešné hráče! Majitelé barů a animírky, ti všichni museli pryč! A chtěli dokonce zatknout Meadowse na udání bývalého kormidelníka lodi River Queen. I proti Reeci Harrisovi mají nějaké věci. Mluvílo se o podvodech, označených kartách a podobných věcech. A tak se Meadows a Harris posadili na loď a zmizeli.

Ten kormidelník s námi ostatně přijel. Tvrdí, že zjistil nějaké okolnosti, a ten teď může vraždu svého kapitána prokázat tomu, kdo ji spáchal. Myslíme si, že se sem vydal kvůli Tatu Meadowsovi a Reeci Harrisovi. Zjistil něco, o čem s námi nemluvil. A je vytrvalý a trpělivý jako buldok. O něco mu jde a jeho umíněnost jej vhání do stále nových porážek, které on ale nikdy nemá za definitivní. Chtěl jet

za každou cenu s námi, protože je to dobrý kormidelník a my jsme měli lidí málo, vzali jsme jej s sebou. Teď už toho ale litujeme. Vypadá to totiž tak, že se tady pustí do Meadowse a Harrise, takže jej ti dva darebáci nutně zastřelí. Ale možná bychom mu měli pomoci.“

Nakonec ještě poznamenal vzrušeně, jak to vůbec nemá ve zvyku: „Proboha, přece nemůžeme nechat Joyce na té lodi! Musíme se do toho vložit!“

„Jistě, vložíme se do toho,“ přidal se k hovoru svým chladným hlasem Steve Sholem. „Dnes večer vás vezmu s sebou na Beelle River Queen, abyste to uviděli na vlastní oči. Také proto, aby Joyce věděla, že jste už přijeli.“

Logan Breahitt pak dodal varovně: „Dejte si, hoši, ale pozor! Žádný boj nezačínajte! Raději jděte z cesty, kdyby mělo dojít k nějaké výtržnosti. Počkejte tak dlouho, až s vámi budu moci jít na River Queen i já.“ Bručeli, i když příkyvovali, ale on dobře věděl, že jsou tak odhodlaní a popudliví, že na každou provokaci odpoví tímtež. A zvažoval proto, jestli by už snad nebyl schopen tam jít s nimi. Měl totiž pocit, že samotné je tam nemůže nechat jít.

*

Když se pozdě večer probudil, byli už pryč. Řekl mu to Toon Pilkinton, který mu přinesl večeři.

Logan večeřel pomalu a s velkou chutí. Po tom dlouhém spánku se cítil zase o něco silnější a zdravější než v poledne. Potom se oblékl. Chvilí rozvažoval, jestli si má vzít pás s patrony a revolver.

Nakonec se rozhodl, že ne. Je totiž pevně přesvědčen o tom, že jej na palubu pustí, jen když napřed odevzdá zbraň.

Vzal si ale indiánský vrhací nůž. Zavěsil si jej na tenkou

nit kolem krku pod košilí. Cítil jej tak na hrudi. A když už bude muset po noži sáhnout, tenká nit se snadno přetrhne.

Jakmile byl připraven, kývl na Toona Pilkintona. „Hodně štěstí,“ řekl mu tento jeho ošetřovatel a kuchař, zřejmě nešťastný z Loganova rozhodnutí. Je ale příliš chytrý a zkušený na to, aby se pokoušel Logana zadržet.

Logan vykročil do noční tmy. V dálce bylo slyšet šumění vodopádů. Od nich foukal ostrý vítr. Oděvem pronikal až na tělo silný chlad, a nedostatečně zahojené rány jej začaly bolet. Byl tedy rád, když došel k molu, u něhož kotvila River Queen. Přešel po něm a vstoupil na loď.

Jako hlídači tam stáli dva chlapíci těžké váhy, silní a býčí postavy. Třetí člověk byl hlavní osobou při vítání hostů. A byl tam ještě čtvrtý, který se vzadu ve stínu opíral o lodní nástavbu, pod paží měl brokovnici s upilovanou dvojí hlavní. V jejich blízkosti hořela petrolejová kamna, u kterých se mohli hřát. Proti větru je chránil lodní kastel.

Prohledávali Logana, jestli nemá zbraně. Nůž nenašli. Potom směl vstoupit. V chodbě narazil na člověka, který stál za recepčním pultem, jakoby to bylo v prvotřídním hotelu. Měl vzezření gentlemana a ty nejlepší způsoby, protože byl kdysi jako gentleman vychován. Zeptal se Logana:

„Přišel jste se pobavit, pane, nemám pravdu?“

Logan přikývl. Nato uslyšel znovu toho muže: „V tom případě vás musím požádat, abyste za nápoje zaplatil sto dolarů. Tímto opatřením vycházíme vstříc přání většiny našich hostů. Ti si pak mohou celou noc objednávat jakýkoliv nápoj a nemusí se už starat o placení nějakého účtu. A u hracích stolků se platí žetony. I naše společnice hostů v různých místnostech smějí přijímat jen naše vlastní platidla. Za kolik dolarů, nebo za jaké množství zlata vám mám prosím dát žetony?“

Tmavé oči toho muže nabyly na ostrosti, jeho pohled se do Logana přímo vbodával. Ten se jen usmál. Měl vpadlé tváře a byl velice hubený. Jen nejbližší přátelé by v něm poznali Železného Logana. Vytáhl z kapes zimníku oba váčky se zlatým prachem a položil je na stůl vedle zvláště přitažlivě vyhlížející váhy na zlato, která sama zřejmě byla cenným předmětem.

To zlato si Logan napřed nechal zvážít od Toona Pilkintona a mohl se spolehnout, že Toon jistě neprovází. Na této váze ale každý sáček vážil o sto gramů méně. Ztráta v tomto případě tedy představovala dvě stě gramů. Ta obtížná banda začíná tedy s podváděním už tady v recepci, pomyslel si Logan a zachmuřil se.

Pak si naplnil kapsy žetony, žlutými, červenými, modrými a bílými. Dveře před ním v dalším okamžiku otevřel obrovský černoch. Měl oblečenu uniformu španělského generála a blýskavě se usmíval svými bílými zuby.

Logan tím vstoupil do ráje tisíce pochybných radostí. Ocítl se v jámě hříchů, jaká může existovat jen tady, v zemi bez zákona a daleko od civilizace. Přitom všechno tady vypadá tak hodnotné a cenné, tak vynikající a ryzí. Logan všechno pozoroval zdrženlivě a chladným pohledem. Hned se odebral do té části lodi, kde se nacházely herny.

Stačily mu tři vteřiny, aby si uvědomil, že přichází v pravou chvíli. Později by už ani přijít nemohl.

Byla tam totiž taková atmosféra, jako by každým okamžikem měla vybuchnout nálož traskaviny.

Uviděl Joyce Nicolovou. Vystupovala u stolku, kde se hrál černý Jack. Měla na starosti bank. Stála za schránkou s kartami, ze které si je každý hráč mohl koupit. Kdo si jich koupí příliš mnoho a bude mít dohromady víc než jednadvacet oček, ten ze hry vypadne. Z ostatních hráčů

vyhraje ten, který se může vykázat největším počtem oček, ne však více než jednadvaceti. Taková je tedy hra černý Jack neboli černý Petr, známá později v Evropě jako „sedmnáct a čtyři“.

Logan tedy uviděl Joyce. A pak spatřil i své tři společníky. Je tu Hamp a Jimmy, zatímco Steve Sholem stojí poněkud dále, u stolu, kde se hraje ruleta; pozoruje však všechno bystře a s velkou duchapřítomností.

Hamp a Jimmy stojí u stolku hry černý Jack. Jeden obr se žlutou hřívou, veliký skoro jako Hamp, má právě slovo. Právě hlasitě prohlašuje: „Hraji se dvaceti, madam!“

Logan si všiml, jak Joyce lehce přikývla a potom vyplatila obrovi výhru. Bylo to mnoho žetonů, velké množství. Obr měl vsazeno mnoho a teď svůj vklad ještě zdvojnásobil, protože ztrátu zaznamenal bank.

„Hraji dál,“ řekl světlovlasý obr. „Sázím dva tisíce dolarů! Unese to ještě váš bank, paní?“

Joyce zaváhala. Nato řekl ten obr, oblečený jako kormidelník: „Bude to odvážná hra, madam! Velmi odvážná! Bude to stejné jako tehdy, když hrál kapitán McLane a přišel při tom o tuto loď. Tehdy jste to byla, myslím, vy, kdo v poslední a rozhodující hře míchal a rozdával karty!“

Neodpověděla mu. V tom se ale do toho vmísil Reece Harris.

„Camerone,“ řekl, „pustili jsme vás na loď jen proto, že jste slíbil, že nebudete začínat hádky. K nám na palubu smí každý, kdo se prokáže dostatečným množstvím peněz a chová se spořádaně. Ale jestli chcete zase hádku, tak potom...“

„Já se nechci hádat,“ přerušil jej světlovlasý obr, kterého Harris oslovil jménem Cameron. „Jen bych si chtěl promluvit s touto miss. Rád bych se totiž slečny Joyce Nicolové zeptal, jak to tehdy bylo, když byl

zavražděn můj kapitán Clay McLane. Zjistil jsem si totiž, že jste při tom byl vy! ... A vy, Reece Harris, a váš partner Meadows jste to provedli. Ano! Já...”

Víc už říct nestačil. Teď to totiž vypuklo.

Joyce Nicolová ale mezitím zjistila, že je tu Logan Breahitt. Utekla od herního stolku a přiběhla k němu. „Logane! Logane!” volala pronikavým a zoufalým hlasem.

Logan však viděl, jak Reece Harris tasí revolver. I Tate Meadows a jeho lidé drželi náhle v ruce pistole. Ohrožený byl především obr Cameron, který sem přišel proto, aby objasnil vraždu, spáchanou na kapitánovi. A kormidelník, plným jménem Boyd Cameron, jednal rychle, zvedl celý hrací stůlek a hodil jej na Meadowse a jeho dva pistolníky.

To už ale divoce vykřikl Hamp Morgan a uchopil dvě židle. Vyrazil s nimi proti Meadowsovi. Ten vystřelil, avšak nezasáhl. Jimmy Robson se vrhl proti jednomu z pistolníků a pokusil se vyrvat mu z ruky kolt. Avšak Steve Sholem, který stál u jiného stolku mezi diváky, přistoupil zezadu ke krupiérovi, ovinul mu ruku kolem krku a zatlačil mu loket proti hrdlu. Udělal to proto, aby mu druhou rukou mohl vytáhnout revolver z ramenního pouzdra.

Když se pak Steve Sholem obrátil a přiskočil na pomoc, byl už nejvyšší čas. Meadows a druhý pistolník už vypálili na Hampa, který se s oběma židlemi v rukou na ně vrhl. Zasáhli ho oba, ale zranili jej jen lehce. Jen se zapotácel, divoce se zasmál a sehnul se až k zemi.

Tím uvolnil palebné pole Stevovi Sholemovi. Texasan zasáhl Meadowse první ranou. Jimmy Robson se zatím zmocnil revolveru, ranou naplocho jím srazil svého protivníka a namířil zbraň na dveře, kterými se teď snažili proniknout do prostoru heren někteří muži z posádky lodi River Queen.

„Zůstaňte venku!” vykřikl divoce. Bylo na něm poznat,

že bude střílet.

Joyce chtěla zatím vytlačit Logana z místnosti. Logan se však tomu bránil. Ustoupil stranou, a slyšel Joyce, jak zoufale naléhá: „Logane, zabijí tě! To by pak bylo zbytečné všechno, co jsem pro tebe udělala! Proč jsi jen...“

Poslouchal, ale zatím jednal. Zachraňoval teď život světlollasému obrovi, na kterého mířil Reece Harris. Logan vytáhl svůj indiánský vrhací nůž. Rozmáchl se – a nůž se zaryl Harrisovi do hrudi.

Tím bylo po všem. Odtlačil Joyce stranou, šel k Harrisovi a zvedl ze země jeho kolt, který spadl na koberec. Pak se ohlédl a slyšel, jak Steve Sholem volá: „Je to výborné! Jimmy, Logane, Hampe!“

Logan se podíval na přítomné. V prostorách heren se nacházely asi dva tucty hostů. Jsou to všechno zkušení zlatokopové, žijící v této drsné zemi už léta. Stojí podél stěn a nehýbají se. Hned jim bylo jasné, že se tu odehrává jakýsi akt odplaty mezi dvěma stranami.

Jinde na lodi se ale zatím ozýval křik. Píšťaly prořezávaly vzduch, a nakonec zvonil zvon. Asi byla zalarmována celá posádka. Avšak Jimmy, Hamp a Steve hlídali všechny vchody, vedoucí do hracího sálu.

Logan pohlédl na Joyce. I oči blondáka Boyda Camerona na ní spočinuly. „A teď, miss,“ řekl, „teď se už nemusíte bát, jestli se nemýlím. Jak to tehdy bylo? Víím to od toho černocho, který v Pierre v Imperial Palace cítí plivátka. Víím to od něho. Můj kapitán McLane totiž zjistil, že byl podveden. McLane pronikl do pokoje Reece Harrise a našel tam spoustu souborů karet. Všechny byly označené. Byly zabalené tak, jako by přišly právě z továrny, kde je vyrábějí. A přesto byly označené. McLane sešel dolů do saloonu, kde Harris, Meadows, a vy, slečno, jste seděli a počítali výdělek. Došlo k ostré slovní potyčce. Můj kapitán chtěl loď zpátky. Když jste, slečno, viděla, že

Reece Harris tasí revolver, utekla jste odtud. A vy jste věděla, že Harris zabil mého kapitána. Když pak nastalo ticho.... Připusťte to, prosím! Řekněte to, miss!“

Logan přistoupil k Joyce. Ještě dříve však dívka přikývla a řekla: „Bylo to tak. Řekla jsem pak Harrisovi a Meadowsovi, že uteču a oznámím to šerifovi. Oni mi ale na to odpověděli, že odnesou mrtvého do mého pokoje a že budou přísahat, že jsem ho napřed pozvala k sobě a potom se s ním pohádala. Co jsem měla v takové situaci dělat? Měli ve městě moc. A jejich výpověď- dvou lidí – by stála proti mé – jediné. Nevěděla jsem přece vůbec o tom černochovi.“

„To už stačí,“ řekl rezolutně Logan. „Pojď, Joyce! Zavedu tě na břeh. Zavedu tě do tvého krámu.“ A vzal ji za ruku.

Když stál vedle Jimmyho, který se revolverem snažil zabránit několika mužům, aby pronikli dovnitř, řekl klidným hlasem:

„Už je po všem! Meadows a Harris, kteří byli vašimi šéfy, jsou mrtví. Vy je chcete pomstít? K čemu?“

Muži ustoupili, když odcházel s Joyce z herny. Jeden z nich ho konečně poznal, a hned se po celé lodi rozšířila zpráva, že je to Logan Breahitt – „Železný Logan“.

Odvedl Joyce z lodi Když kráčeli po břehu v mrazivém větru, cítil, že bude brzy u konce svých sil. Jednu věc ale ještě chtěl vědět, a proto se zeptal: „Joyce, tak to tedy tenkrát bylo. Dobrá! To už je za námi. Teď už tě nic nedostihne, žádná minulost. Ale řekni mi, proč jsi od nás odešla. Řekni mi to.“ Zastavili se.

„Reece Harris tě chtěl zabít,“ odpověděla mu. „Spal jsi, on tě viděl a poznal, jak jsi nemocen. On a Meadows byli přece tak mocní! Se svými lidmi by tady mohli stále poroučet! Harris mě chtěl mít u sebe. Věděl, že jsem jediný očitý svědek, který by mu tu vraždu mohl dokázat.“

Asi měl strach z toho, že by jednoho dne na základě mé výpovědi na něho mohl být vydán zatykač. A jistě věděl i to, že ten kormidelník...”

„Dobrá, Joyce,“ řekl Logan mírně.

Potom se obrátili a pohlédli na Steva. Blížil se pomalu, zastavil se a pak se pomalu a jakoby jen tak na okraj zeptal: „Proč jsi od nás utekla, Joyce?“

„Harris chtěl zabít Logana, kdybych se k němu nevrátila,“ odpověděla prostě.

Steve na to přikývl. „Hodně štěstí,“ řekl. „Přeji vám hodně štěstí!“ A pokračoval v cestě.

Logan se zapotácel. Přepadla jej náhle slabost. Přecenil dnes své síly.

Joyce se toho všimla. Podepřela jej. Potom nahlas zvolala: „Steve! Steve!

Je ještě tak nemocný! Pojď, Steve! Pomoz mi!“

Steve šel zprvu váhavě, ale potom rychle přiběhl. Vzal jej do rukou, nesl jej tak před sebou, a divil se, jak je Logan ještě stále lehký. Do obvyklé váhy mu chybí ještě třicet až čtyřicet liber.

„Jistě, úplně jsem zapomněl, že je ještě nemocný a potřebuje pomoc,“ řekl Steve a nesl Logana dál, až k jejich obchodu.

„Miluješ ho, Joyce?“ zeptal se.

„Nemohu za to,“ odpověděla.

„Nemůžeš,“ řekl vážně. „I já, Hamp a Jimmy ho máme rádi. Myslím, že u něj zůstaneme. Muž nemůže mít na tomto světě všechno. V pořádku, Joyce! Víš, já jsem tě znal už jako malou usmrkanou holčičku...”

G. F. UNGER, ŽELEZNÝ LOGAN

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53
ve spolupráci s Bastei – Verlag

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei – Verlag, Gustav H. Lübbe, GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č. j. 179/92, ze dne 17.1.1992